

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE
DR. CHARLES R. SOLOMON

UN MANUAL BIBLIC PENTRU

o viață de biruință

Cuvânt înainte de dr. Iosif Țon

Publicată în românește de

Editura Cartea Creștină

Oradea, 2000

Original published as *Handbook to Happiness* by Charles R. Solomon

Copyright ©1971,1989,1999 by Charles R. Solomon ISBN 0-8423-1809-7

Published by Tyndale House Publishers, Inc. Wheaton, Illinois 60187, USA.

Ediția în limba română publicată sub titlul *îndrumător spre fericire* de Charles R. Solomon

2000 Editura Cartea Creștină

Traducerea: Cornelia Stoica

Coperta: Olimpiu Filip

ISBN 973-9317-22-7

Cuprins

De la inimă la inimă.....	x
Cuvânt înainte la ediția în limba română.....	xi
Cuvânt înainte.....	xvii
Prefață.....	xix
Introducere.....	xxiii
1. Experiența Crucii lui Cristos.....	25
2. Cum funcționează <i>spirituoterapia</i>	39
3. Ce înseamnă cu adevărat maturitatea spirituală.....	73
4. Când viața este ca un pustiu.....	85
5. Înțelegerea intelectuală - dar după aceea?.....	97
6. Marea tranzacție.....	123
7. Dinamica înfrângerii și drumul înapoi spre biruință.....	129
8. Mărturii de la GFI - intervenția plină de credincioșie a lui Dumnezeu.....	147
9. Consilierea la sfârșit de secol.....	169
Sugestii pentru lectură suplimentară.....	185
Despre autor.....	187

De la inimă la inimă

Zdrobiți și singuri când ajungem,

Iar inima un geamăt ni-e spre Dumnezeu,

Nu-i inimă pe-a noastră s-o-nțeleagă

Decât de a trecut și ea prin greu.

Poate că unii-s gata să ne-ncurajeze, Și-ar vrea să ne ridice chiar din disperare,

Dar mai presus de toate, ce răzbate, E șoapta: „Trecut am fost și eu prin încercare.”

Charles R. Solomon

Cuvânt înainte la ediția în limba română

Poate că trăsătura fundamentală a omului este dorința lui de a fi fericit. Toți oamenii aspiră spre fericire. Dar ce este fericirea și cum se poate obține ea? Răspunsurile la aceste întrebări formează materialul sau substanța celor mai multe cărți scrise pe planeta aceasta. Iată pe scurt răspunsul pe

care îl dă Dumnezeu, Creatorul omului, la întrebările acestea: Omul n-a fost creat ca să trăiască de unul singur. El a fost creat ca să trăiască în unire cu Dumnezeu, unire realizată de Fiul lui Dumnezeu, Isus Cristos, și implementată de Duhul Sfânt.

Omul este nefericit deoarece trăiește singur. Singurătatea aceasta îi dă toate stările de tulburare psihică, spirituală și chiar și fizică, adică stările de nefericire. Doar atunci când omul înțelege unirea cu Cristos și realizează această unire și trăiește efectiv „viața în doi”, adică viața împreună cu Cristos, el ajunge să fie și să se simtă împlinit, satisfăcut, fericit. Dumnezeu l-a făcut pe om în așa fel încât să nu se simtă fericit fără El, fără Dumnezeu. Orice ar face omul, oricâte surrogate de fericire ar încerca, el nu poate fi fericit fără Dumnezeu, deoarece a fost creat în felul acesta. Din păcate, fenomenul unirii cu Cristos și al trăirii împreună cu El este foarte puțin cunoscut și practicat chiar și în cercurile creștine. Pentru cei mai mulți creștini, credința lor se referă la un Dumnezeu exterior lor, un Dumnezeu care se află undeva sus, în ceruri. Chiar și aceia care înțeleg că Isus Cristos a murit în locul lor pe cruce ca prin aceasta să-i împace cu Dumnezeu

XI

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

i ini. în ni o credință tot exterioară: Cristos i-a mântuit de **picate**/ i-a făcut copii ai lui Dumnezeu, dar Cristos rămâne **Undeva** sus, detașat de ei, iar ei continuă să se târască cum pot prin viață, opintindu-se prin propriile lor puteri să fie oameni **cumsecade**, oameni pe cât se poate fără păcate, mai ales fără **păcate** mari, scandaloase. Dar și ei sunt oameni singuri. Și singurătatea lor produce înfrângeri în lupta cu păcatul, care la rândul ei produce îndoieli, derută, depresii; cu un cuvânt, nefericire.

Se pare că există mai multe probleme psihice în rândul celor credincioși decât în rândul celor necredincioși. Aceasta deoarece ei sunt mai atenți la viața lor interioară și sunt mai sensibilizați la lipsurile lor lăuntrice. Religia lor i-a făcut suficient de alerți la problemele sufletului lor, dar nu le-a dat adevărata lor rezolvare. De aici criza, de aici tulburările de tot soiul.

Pastorii se confruntă tot timpul cu oameni care vin la ei cu probleme sufletești dintre cele mai grave. Pentru a face față acestei probleme, în Apus a apărut o profesie nouă: consilierii spirituali. În unele locuri ei acționează alături de pastori, dar în cele mai multe cazuri ei își deschid cabinete de tipul cabinetelor conduse de psihologi și de psihiatri. Mulți dintre ei nu se deosebesc prea mult de aceștia din urmă.

Autorul cărții de față este și el consilier spiritual, dar de o factură cu totul deosebită: el face din unirea cu Cristos și din trăirea împreună cu Cristos baza lui de plecare în consilierea spirituală. Limbajul lui este amestecat cu termeni profesioniști, care fac ca uneori lectura să fie mai dificilă pentru un om neobișnuit cu această terminologie. Dar dacă trece de primele capitole introductive și intră în substanța spirituală a cărții, cititorul poate profita enorm de mult din lecturarea ei până la capăt.

Pentru a-l ajuta pe cititor, voi încerca să arăt aici ideile fundamentale ale acestei cărți. Primul element esențial în viața **spirituală** este să înțelegi ce este mântuirea. Pentru aceasta, **I rebuie** să înțelegi că Fiul lui Dumnezeu a murit pe cruce în locul **tău**, ca să-ți ispășească păcatele. Crucea lui Cristos este locul **unde s-a** produs mântuirea ta. Ceea ce trebuie să faci tu este ca printr-un act de credință să-L primești pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor și ca Domn (Stăpân) al vieții tale. În felul acesta tu ești mântuit și trebuie să ai certitudinea mântuirii tale și siguranța că Domnul Isus te va păstra în harul Său până la capăt.

Din expunerea aceasta schematică a mântuirii - și mulți credincioși se vor limita toată viața numai la schema aceasta elementară - lipsesc două elemente extrem de importante. Primul este că Domnul Isus, ca Dumnezeu întrupat, intenționează să devină cu adevărat Stăpânul întregii tale ființe și a tuturor domeniilor vieții tale. Al doilea este că El vine în tine realmente, și El vine în tine ca să trăiască în tine și tu să trăiești de acum în unire cu El și împreună cu El.

Aceste lucruri ar trebui să fie explicate la început, dar nu sunt, și de aceea extrem de puțini sunt oamenii care asimilează aceste realități spirituale de la început. Probabil că nici nu ar putea fi înțelese toate deodată și de aceea Dumnezeu are răbdare cu noi, ca noi să creștem treptat în ele. Pentru ca Domnul Isus să devină cu adevărat Stăpânul întregii tale ființe și să aibă sub îndrumarea Lui toate sectoarele vieții tale, trebuie să ajungi tu să înțelegi această necesitate și să faci ceea ce se

numește „o predare totală” Domnului Isus. Atunci când o faci, trăiești o nouă umplere cu Duhul Sfânt și experimentezi o nouă putere spirituală. Dar se poate să faci această predare totală și totuși să nu înțelegi celălalt element de bază al vieții spirituale: unirea cu Cristos și trăirea împreună cu El. Charles Solomon numește pasul acesta „identificarea ta cu Cristos”.

Iată cum prezintă el pasul acesta. El pornește de la explicarea defecțiunii din viața ta: Fiindcă tu nu ai înțeles încă ce înseamnă ca Cristos să trăiască viața Lui în tine, tu continui să-ți guvernezi singur viața. Viața ta este dominată și condusă de „eu”. Tu ai o viață egocentrată. De aici toate înfrângerile tale, toate frustrările tale, toate nefericirile tale. Tu trebuie să renunți la „eu” în funcția de șef al ființei tale și să ajungi la realitatea trăirii lui Cristos în centrul vieții tale. Dar lucrul acesta nu se face ușor. Renunțarea aceasta este echivalentă cu o moarte.

XIII

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Pentru ca această moarte să aibă loc, este nevoie să intre în **funcție** Crucea lui Cristos.

Versetul de la care plec eu personal când explic lucrul acesta este Galateni 6:14: „Departa de mine gândul să mă laud cu altceva decât cu crucea Domnului nostru Isus Cristos, prin care lumea este răstignită față de mine și eu față de lume.” Prima funcție a Crucii lui Cristos a fost aceea că, murind pe ea, Fiul lui Dumnezeu mi-a procurat mie mântuirea de păcate. Acum însă vedem o a doua funcție a Crucii Lui, și anume aceea de a mă răstigni pe mine față de lume. Dar acțiunea aceasta trebuie să o inițiez eu: „Cei ce sunt ai lui Cristos și-au răstignit firea pământească cu patimile și poftetele ei” (Gal. 5:24).

Pentru o mai mare claritate, trebuie să mergem la Romani capitolul 6. Acolo, în primele zece versete, ni se spune că noi am fost răstigniți împreună cu Cristos. Textul acesta se referă la evenimentul istoric de acum două mii de ani, când a fost răstignit Cristos pe cruce. Atunci, printr-un act atemporal pe care numai Dumnezeu îl putea face, am fost incluși și noi în Cristos și am fost răstigniți împreună cu El, am murit împreună cu El, am fost îngropați împreună cu El, am fost înviați împreună cu El și am fost înălțați împreună cu El în locurile cerești.

Acestea sunt deja fapte istorice. Dar ele nu sunt realități și în propria mea experiență. Ele trebuie să devină realități pentru mine, realități ale mele. Pentru ca aceasta să se întâmple, eu trebuie să ascult ce mi se spune în Romani 6 în continuare: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:11). Eu trebuie să-mi conștientizez faptul unirii mele cu Cristos și să trăiesc pe baza lui, să-L recunosc pe El ca prezent în mine în fiecare zi și să trăiesc prin viața Lui care este acum în mine. Aici are loc un fenomen pe care experții îl numesc „o viață schimbată cu alta”, adică eu îi dau Domnului Isus viața mea pervertită de păcat și El îmi dă mie viața Lui curată, t Immnezeiască. Eu nu mai trăiesc prin viața mea, ci trăiesc prin \ **lata Lui**. El este viața mea!

xiv

CUVÂNT ÎNAINTE LA EDIȚIA ÎN LIMBA ROMÂNĂ

Abia atunci când viața Lui este o realitate în mine și când eu trăiesc zilnic în unire cu El, în comuniune cu El, și El își trăiește scopurile și planurile Lui prin mine, abia atunci ajung la situația pentru care m-a conceput Dumnezeu, ajung la adevărata împlinire, ajung la fericire. Charles Solomon numește procesul prin care eu îmi însușesc aceste realități spirituale „identificarea cu Cristos”.

Cursul meu intitulat „Viața spirituală” explică pe larg capitolele 6, 7 și 8 din Romani, care ne dau învățătura aceasta a unirii cu Cristos și a trăirii noastre împreună cu El.

Charles Solomon tratează subiectul acesta din punctul de vedere al problemelor lăuntrice, al frustrărilor, al eșecurilor, al depresiilor, al tulburărilor de personalitate, al sentimentelor de neacceptare, de respingere, de inferioritate etc, etc. El arată că toate acestea se rezolvă prin înțelegerea unirii cu Cristos și a trăirii zilnice, în mod conștient, împreună cu Cristos. Trăirea lui Cristos în tine este cea care îți rezolvă problema singurătății și El este sursa puterii tale de a trăi o viață reală, o viață împlinită.

Eă efortul de a citi cu atenție cartea aceasta. Dar, mai ales, fă efortul de a înțelege și apoi de a-ți însuși aceste adevăruri ale lui Dumnezeu și de a intra în frumusețea trăirii împreună cu Cristos. Așa vei intra în viața adevărată, în viața din abundență. Așa vei intra în fericire.

Cuvânt înainte

Salut cu bucurie ocazia de a scrie acest scurt cuvânt înainte la ediția revizuită și îmbogățită a cărții *îndrumător spre fericire*, scrisă de dr. Charles Solomon. Ceea ce m-a atras pentru prima dată la „lucrarea sa de consiliere” a fost filozofia bazată pe teologia sa. El susține că multe probleme psihologice își au rădăcina în problemele spirituale ce pot fi rezolvate printr-o unire prin credință cu Cristos cel crucificat, înviat și activ în viața credinciosului. Dr. Solomon știe că motoul vieții mele este versetul din Galateni 2:20. De fapt, am scris și o carte cu titlul *Not I but Christ*.

Desigur că nu vrem să minimalizăm locul și importanța profesiei de psiholog și psihiatru. Anumite suferințe și boli au nevoie de o diagnosticare medicală și clinică și de un tratament adecvat. Așa că îi mulțumesc lui Dumnezeu pentru creștinii deosebiți care s-au pregătit să slujească în aceste domenii ale vindecării holistice.

Însă mai există o mulțime de oameni care au o nevoie disperată și care sunt ajutați și vindecați prin *spirituoterapie*. Prin urmare, eu recomand această metodă de consiliere din trei motive simple. În primul rând, consilierea este *biblică*. Dumnezeu a spus: „Eu sunt Domnul, care te vindecă” (Exod. 15:26). Acest text se referă la puterea lui Dumnezeu de a vindeca atât fizic, cât și moral, când omul păzește toate legile și poruncile Lui. Ceva miraculos și minunat are loc atunci când Cuvântul lui Dumnezeu este prezentat, aplicat și ascultat. Psalmistul a putut să declare: „[Dumnezeu] a trimis Cuvântul

xvii

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

■ ni s-a tămăduit” (Ps. 107:20). În esență, aceasta este lucrarea dr. Solomon. Oameni depresivi și înfrânți vin la el, ca apoi să plece vindecați de Cuvântul viu al lui Dumnezeu.

În al doilea rând, consilierea este *echilibrată*. Citind această carte, am simțit încă o dată abordarea echilibrată a acestei lucrări vitale de ajutorare și vindecare a minții și trupului oamenilor. Dr.

Solomon nu pretinde că deține monopolul asupra acestei metodologii; el recunoaște că unii pacienți au nevoie de mai mult decât le poate oferi el. Sunt întotdeauna sceptic față de cei care pretind că ei sunt „singurul” răspuns la nevoile umane.

În al treilea rând, consilierea este *benefică*. Îi invit pe cititori să parcurgă aceste pagini și să analizeze mărturiile celor care au beneficiat personal și etern prin lucrarea dr. Solomon. El numește aceste relatări personale „intervenții pline de credincioșie din partea lui Dumnezeu”. Și nu vrem să spunem mai mult decât că ele sunt niște experiențe adevărate.

Acum, când apare această nouă ediție a *îndrumătorului spre fericire*, mă rog ca Dumnezeu să folosească această carte din plin pentru a-i ajuta pe mulți să ajungă la cunoașterea și trăirea unei vieți miraculoase și victorioase spre gloria lui Dumnezeu!

Stephen E Olford

Fondatorul Centrului Stephen Olford pentru Predicarea Biblică

Memphis, Tennessee

xviii

Prefață

Au trecut douăzeci și opt de ani de când a apărut prima ediție a acestei cărți. Cred că este timpul să o actualizez și să adaug material care să completeze și să dea substanță mesajului ei. Deoarece la data când a apărut prima ediție nu aveam nici măcar doi ani de activitate în consiliere, numărul de vieți asupra cărora a avut impact a fost mai mic și influența lucrării de consiliere s-a limitat la statul Colorado.

Primul capitol al primei ediții apare acum revizuit și actualizat la sfârșitul cărții, pentru că unii s-au împiedicat atunci de terminologia psihologică folosită în el și au renunțat la citirea cărții. Unii au obiectat la faptul că am adoptat o poziție fermă în ce privește abordările sau metodele consilierii ce nu se concentrează asupra relației credinciosului față de crucea lui Cristos. Alții au spus că am fost prea îngăduitor în expunerea gradului în care gândirea seculară și umanistă au influențat normele

acceptate în psihologia și psihiatria creștină de astăzi. Inșă unii dintre liderii mișcării integraționiste și-au revizuit părerile, astfel că o reformă în consilierea creștină s-ar putea să fie inevitabilă - poate chiar într-adevăr absolut necesară -pentru ca această consiliere creștină să supraviețuiască în noul mileniu.

Îmi dau seama că părerea mea este categoric minoritară, și totuși este o convingere pe care mi-a dat-o Dumnezeu. Și, așa cum a făcut Luther în timpul Reformei, eu trebuie să rămân credincios iluminării pe care am primit-o și să-i las pe cei care obiectează să-și trieze singuri convingerile.

Evident că cei care

XIX

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

,HI **optai** pentru o abordare mai psihologică, cei care obiectează l,i,l,i de o teologie ce susține necesitatea a ceea ce vom numi în **această** carte „viața schimbată cu o alta” și „experiența crucii” **nu** vor fi niciodată prieteni cu această abordare.

În anii care au urmat, Dumnezeu i-a chemat pe mulți alții să intre în această lucrare și Duhul lui Dumnezeu a atins literalmente mii de vieți în această țară, precum și în altele. Unii dintre cei a căror viață a fost transformată erau niște creștini înfrânți înainte. Unii erau pierduți și au fost găsiți de către Mântuitorul. Alții suferiseră tulburări emoționale ce i-au lăsat lipsiți de orice putere, și mulți au avut dificultăți în relațiile interpersonale. Mulți dintre aceștia ar fi fost clasificați drept nevrotici gravi și unii au fost etichetați drept psihopați, deși noi nu folosim astfel de etichetări când ne ocupăm de oameni în lucrarea spirituală.

Într-o serie de state și țări străine există acum centre de consiliere și instruire în consiliere. Grace Fellowship International (GFI) a inițiat în mod direct lucrări în Indiana, Missouri, Georgia, Florida și Tennessee, și o serie de rețele ale lucrării, ce s-au răspândit în toată țara, au fost mult folosite de Dumnezeu.

Pe lângă lucrarea din această țară, există acum noi centre în Argentina, India și Africa de Sud. Într-o măsură mai mică sau mai mare, până acum s-a făcut pregătire în consiliere pe șase continente. O serie de persoane care ne-au contactat folosesc materialele noastre în Canada, Nigeria, Kenya, Malaiezia, Zambia, Tanzania, Uganda, Ghana, în toată America Latină, Coreea, Japonia, Australia, Nepal, Myanmar (Burma), Filipine, China, Marea Britanie, Belgia, Franța, Germania, Austria, Elveția, Rusia, Ungaria, România, precum și în alte țări.

Cartea *îndrumător spre fericire* a fost tradusă și publicată în spaniolă și în două variante în coreeană. De asemenea, în India a fost publicată o ediție în limba engleză. Capitolul 2 a fost tradus în peste cincisprezece limbi și a fost prezentat condensat **Sub** formă de tractat („Cercul și Linia”, disponibil de la *Solomon **Publkations***) pentru a fi folosit în lucrarea personală. O serie de

PREFAȚĂ

alte ediții în alte limbi sunt acum în lucru, publicarea lor făcând posibilă prezentarea mesajului și a metodelor de *spirituoterapie* și în alte părți strategice ale lumii. Versiunea în limba engleză apare și pe web la www.SolomoNet.org. și în curând vom avea un site pe web în alte nouă limbi de importanță internațională. La început, lucrarea s-a limitat la consiliere ca mijloc de răspândire a adevărului despre libertatea prin unirea cu Cristos în moartea și învierea Sa. Am găsit că este necesar să demonstrăm criticilor acestei metode că o integrare viabilă a consilierii cu Cuvântul lui Dumnezeu, făcută prin puterea Duhului Sfânt (nu prin integraționism psihologic), este suficientă pentru a satisface cele mai profunde nevoi ale omului. Apoi a trebuit să demonstrăm că această lucrare nu este un „cult al personalității”, ci că și alți oameni, din toate domeniile vieții și din diferite culturi, pot învăța să aplice această metodă pentru rezolvarea problemelor de viață și pot vedea că Duhul lui Dumnezeu onorează această lucrare.

După ce a realizat acest lucru, Grace Fellowship International își îndreaptă acum atenția spre transmiterea mesajului păcii și a trezirii spirituale prin lucrările misionare din diferitele părți ale lumii. Birourile internaționale au un impact semnificativ, dar este nevoie ca mai mulți oameni din această țară să meargă în diferite țări pentru a prezenta această metodă dovedită a comunicării adevărului identificării noastre cu Cristos.

Multe dintre acestea se pot face cu ajutorul voluntarilor, care să efectueze scurte călătorii misionare pentru a-i învăța pe credincioșii care înțeleg deja mesajul cum să-l comunice de la om la om. Cei care nu pot merge într-o țară străină pot lucra împreună cu noi la răspândirea mesajului Crucii în

alte comunități și state. Ne interesează în mod deosebit să lucrăm în această rețea cu pastori care împărtășesc această dorință și preocupare.

Rețeaua de credincioși care au citit edițiile anterioare ale acestei cărți formează un adevărat izvor din care se vor revărsa voluntari spre cele patru colțuri ale pământului. Rugați-vă

XXI

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

împreună cu noi ca mulți să fie provocați să devină misionari voluntari pe termen scurt, pentru a întări Trupul lui Cristos în țara noastră și în întreaga lume.

Această carte apare însoțită de rugăciunea ca mulți să vadă că mesajul ei este potrivit, dacă nu pentru propriile lor nevoi, atunci pentru nevoile multor prieteni și ale familiilor lor. Mulți au găsit biruință. Unii s-au întors chiar de la marginea prăpastiei sinuciderii, atunci când Duhul Sfânt a folosit simpla prezentare a resurselor noastre în Cristos pentru a le veni în ajutor în situația lor extremă. Fie ca El să vi se adreseze personal atunci când vă veți afla în nevoie în viața și lucrarea voastră.

dr. Charles Solomon 1999

xxii

Introducere

Spirituoterapia este un cuvânt creat de dr. Solomon pentru a identifica o abordare a consilierii (lucrare spirituală), a cărei metodă și al cărei scop se concentrează asupra relației credinciosului cu Crucea lui Cristos. În 1967, el a fost chemat de Dumnezeu prin pasajul din Isaia 58:10-12 ca să descopere și să inițieze această abordare a consilierii ca urmare a lucrării lui Dumnezeu în viața lui în anul 1965. Recent ea a ajuns să fie cunoscută și sub denumirea de „consiliere pentru schimbarea vieții cu o alta”. În spirituoterapie, Duhul Sfânt este Terapeutul care reînnoiește mintea și transformă viața omului, conform textului din Romani 12:2. Spirituoterapia (consilierea pentru schimbarea vieții cu o alta) a fost inițiată de către dr. Solomon la Grace Fellowship International (GFI), înființată la Denver, Colorado, în 1969 ca o corporație nonprofit, scutită de taxe, care în prezent își are sediul în Pigeon Forge, Tennessee. GFI este o asociație nondenominațională, devotată Domnului Isus Cristos și Cuvântului infailibil și imuabil al lui Dumnezeu.

Dr. Solomon, întemeietorul și președintele GFI, a obținut licența în științe la East Tennessee State University și masteratul în Serviciul Personal la University of Colorado. El și-a început activitatea de consiliere lucrând cu o jumătate de normă, fiind între timp angajat ca inginer la Martin-Marietta Corporation (acum Lockheed-Martin), și pe bază de contract din 1951, după ce a terminat facultatea, până în 1970. Această consiliere s-a făcut pe baza unui contract cu Departamentul Muncii, prin care Martin-Marietta urma să angajeze și să instruiască un

XXIII

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

„nucleu de femei fără ocupație” în vederea angajării lor în 11 ui nea clericală. Teza sa de doctorat s-a bazat pe rezultatele **acestui** program.

El a obținut titlul de doctor în educație în 1972 de la University of Northern Colorado. O mare parte din activitatea depusă pentru susținerea doctoratului a constat în cercetări originale, consiliere, scrieri și predare, toate asociate cu noua disciplină a spirituoterapiei, pe care statul Colorado a recunoscut-o în mod oficial prin acordarea doctoratului. Restul activității sale a constat în consiliere și psihologie. Prima ediție a cărții a fost proiectul tezei sale de doctorat.

Primul birou GFI s-a deschis la 1 februarie 1970 în Denver, Colorado. Biroul primei filiale s-a deschis în 1975, iar primul birou internațional s-a deschis în Argentina în ianuarie 1981. Mii de persoane din multe țări de pe șase continente au beneficiat de o oarecare instruire ce a început în 1972 odată cu primul seminar din Colorado Springs. Contribuțiile trimise pentru GFI sunt incluse în sumele deductibile și doar cele trimise la sediul din Tennessee vor sprijini munca de pionierat a dr. Solomon. Nici o contribuție trimisă altor organizații sau la alte adrese nu va ajunge să sprijine lucrarea dr. Solomon.

Pentru contribuții și întrebări cu privire la misiunea GFI, puteți apela la următoarea adresă:

Grace Fellowship International

EO. Box 368

Pigeon Forge, TN 37868

Experiența Crucii lui Cristos

Știind cum este lumea de astăzi, sunt sigur că voi, sau unii dintre cei pe care-i iubiți, vă confrunțați cu probleme ce sunt imposibil de rezolvat sau chiar de abordat prin puterea resurselor umane. Cu câțva timp în urmă, un pastor, prieten al meu, și-a împărtășit convingerea că astăzi mulți pastori se simt extrem de presăși în lucrarea lor. El a vorbit despre faptul că există probleme în viața pastorilor și a familiilor lor, precum și conflicte în viața bisericii, dar - a afirmat el în continuare - lucrurile nu au fost întotdeauna așa.

Loialitatea față de biserica locală pare să fie mai scăzută ca oricând, fapt ce este de așteptat ca un rezultat logic al prăbușirii structurilor familiale. Acest lucru, împreună cu problemele obișnuite cu care se confruntă pastorii, îi pune într-o poziție ce nu este deloc de invidiat.

Înțeleg ceea ce spunea prietenul meu, pastorul, pentru că eu cred că o parte din experiența mea trecută în confruntarea cu astfel de presiuni m-a ajutat să găsesc unele răspunsuri. Eu cred că pentru a face față acestor presiuni este vital să înțelegem câteva dintre conceptele legate de „respingere” și „identitate”. Și chiar dacă nu fiecare beneficiază de ajutorul unui consilier, cu toții avem acces la Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu și la *Consilierul Său*, Duhul Sfânt, singurul în stare să ne transforme viața prin reînnoirea minții noastre, așa cum spune apostolul Pavel în Romani 12:2.

Eu am fost unul dintre cei care nu am avut ocazia să discut

25

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

despre nevoile mele cu un credincios care să mă poată îndruma spre Scriptură, fie pentru a găsi răspunsuri cu privire la semnificația mântuirii, fie pentru a afla un sfat în legătură cu restul călătoriei mele spirituale. Deși m-am încrezut în Cristos la vârsta de șaptesprezece ani, am intrat în împărăția Lui aflându-mă încă sub povara unei încărcături de probleme emoționale ce m-au împiedicat să fiu eficient în activitățile obișnuite ale vieții, și cu atât mai mult în momentele de stres.

Am crescut nu numai cu sentimentul de inferioritate, ci și cu abilitatea de a-l ascunde de ceilalți.

Din punct de vedere academic m-am bucurat de anii de școală, dar din punct de vedere social nu m-am simțit confortabil. Deși posedam o inteligență oarecum deasupra nivelului mediu, simțeam că nu voi reuși să fac față problemelor cotidiene. Anii mei de liceu au fost foarte nefericiți și priveam absolvirea liceului ca pe o eliberare dintr-o existență intolerabilă.

Eram hotărât să merg la colegiu, deși simțeam că nu voi reuși la examene. În primul trimestru am învățat destul de mult și am obținut numai note de 10, ajungând pe lista premianților. Dar aceasta nu a schimbat ceea ce *simțeam*. Știam că reușisem într-un fel să mă ridic deasupra nivelului mediu, dar *simțeam* că fiecare din clasă știa mai mult decât mine. În copilărie, împrejurările programaseră ca mintea mea să meargă într-o direcție, iar emoțiile într-alta.

În al doilea an de colegiu am întâlnit-o pe soția mea și imediat am încercat s-o conving cât eram de inferior. Însă ea a văzut că notele mele erau deasupra nivelului mediu și i-a fost greu să creadă că eram atât de inferior cum mă prezentam. Ne-am căsătorit înaintea ultimului an de facultate și ea a predat la o școală, în timp ce eu terminam ultimul an. Alesesem să mă specializez ca inginer pentru că mi se părea de neconceput să mă gândesc la o carieră care să implice vorbirea în public. Teamă de a apărea în fața mulțimii limitase în mod drastic **opțiunile** mele. În final am absolvit secția de științe matematice și am primit dreptul de a lucra ca profesor, deși nu voiam să **predau**. În cele din urmă am fost angajat de ceea ce se numește

26

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

acum Lockheed Martin Corporation din Baltimore, Maryland, și am început să lucrez ca inginer.

Mă simțeam inferior în profesia pentru care mă pregătisem, așa că vă puteți imagina cum mă simțeam ca inginer, ca profesie pentru care nu eram atât de pregătit.

Cei trei copii ai noștri s-au născut înainte ca eu să împlinesc vârsta de douăzeci și șase de ani. Între douăzeci și treizeci de ani am trăit o perioadă de conflict lăuntric, rădăcină la douăzeci și cinci de ani am

suferit de o puternică depresie și de anxietate și am făcut ulcer. La un moment dat luam 400 mg de Thorazine pe zi. La douăzeci și șapte de ani m-am predat cu totul Domnului Isus Cristos, dar n-am știut ce să fac mai departe. M-am implicat în biserică și am lucrat foarte mult, dar am descoperit că a lucra pentru Domnul nu produce în mod necesar o creștere spirituală. Am acceptat să mă transfer cu compania la Denver, unde am ajuns să fiu implicat într-o biserică în care se dădea o învățătură biblică temeinică și am continuat ciclurile nesfârșite ale unei slujiri din obligație. Responsabilitățile pe care le aveam la serviciu și în familie au crescut, însă depresia tot mai puternică și anxietatea mi-au diminuat capacitatea de lucru. Evident, serviciul și implicarea continuă la biserică în orele mele libere îmi ocupau cea mai mare parte din timpul pe care ar fi trebuit să-l petrec împreună cu familia mea. Situația aceasta împreună cu gravele mele probleme emoționale mă recomandau prea puțin ca un bun soț și tată.

Când reușeam să nu mă mai concentrez asupra persoanei mele și să mă implic într-o activitate oarecare, mă bucuram cât de cât, dar conflictul meu lăuntric nerezolvat era acolo, oricând gata să iasă la suprafață. La treizeci și patru de ani am fost suspectat de scleroză multiplă. Deși acel diagnostic nu a fost niciodată confirmat, în sinea mea eram dezamăgit că nu aveam cancer. Moartea de cancer mi-ar fi asigurat ceea ce aș fi considerat o eliberare onorabilă de această viață.

Depresia și anxietatea au ajuns la apogeu în octombrie 1965, când aveam treizeci și cinci de ani.

Uneori plângeam pe drum

27

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

de la serviciu spre casă. Mă simțeam încolțit și fără scăpare. Mă țineam de una sau de alta dintre promisiunile lui Dumnezeu, sperând că voi putea găsi un răspuns la situația mea.

În seara de 25 octombrie, am simțit că nu mai pot continua în acea stare nici măcar o zi. Urmam un tratament pentru durerile teribile pe care le aveam la ceafă și, dacă n-aș fi fost creștin, sinuciderea ar fi fost singura mea opțiune.

Acela a fost momentul în care Duhul lui Dumnezeu a intervenit în viața mea. În acea seară, târziu, am citit Galateni 2:22: „Am fost răstignit cu Cristos.” Renunșasem la orice speranță de a primi vreun ajutor de la Dumnezeu sau de la oricine altcineva. Dar în acea seară, Dumnezeu a lucrat în viața mea, plin de har și suveran, și m-a eliberat de toată anxietatea, depresia și durerea de cap, precum și de sentimentul de inferioritate ce mă chinase o viață întreagă.

Acest sentiment de totală eliberare a durat o zi sau două, după care unele dintre vechile sentimente au revenit și a trebuit să învăț acel proces pe care Biblia îl numește „umblarea în Duhul”. După primul pas în care am fost „umplut de Duhul”, a trebuit să învăț să continui procesul de a-L lăsa pe Duhul Sfânt să dețină controlul asupra vieții mele.

Pentru că nu aveam pe nimeni care să mă ucenicizeze în acest nou mod de viață, în următorii ani am fost când sus, când jos din punct de vedere spiritual. În primul an am citit peste o sută de cărți, printre care biografii și autobiografii pe tema vieții din belșug. De asemenea, mi-am petrecut multe ore studiind epistolele lui Pavel ca să înțeleg din punct de vedere teologic ce a făcut Dumnezeu în viața mea.

După doi ani m-am gândit că dacă Dumnezeu a putut să mă elibereze pe *mine* de tulburările mele emoționale, El poate face același lucru și în viața altora. Se părea că domeniul consilierii îmi va oferi mijlocul de a le împărtăși altora răspunsurile pe care le aflasem. Așa că m-am înscris la un program pentru **obținerea** diplomei de master în consiliere la University of (olorado, deși programul de consiliere de acolo nu era renumit **pentru** conținutul său spiritual.

28

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

În timp ce mă rugam cu privire la decizia de a intra în lucrarea de consiliere, Domnul mi-a dat două versete din Isaia:

Dacă vei da mâncarea ta celui flămând, dacă vei sătura sufletul lipsit, atunci lumina ta va răsări peste întunecime și întunericul tău va fi ca ziua în amiaza mare! Domnul te va călăuzi neîncetat, îți va sătura sufletul chiar în locuri fără apă și va da din nou putere mădularilor tale; vei fi ca o grădină bine udată, ca un izvor ale cărui ape nu seacă. (Isaia 58:10-11)

În decembrie 1969, am obținut masteratul, iar în ianuarie anul următor Dumnezeu m-a eliberat în mod suveran din postul pe care îl dețineam în industria aerospațială. În februarie 1970 am început o

lucrare de consiliere și, în același timp, m-am înscris la un program în vederea obținerii doctoratului la University of Northern Colorado, unde mi s-a îngăduit să concep un program novator care să integreze dimensiunea spirituală cu cea psihologică a omului. Programul meu de studiu urma să îmi aducă titlul de doctor în educație în domeniul *spirituoterapiei*, așa cum am ales să îl numesc. Am găsit atei, agnostici și profesori evrei care mi-au fost de mai mare ajutor decât unii dintre creștini, care au încercat să mă oblige să intru într-un sistem ce omitea sau diminuea efectul pe care îl are asupra vieții noastre relația noastră cu Crucea lui Cristos. Chiar și astăzi unii creștini se opun acestor învățături și eu încerc să nu fiu defensiv.

Crucea lui Cristos n-a fost niciodată, și nici nu va fi, locul în care să se întâlnească mulți oameni pentru părtășie. Cei care au acceptat Crucea și învățăturile ei cred că „au ajuns” doar la picioarele ei. În viața credinciosului, Crucea implică frângere și suferință, ca și în viața Domnului nostru. De vreme ce pastorii, consilierii, psihologii și psihiatrii sunt oameni ca toți ceilalți, drumul lor spre biruința asupra „cărnii” [natura umană sau firea pământească] trebuie să fie același cu al nostru. Crucea nu se poate ocoli. Nici unul dintre noi nu este mai mare decât Stăpânul nostru și cu toții trebuie să mergem pe

29

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

drumul Crucii, dacă vrem să avem biruință în experiența **noastră** creștină. Fână când credincioșii nu vor înțelege acest lucru, ei vor continua să se opună mesajului că viața trebuie să se nască din moarte și victoria din înfrângere, indiferent dacă este vorba de lucrarea de consiliere sau de o altă lucrare.

Ceea ce am învățat în acele zile ale anului 1965 a fost că experiența Crucii este un proces continuu. Dumnezeu a îngăduit multe lucruri în viața mea în acele zile și de atunci încolo, pentru a contribui la creșterea mea spirituală. Am învățat că noi ne aflăm cu toții în procesul *devenirii* prin experiență a ceea ce *suntem deja* în Cristos prin poziție. Până când vom fi cândva cu El, va trebui să continuăm să ne confruntăm cu păcatul din lume și din noi înșine.

RESPINGEREA ȘI EFECTELE EI

Așa cum s-a observat în cazul tuturor metodelor de consiliere, și această metodă s-a dezvoltat continuu de-a lungul anilor. În 1970, când am început consilierea, îi luam din rutină un interviu persoanei consiliate, ce includea povestea vieții sale. Făcând aceasta am descoperit o trăsătură comună vieții celor cu care lucram: *respingerea*. Unii dintre clienți au fost în mod evident respinși verbal sau fizic de părinți sau de alte persoane importante din viața lor. Alții au fost respinși într-un mod mai subtil.

Cei care au fost respinși fătș de către părinții lor s-ar putea să înțeleagă într-o anumită măsură mânia și neîncrederea rezultate. Însă deseori acești oameni nu au văzut legătura dintre defectuoasa lor adaptare emoțională și socială din prezent și evenimentele traumatice din copilăria lor.

Cei care au fost respinși într-un mod mai subtil pot și ei suferi de tulburări emoționale, dar poate că nu-și dau seama de sursa acestora. Unii i-au auzit efectiv pe părinții lor spunând că nu și-au dorit copii (respingere evidentă), în timp ce în alte cazuri părinții copiilor i-au dat de mici spre adopție.

Cei **adoptați**, de exemplu, au fost respinși prin definiție. Deși poate

30

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

că părinții lor naturali n-au avut nici o altă șansă, copiii adoptați deseori cred că a existat (și există) ceva în neregulă cu privire la ei ce a cauzat respingerea. Alții au fost respinși, dar la acel moment nu și-au recunoscut starea ca respingere.

Prin *respingere* eu înțeleg „absența unei iubiri semnificative”. A fi respins nu înseamnă că nu există dragoste, ci că, dintr-un motiv sau altul, dragostea nu este satisfăcătoare sau edificatoare. *Rezultatul respingerii este, de obicei, diminuarea capacității de a da și de a primi dragoste.*

Oamenii se simt respinși din multe motive, cum ar fi protecția exagerată, acceptarea pe baza realizărilor, moartea prematură a părinților, o spitalizare de lungă durată în copilăria mică, și chiar înțelegerea că părinții și-ar fi dorit un copil de sex opus. Uneori respingerea este subtilă, neintenționată, nerecunoscută, inevitabilă sau toate acestea la un loc.

Copilul *exagerat de protejat* nu este lăsat să ia decizii adecvate vârstei lui, și astfel el nu-și dezvoltă încrederea în sine sau capacitatea de a lua decizii. Fără să vrea, părinții îi spun că el nu este capabil

să ia decizii și, considerându-se inferior, el dezvoltă complexe de inferioritate. Părinții îl iubesc atât de mult încât fac totul pentru el, cu excepția faptului că nu-l lasă să devină o persoană! Evident acest lucru este neintenționat și de obicei nici părinții și nici copilul nu își dau seama ce se întâmplă. Copilul exagerat de protejat sau alintat deseori are sentimente contradictorii față de părinți. El îi iubește pentru ceea ce ei fac *pentru* el, dar este supărat pe ei pentru ceea ce îi fac *lui*. Fiindcă de obicei el nu este conștient de ceea ce ei i-au făcut lui, el simte și crede că îi respinge fără nici un motiv anume și atunci se simte vinovat din cauza resentimentelor și a lipsei de apreciere față de părinți. Un copil singur la părinți este mai probabil să fie supraprotejat decât unul dintr-o familie cu mai mulți copii.

Copilul ai cărui părinți îl iubesc mai mult pentru ceea ce *face* el decât pentru ceea ce *este* el (acceptare pe baza realizărilor) se simte, de asemenea, respins. Realizările lui bune sunt acceptate, dar poate că persoana lui este respinsă.

31

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Un copil care își pierde părinții prin moartea sau divorțul acestora, la o vârstă atât de fragedă încât nu-și mai aduce la minte ce s-a întâmplat, experimentează o respingere percepută sau simțită, dar s-ar putea să nu o înțeleagă niciodată. Tot astfel, un nou-născut care rămâne în incubator o perioadă mai lungă de timp poate avea parte de o retragere a dragostei, nu din vina părinților, ci pur și simplu din necesitate medicală. Cu toate acestea, se poate ca ea să lase în copil cicatrice emoționale.

O femeie cu care am discutat își petrecuse primele trei luni de viață într-un incubator. Până la vârsta de douăzeci și trei de ani ea n-a putut accepta faptul că părinții ei o iubeau. Evident că în timp ce se aflase în incubator, ea nu a stat acolo gândindu-se că părinții ei o urau, dar vidul care s-a creat în emoțiile ei în acel timp petrecut în incubator au împiedicat-o să *primească* marea dragoste a părinților ei. Ea a primit dragoste, dar a *perceput* sau a simțit respingere.

Un copil mic își pierde sursa principală de dragoste și acceptare dacă îi mor părinții și, deși nu este vina nimănui, efectele asupra relațiilor interpersonale pot continua până la vârsta adultă. Când copilul și-a pierdut un părinte în care a avut încredere, la vârsta adultă s-ar putea să-i fie foarte greu să se încreadă în cineva. Un băiat de paisprezece ani, ai cărui tată și frate au murit într-un accident de automobil și a cărui mamă a fost grav rănită când băiatul avea șase ani, a fost incapabil să frecventeze școala și a trebuit să studieze cu un profesor care venea la el acasă. Când i-am vorbit despre predarea în brațele lui Cristos cu tot ceea ce avem, el s-a apucat de burtă de parcă ar fi înfipt un cuțit în el. Apoi m-a întrebat: „Aveți cumva un pansament gastric?” Mi-a spus că de nouă ani rezista și își reținea sentimentele, fără să le poată comunica.

Deseori, o persoană care suferă de respingere se va respinge pe sine în anumite laturi ale personalității sale, uneori într-un mod acceptabil din punct de vedere social, alteori nu, mai ales când încearcă să compenseze emoțiile nesănătoase ce îl **chinuiesc**. Efectele pe care respingerea le are asupra

32

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

personalității diferă în funcție de severitatea și durata ei, precum și de vârsta la care apare. Uneori, un bunic plin de dragoste sau o altă persoană deosebită poate diminua efectele respingerii din viața unui copil.

O persoană respinsă se va respinge nu numai pe sine, ci îi va respinge și pe alții, chiar și partenerul de căsătorie. De asemenea, o astfel de persoană tinde să-i blameze pe alții pentru problemele pe care le are în relațiile sale, absolvindu-se de responsabilități.

Unele dintre persoanele respinse au probleme cu acceptarea responsabilităților și achitarea de ele. O astfel de persoană mai degrabă nu încearcă să facă nimic, decât să încerce și să nu reușească, deoarece nereușita o face să se simtă și mai rău cu privire la sine. Un astfel de om, un inginer chimist, care își făcea foarte bine datoria la locul de muncă, se simțea un ratat ca persoană și ca angajat. Într-o zi, șeful lui a venit la el și i-a spus: „Îți vom mări salariul cu 5000 de dolari pe an și îți vom da o mașină.” Răspunsul lui John a fost: „Ajunge! îmi dau demisia!” El s-a răscuit pe călcâie și a ieșit din birou. Conflictele sale lăuntrice erau atât de grave, încât a simțit că nu mai putea să accepte nici o altă responsabilitate.

Cauza și efectele respingerii sunt tratate mai detaliat în cărțile mele *The Ins and Out of Rejection* și *The Rejection Syndrome and the Way to Acceptance*.

Răspunsul la respingere este *acceptarea*. Însă acceptarea umană nu va vindeca emoțiile zdrobite după ce respingerea și-a făcut treaba ei murdară. Ea ajută, și deseori este singurul ajutor disponibil, dar experiența acceptării în Cristos este singura ce poate aduce cu adevărat vindecarea.

IDENTITATEA

Importanța *identității* și a multiplelor moduri în care ea afectează întreaga noastră existență a devenit, de asemenea, parte a consilierii mele. Ea este importantă pentru că ceea ce o persoană vede ca identitate a sa ori identitatea pe care i-ar

33

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

plăcea să o aibă va determina locul în care ea caută acceptarea. Vezi capitolul 6, paginile cu diagramele despre identitate.

Majoritatea credincioșilor trăiesc cu o identitate ce le-a fost dată de alții - fie pozitivă, fie negativă, în funcție de gradul de respingere - sau cu o identitate pe care și-au alcătuit-o ei înșiși. Mulți sunt bărbații și femeile care s-au ridicat prin propriile lor puteri și sfârșesc prin a ajunge nemulțumiți de ceea ce au făcut. De obicei identitatea lor se bazează pe lucruri, bani, oameni, putere și realizări sau pe lipsa acestora. Identitatea bazată pe lucrurile temporare este în mod natural supusă schimbării, fără să băgăm de seamă.

Apostolul Pavel face diferența dintre identitatea noastră carnală și identitatea noastră spirituală, adică ceea ce suntem noi ca rezultat al resurselor umane și ceea ce suntem prin puterea Duhului Sfânt. Și aici, ca și în cazul problemei respingerii, tratarea unei identități carnale inacceptabile este adevărata identitate spirituală pe care ne-o poate da numai o relație corectă cu Cristos.

În carne, în natura noastră umană, noi am fost programați în anumite direcții prin învățăturile și experiențele pe care le-am avut. Unii oameni sunt astfel programați încât identitatea lor este împlinită prin acumulare de bani și de bunuri; alții sunt programați să fie împliniți prin succes în afaceri sau alte realizări. Unii sunt programați spre senzualitate, iar alții chiar spre căutări religioase. Pentru credincios toate acestea sunt identități false și nesatisfăcătoare, fiindcă adevărata noastră identitate se bazează pe cine suntem noi în Cristos. Cu toate acestea, mulți credincioși nu par să-și descopere adevărata lor identitate decât când ajung în Glorie. David Needham tratează acest adevăr vital în cartea sa *Birthright* (Multnomah, 1982). Problema este că mulți oameni trăiesc cu o identitate greșită - o identitate făurită prin potrivirea cu „chipul veacului acestuia” și nu prin transformarea cu ajutorul „reînnoirii minții” (Rom. 12:2).

Răspunsul la această problemă, deși mulți au numit o astfel

34

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

de sugestie „exagerat de simplistă”, se află în schimbarea identității bazate pe viața noastră personală și pe influența păcatului din noi cu identitatea noastră perfectă în Cristos. O astfel de „tranzacție” este într-adevăr un miracol, dar este genul de miracol în care Duhul Sfânt excelează. Duhul Sfânt nu intră în viața noastră ca să „cârpească” vechea noastră identitate, ci ca să pună în noi adevărata noastră identitate în calitate de copii răscumpărați ai Regelui regilor. Iată cum descrie Pavel această lucrare din inima noastră:

Și mă rog ca Dumnezeu Domnului nostru Isus Cristos, Tatăl slavei, să vă dea un duh de înțelepciune și de descoperire în cunoașterea Lui și să vă lumineze ochii inimii ca să pricepeți care este nădejdea chemării Lui, care este bogăția slavei moștenirii Lui în sfinți și care este față de noi, credincioșii, nemărginita mărime a puterii Sale, după lucrarea puterii tăriei Lui, pe care a desfășurat-o în Cristos, prin faptul că L-a înviat din morți și L-a pus să șadă la dreapta Sa, în locurile cerești (Efes. 1:17-20).

Aceeași putere pe care a folosit-o Dumnezeu în învierea lui Isus din morți lucrează în noi atunci când ne punem încrederea în ceea ce s-a realizat prin învierea lui Cristos. Pavel scrie: „Căci dacă, atunci când eram vrăjmași, am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui” (Rom. 5:10).

Identitatea noastră se bazează pe cine suntem noi în Cristos și trebuie s-o pretindem prin credință, nu prin fapte - ale noastre sau ale altora. Noi am lepădat hainele trecutului prin schimbarea identității noastre carnale cu o viață în Cristos, prin schimbarea unei vieți de înfrângere cu o viață de victorie. Isus le-a spus urmașilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine,

să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze" (Luca 9:23). Mulți au o noțiune greșită cu privire la ce înseamnă cu adevărat „sine” și „lepădarea de sine”. Unii cred că renunțarea la anumite plăceri lumești va împlini această

35

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

poruncă. Alții cred că „luarea crucii” înseamnă purtarea unei „inurnite poveri, cum ar fi să te îngrijești de un copil cu un handicap grav. În mod evident, este dificil să ne lepădăm de noi înșine dacă nu știm ce înseamnă „șinele” sau „eul”.

Ce înseamnă să ne acceptăm vechea noastră identitate, cea pe care trebuie să o „lepădăm”, dacă vrem să o schimbăm cu noua noastră identitate în Cristos? Ca analogie, să presupunem că aveți vârsta de 15 ani sau cunoașteți o tânără care are 15 ani, este necăsătorită și este gravidă. Avortul nu este o opțiune, și fata s-a decis categoric să dea copilul pentru adopție. Ce i-ați recomanda unei tinere care se află într-o asemenea situație: să vadă sau să nu vadă copilașul înainte de a renunța la el? În oricare dintre cazuri, care ar fi motivele recomandării pe care i-ați face-o?

Ar fi mai ușor să dea naștere copilului și să plece din spital fără să-l fi văzut, evitând astfel trauma separării. Oare așa să fie? În acel moment ar părea mai ușor, dar oare tânăra s-ar confrunta într-adevăr cu realitatea situației? Ați încercat vreodată să renunțați la ceva ce n-ați avut niciodată, ce n-a fost niciodată al vostru? Dacă tânăra mamă nu vede copilul, ea va percepe întregul incident ca pe ceva ireal. Da, fata a purtat acel copil în pânțe, dar este o diferență între a fi însărcinată și a ține copilul în brațe și a-l avea. Odată ce tânăra mamă ține copilul în brațe, îl are și îl iubește timp de o zi sau mai multe și apoi îl dă părinților adoptivi, realitatea situației o izbește cu toată forța. Atunci este într-adevăr posibil ca ea să treacă prin procesul durerii, prin anxietatea separării, sau oricum ați vrea să numiți pierderea traumatică prin care trece tânăra mamă.

Fiecare dintre noi trebuie să-și pună întrebarea: „A fost vreodată «copilașul» al meu sau am eu încă sentimentul irealității cu privire la identitatea cu care trăiesc?” Fiecare dintre noi trebuie să ne definim identitatea și s-o privim drept în față pentru a înțelege ce trebuie să pierdem, dacă vrem să trăim adevărata noastră identitate în Domnul Isus Cristos. Noi **I rebuie** să „ne pierdem copilașul”, care a fost în fază de formare **timp de o viață**, dacă vrem să cunoaștem bucuria și

36

EXPERIENȚA CRUCII LUI CRISTOS

binecuvântarea noii noastre identități în calitate de copii mult iubiți și acceptați de Dumnezeu în Cristos.

Atunci Isus a zis ucenicilor Săi: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea și să Mă urmeze. Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga.” (Matei 16:24-25)

37

DOI

Cum funcționează spirituoterapia

Pentru a ne înțelege pe noi înșine trebuie să avem o noțiune clară despre modul în care suntem alcătuiți și în care funcționăm. Gândurile, sentimentele și comportamentul nostru derivă din identitatea pe care poate că n-am recunoscut-o, iar motivația acțiunilor și a reacțiilor noastre prezente este în funcție de acea identitate. Cu alte cuvinte, identitatea ce ne este dată de ceilalți sau pe care ne-am alcătuit-o singuri, pozitivă sau negativă, va avea o mare influență asupra deciziilor pe care le luăm și a modului în care ne raportăm la alții.

Deoarece suntem în esență ființe spirituale, se cuvine să știm care este identitatea noastră spirituală și influența pe care cunoașterea dată de Duhul o poate avea asupra funcționării noastre psihologice și sociale. De-a lungul anilor s-a dovedit extrem de util, pentru majoritatea celor pe care i-am consiliat, să înțeleagă alcătuirea sau „componenta” omului, cunoscută în cercurile teologice ca antropologia biblică. Există evident multe concepții despre această problemă vitală, dar noi ne vom limita discuțiile la ceea ce pare să susțină Noul Testament.

Două referințe importante din Scriptură sugerează că omul este alcătuit din trei părți: trup, suflet și spirit sau duh (concepția trihotomistă). Alte referințe par, de asemenea, să sprijine afirmația că noi avem un spirit care acționează ca o entitate separată (1 Tes. 5:23; Evr. 4:12). Deseori noi privim

ființele umane ca fiind alcătuite dintr-o parte materială și una imaterială. Aceste două părți componente sunt uneori numite

39

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

trup și suflet sau trup și minte (concepția dihotomistă). Dar această ultimă concepție nu include și spiritul, deși ne învață că funcționăm spiritual. Cu toate că în multe sensuri oamenii funcționează oarecum asemenea unor membri ai regnului animal, chiar dacă pe un plan psihologic superior, eu cred că spiritul este ceea ce ne face să fim intrinsec diferiți de animale. Când încercăm să explicăm funcțiile psihologice și spirituale, este important să folosim mai degrabă un model ce este în acord cu Scriptura și o terminologie biblică, decât un model pur psihologic. Altfel venim cu niște generalități vagi, ce nu vor susține o adevărată integrare a psihologiei cu teologia. Pavel scrie: „Dumnezeul păcii să vă sfințească El însuși pe deplin și duhul vostru, sufletul vostru și trupul vostru să fie păzite întregi, fără prihană, la venirea Domnului nostru Isus Cristos" (ITes. 5:23). Autorul Epistolei către Evrei scrie: „Căci Cuvântul lui Dumnezeu este viu și lucrător, mai tăietor decât orice sabie cu două tăișuri: pătrunde până acolo că desparte sufletul și duhul, încheieturile și măduva, judecă simțirile și gândurile inimii" (Evr. 4:12).

Alte referințe biblice cu privire la suflet și spirit nu sunt atât de clare, dar multe fac aluzie la existența sufletului și a spiritului ca entități separate. De exemplu, când Domnul Isus era pe cruce, existând într-un trup, El a ales - un act al sufletului - să-Și dea duhul. Pavel scrie: „Dar cine se lipește de Domnul este un singur duh cu El" (1 Cor. 6:17). Acest verset vorbește evident despre o unire a duhului, care este opusă unirii sufletului. Păstrând limbajul Scripturii, am putea spune că omul *este* un duh, că el *are* un suflet și că el *trăiește* într-un trup. *Este foarte important ca această carte să fie citită înțelegând astfel lucrurile, deoarece unele afirmații ar putea fi greșit interpretate dacă s-ar aplica la o altă concepție despre om decât cea trihotomistă (tripartită).*

Deoarece preocuparea principală a acestei cărți este de a descoperi adevărata noastră identitate și de a vedea o rezolvare spirituală a simptomelor psihologice și interpersonale, trebuie să înțelegem modul în care conceptul de identitate se

40

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

raportează la om. Pentru a face aceasta trebuie să începem cu Adam, fiindcă acolo a început totul! Adam a avut o identitate perfectă și el și-a găsit întreaga semnificație în relația lui cu Dumnezeu. Următoarea diagramă arată alcătuirea lui din spirit, suflet și trup. În Geneza citim că omul (Adam) a fost creat după chipul lui Dumnezeu (1:26). El a fost creat inocent și a rămas în acea stare, capabil să comunice cu Dumnezeu, până la Cădere. Deși spiritul lui Adam nu este menționat în mod specific, citim: „Domnul Dumnezeu a făcut pe om din țărâna pământului, i-a suflat în nări suflare de viață [sau vieți] și omul s-a făcut astfel un suflet viu" (Gen. 2:7).

DIAGRAMA 1

ADAM ÎNAINTE DE CĂDERE
SE RELAȚIONEAZĂ CU ALȚII

SE RELAȚIONEAZĂ DUMNEZEU
SE RELAȚIONEAZĂ CU MEDIUL

La Creație, spiritul nu era contaminat de păcat și Adam a funcționat la un nivel supranatural, numind animalele și îndeplinind toate celelalte sarcini pe care i le-a dat Dumnezeu. Săgețile (sau arcurile) din interiorul cercului din diagrama 1 arată interacțiunea și relațiile dintre spirit, suflet și trup, în care nu există nici un conflict. Săgețile care se îndreaptă spre exteriorul cercului indică interacțiunea cu Dumnezeu, precum

41

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

și cea cu oamenii și cu mediul. Toate acestea, împreună cu alți termeni folosiți direct sau implicit în Scriptură, sunt adecvați pentru a explica totalitatea unei persoane și funcțiile ei intrapersonale și interpersonale.

Dumnezeu i-a spus lui Adam: „Din pomul cunoștinței binelui și răului să nu mănânci, căci în ziua în care vei mânca din el, vei muri negreșit" (Gen 2:17). Pentru că Adam și Eva au mâncat (Gen. 3:6), știm că în acea zi a avut loc un fel de moarte. Categorie, nu a fost o moarte fizică. Sufletele lor au

continuat să funcționeze din punct de vedere psihologic. Ca urmare a păcatului lor, în timp a apărut și moartea fizică, dar în acea zi a avut loc un alt gen de moarte. Ea nu putea fi decât o moarte spirituală și restul Bibliei se referă la consecințele aceluși eveniment. Diagrama 2 descrie ființa umană după Cădere.

Privind aceste diagrame, veți observa că *sufletul* ar putea fi numit conștiința de sine sau personalitatea prin care noi stabilim relații cu ceilalți - de fapt, alcătuirea noastră psihologică. *Spiritul (duhul)* este conștiința noastră cu privire la Dumnezeu sau acea latură a alcătuirii noastre prin care ne raportăm la Dumnezeu. *Trupul* este, desigur, mijlocul prin care, prin intermediul celor cinci simțuri, ne raportăm la lume și la mediul exterior. Pe scurt, noi stabilim relații cu alții prin intermediul sufletului nostru, cu Dumnezeu prin intermediul spiritului nostru și cu mediul prin intermediul trupului nostru. Sufletul este alcătuit din minte (sau intelect), emoții (sau sentimente) și voință (sau volițiune). *Spiritul* are funcții similare, dar nu este cazul să le discutăm aici.

Așa cum arată săgețile dintre trup și suflet din diagrama 2, problemele fizice, cum ar fi un dezechilibru endocrin sau alte boli, pot avea un efect advers asupra stării noastre emoționale. Tot așa, putem suferi de simptome psihologice de lungă durată, ce ne afectează viața spirituală și ne împiedică să umblăm cu Dumnezeu. Adaptarea spirituală defectuoasă va produce sau va amplifica simptomele psihologice existente. Prin urmare, dificultățile din unul dintre cele trei domenii pot avea, la rândul lor, un efect advers asupra altui domeniu. Va fi necesar să ne

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

referim în mod constant la această diagramă pe măsură ce vom avansa în diferențierea funcțiilor spiritului, ale sufletului și ale trupului, precum și a ceea ce trebuie să înțelegem cu privire la nevoile și problemele din fiecare domeniu.

Bineînțeles că prima și cea mai importantă problemă de luat în considerare este relația noastră cu Dumnezeu. Dacă nu există, și până când nu există, o relație personală cu El, conținutul acestei cărți este doar retoric. Relația personală inițială cu Dumnezeu, și tot ce este legat de ea, are a face cu *spiritul* și se explică în termenii *mântuirii* noastre.

DIAGRAMA 2

SE RELAȚIONEAZĂ CU ALȚII

SE RELAȚIONEAZĂ CU DUMNEZEU

(MINTEA, SENTIMENTELE, VOINȚA)

SPIRITUAL Conștiința de Dumnezeu

PSIHOLOGIC Conștiința de sine

SPIRITUL NEREGENERAT

FIZIOLOGIC Conștiința trăirii în lume

SE RELAȚIONEAZĂ ***** CU MEDIUL

OMUL - O TRI-UNITATE

Așa cum se observă, în diagrama 2 există un cerc mai mic în centrul cercului mare, ce arată că, după Cădere, omul a fost *carnal* (fîresc), adică din acel moment el a trăit o viață egocen trică. Mai târziu, în Geneza 6:3, putem citi: „Atunci Domnul a zis «Duhul Meu nu va rămâne pururea în om, căci și omul nu este decât carne păcătoasă.»”

42

43

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

în cartea de față, cuvintele *carnea* (tradusă și prin natura umană, firea pământească - n.trad.) și *eul* sau *șinele* vor fi folosite ca fiind sinonime când se referă la centrul de control al credinciosului care trăiește prin propriile sale resurse. Când se folosește cuvântul *eu*, el nu trebuie înțeles ca însemnând, de exemplu, același lucru cu *personalitatea*.

în centrul acestui cerc se află litera E (eul), care se referă la faptul că, din punct de vedere pozițional, Adam a devenit *carne* sau egocentric, și că fiecare dintre noi se naște în lume cu aceeași dilemă (Rom. 5:12). Mai încolo vom vedea că această poziție egocentrică este folosită cu privire la credincios ca o *condiție* sau *stare*. La Cădere, identitatea lui Adam și a Evei s-a schimbat dinspre Dumnezeu înspre ei înșiși în relație cu Satan. După cădere, problema lor nu a constat atât de mult în păcatele personale pe care le-au comis, cât în faptul că ei erau acum într-o cu totul altă sferă a vieții, sau a morții, după cum poate fi cazul. Deși fiecare dintre ei avea un spirit care funcționa, ei funcționau acum înspre Satan, și nu înspre Dumnezeu. Am putea spune că *spiritul era mort față de Dumnezeu și viu față de Satan*. Relația personală intimă inițială și unele dintre lucrările ei sunt enumerate în lista de sub termenul SPIRIT din diagrama 3 de la pagina ..., iar unele dintre acestea

sunt explicate mai jos.

MÂNTUIREA

Definită în diferite moduri, cum ar fi convertirea la Cristos, nașterea din nou, regenerarea, salvarea, încrederea în Cristos ca Mântuitor și Domn, acceptarea lui Cristos și primirea lui Cristos, mântuirea este intrarea într-o relație personală cu Dumnezeu prin credința personală în Isus Cristos. Dacă Domnul Isus Cristos nu este *în* viața noastră, în mod evident El nu poate face schimbările necesare. Prin intrarea Lui în viața noastră are loc o naștere din nou, care este doar începutul vieții noastre în Cristos. Înainte de a ne încrede în Domnul Isus Cristos printr-o predare personală, Duhul Sfânt trebuie să ne **convingă** că noi *ne naștem* păcătoși.

44

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

Pavel a tras următoarea concluzie: „De aceea, după cum printr-un singur om [Adam] a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor din pricină că toți au păcătuit...” (Rom. 5:12). Întrucât ne-am născut cu o natură păcătoasă sau cu un „om vechi” (Rom. 6:6; Efes. 4:22), noi comitem în mod firesc păcate. Pavel scrie: „Căci toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu” (Rom. 3:23).

Pedeapsa pentru păcat este stabilită: „Fiindcă plata păcatului este moartea, dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23). Pedeapsa cu moartea trebuie plătită și ea *a fost* plătită: „Dar Dumnezeu își arată [își dovedește] dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8).

Când suntem gata să admitem că suntem lipsiți de evlavie și când suntem gata să credem în Domnul Isus Cristos, atunci vom fi justificați și socotiți drepti în fața lui Dumnezeu: „Celui care... crede în Cel care îl socotește pe păcătos drept, credința pe care o are el îi este socotită ca dreptate” (Rom. 4:5). Metoda este foarte simplă: noi credem, pur și simplu, ceea ce spune Biblia despre noi (că suntem niște păcătoși lipsiți de evlavie) și, de asemenea, credem ce spune Biblia despre Domnul Isus (că El a fost și este Dumnezeu, că a murit pentru păcatele noastre și că a înviat din morți).

Acest lucru este foarte clar exprimat în Scriptură: „Dacă mărturisești, deci, cu gura ta pe Isus ca Domn și dacă crezi în inima ta că Dumnezeu L-a înviat din morți, vei fi mântuit. Căci prin credința din inimă se capătă dreptatea și prin mărturisirea cu gura se ajunge la mântuire” (Rom. 10:9-10).

După ce auzim și credem, trebuie să chemăm Numele lui Dumnezeu în rugăciune: „Fiindcă oricine va chema Numele Domnului va fi mântuit” (Rom. 10:13). Este de ajuns să rostim o rugăciune simplă ca aceasta: „Doamne, Dumnezeule, știu că sunt un păcătos. Cred că Tu L-ai trimis pe Fiul Tău, pe Domnul Isus Cristos, să moară pentru păcatele mele, că El a fost îngropat și apoi a înviat din morți. Mă predau acum Ție, renunțând la viața mea păcătoasă și crezând că Domnul Isus

45

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Cristos îmi iartă păcatele și că El va fi viața mea. Îți mulțumesc că m-ai salvat de dragul lui Isus. Amin.”

Pe baza Cuvântului infailibil al lui Dumnezeu, El ne mântuiește când credem în El și chemăm Numele Lui. După ce am rezolvat problema salvării în viața noastră, trebuie să învățăm să ne bucurăm de *certitudinea* că Dumnezeu a făcut și face ceea ce El a spus că va face.

CERTITUDINEA

Se poate să fii mântuit, dar să nu ai certitudinea că ești mântuit. Certitudinea noastră trebuie să se bazeze pe faptele Scripturii, și nu pe simțăminte fluctuante. De cele mai multe ori persoana care este etichetată drept *nevrotică* vrea să simtă ceva, mai degrabă decât să creadă, și stilul ei de viață este să distorsioneze realitatea. Ca urmare, acea persoană nu are nici un motiv să creadă că simțămintele ei vor fi demne de încredere în problema mântuirii.

Există o mare diferență între a te îndoi că ești mântuit (mental) și a te simți nemântuit (emoțional). Majoritatea oamenilor cărora le lipsește certitudinea *se simt* nemântuiți. Însă cei mai mulți dintre noi nu fac deosebirea între funcțiile minții și sentimente, cum nu fac nici majoritatea celor care încearcă să-i ajute pe cei cărora le lipsește certitudinea. În încercările noastre de a ajuta, deseori apelăm la mintea cuiva cu date din Scriptură, când, în fond, sentimentele sunt cele care dau naștere la confuzie. Când sentimentele sunt controlate de minciunile pe care persoana respectivă a ajuns să le

creadă, este imposibil ca acestea să fie vreodată de acord cu adevărul. De aceea se poate ca o persoană să *știe* (mental) că este mântuită și să nu se îndoiască niciodată de mântuirea ei, și totuși, toată viața să *simtă* (emoțional) că este nemântuită.

Un misionar veteran, care timp de peste un sfert de secol s-a simțit nemântuit, a fost extraordinar de ușurat când, în cele din urmă, a înțeles această deosebire. Deși sentimentele lui nu s-au **schimbat** imediat, înțelegerea problemei i-a dat o nouă

46

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

„lumină”. A doua zi el a mărturisit în fața unui grup de misionari: „Astăzi *știu* că sunt mântuit și nu-mi pasă dacă o *simt* sau nu!”

Adresându-se credincioșilor, Biblia ne spune că noi trebuie să știm că avem viața veșnică (1 Ioan 5:13). Nu este deloc o impertinență să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt și pur și simplu să ne odihnim în El. După ce avem certitudinea că suntem mântuiți, putem merge mai departe, să găsim *siguranța* în acest fapt.

SIGURANȚA

Relația noastră cu Dumnezeu nu se poate rupe - ea este eternă. Noi suntem siguri în această relație și nu putem avea certitudinea că suntem mântuiți dacă nu avem siguranța și încrederea că această relație este veșnică. Pavel scrie: „Viața voastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu” (Col. 3:3). Dacă nu ne dăm seama de acest lucru, certitudinea pe care o avem nu poate fi temeinică pentru că ne vom teme că ne vom pierde mântuirea. Și dacă ne temem că o vom pierde, vom lupta să facem ceva pentru a o păstra, de exemplu, fapte bune. Ca urmare, noi nu mai trăim încrezându-ne în harul lui Dumnezeu, ci începem să trăim încrezându-ne din nou în ascultarea noastră de Lege pentru ca să fim mântuiți. Pavel descrie acest lucru prin termenii „cădere din har” (Gal. 5:4). Mulți creștini evanghelici trăiesc în acest mod - mântuiți prin har, dar, în viața practică, sunt încă legați de ascultarea de Lege. Dacă o persoană nu este absolut convinsă de această siguranță, este puțin probabil că ea va crește în relația pe care o are cu Isus Cristos. Desigur că certitudinea și siguranța merg mână în mână. Nu poți avea una fără cealaltă.

ACCEPTAREA

Unii îl acceptă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitorul și Domnul lor personal și apoi își petrec restul vieții încercând să-L

47

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

facă pe El să-i accepte. Desigur că acesta este un efort inutil, deoarece Scriptura ne asigură că noi suntem acceptați „în Preaiubitul Lui [în Cristos]” (Efes. 1:6). Acceptarea noastră de către Cristos nu depinde de faptele noastre bune sau de cât de mult citim Biblia sau de cât de mult mergem la biserică, nici de orice alt efort pe care l-am putea face. Acceptarea noastră își are temelia doar în lucrarea încheiată de Cristos la Calvar - nu în lucrarea noastră *pentru* El. Mântuirea este prin har de la început până la sfârșit, și acceptarea este tot prin har. Dumnezeu îl acceptă pe Fiul Său și, de vreme ce noi suntem în Fiul Său, acceptați „în Preaiubitul Lui”, El ne acceptă și pe noi.

Astăzi sunt mulți cei care întâmpină dificultăți atunci când e vorba să creadă că părinții sau colegii lor îi acceptă. De fapt, mulți oameni simt că nimeni nu-i acceptă cu adevărat. Ca urmare, ei ajung să simtă că Dumnezeu Se raportează la ei în același mod. Dacă nu sunt buni ca ceilalți să-i accepte, de ce i-ar accepta Dumnezeu? Desigur lucrurile nu stau așa, dar dacă ei *simt* astfel, această percepție le poate domina comportamentul. Atunci care este răspunsul? Trebuie să ajungem, prin iluminarea Duhului Sfânt, să înțelegem că noi suntem acceptați. Noi *suntem* acceptați nu datorită vreunui lucru pe care l-am făcut noi, ci datorită marilor lucrări pe care le-a făcut Domnul Isus Cristos. Când am fost mântuiți - când ne-am încrezut în Cristos ca Mântuitorul și Domnul nostru personal - noi am fost așezați în Cristos (1 Cor. 1:30). Pentru că am fost așezați *în* Cristos, noi suntem acceptați de către Dumnezeu *în* Cristos. În această privință, ca și în experiența inițială a mântuirii, noi trebuie să-L credem pe Dumnezeu pe cuvânt și să credem ceea ce spune El, indiferent de ceea ce am putea simți în acest sens. În timp ce procedăm astfel, sentimentele noastre încep să se apropie de realitate. Acceptarea de către Dumnezeu și identificarea cu Cristos în moartea, îngroparea și învierea Lui sunt ca cele două fețe ale unei monede. Când o experimentezi pe una, o vei înțelege și pe cealaltă. Un

caz în acest sens este cel al unei femei care fusese |>lin<î de o ostilitate extremă. Înainte de a veni la biroul nostru

48

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

de la Grace Fellowship, ea încercase un tratament psihiatric. I ȳupă ce a participat la trei ședințe de consiliere și a audiat trei prelegeri pe care le-am ținut, Dumnezeu a eliberat-o. Ea a înțeles din punct de vedere intelectual principiile expuse în .îceastă carte atunci când, într-o sâmbătă seara, a început să mediteze asupra textului din Galateni 2:20: „Am fost răstignit împreună cu Cristos.” Duminică dimineața, în timp ce mergea cu mașina la biserică, ea cânta cântarea „Dragostea de la Calvar”. Când a început să cânte refrenul: „Doresc mult să fiu vrednic de dragostea de la Calvar”, Duhul Sfânt a cercetat-o. Ea și-a dat seama că în *Cristos ea era vrednică de această dragoste*. A început să plângă și să exclame: „Sunt acceptată! Pot fi acceptată!” După ce problema acceptării ei a fost rezolvată, a dispărut și ostilitatea ei extremă. Ea nu a mai fost stăpânită de dificultățile psihologice ce o urmăriseră din copilărie.

CONSACRAREA TOTALĂ

Mântuire, certitudine, siguranță și acceptare, dar tot ne mai lipsește un punct important - consacrarea totală. Noi folosim termeni cum ar fi: *consacrare, dedicare, predare, supunere* și alții pentru a numi acest pas esențial din viața creștinului. Dar este necesar să definim acest termen, pentru că îl vom folosi pe tot parcursul cărții.

Pa vel scrie: „,|ă îndemn, dar, fraților, pentru îndurarea lui Dumnezeu, să aduceți trupurile voastre ca o jertfă vie, sfântă, plăcută lui Dumnezeu: aceasta va fi din partea voastră o slujbă duhovnicească” (Rom. 12:1). Conform acestui verset, consacrarea totală este ceva ce *noi* putem face. Este „slujba noastră duhovnicească”. Este un act de voință prin care noi îi spunem Tatălui nostru că vrem, mai mult decât orice pe lume, ca voia Lui să se împlinească în viața noastră, indiferent ce ar însemna aceasta. Poate că nu știm care este scopul Lui specific pentru viața noastră, dar după ce l-am dedicat Lui în întregime viața noastră, El începe să lucreze (Ps. 37:5).

Predarea totală este esențială pentru a deveni cu totul

49

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

folositori. Ocazional, oamenii îl acceptă pe Domnul Isus Cristos ca Mântuitor și fac din El Domnul vieții lor încă de la început. Acest lucru ar trebui să se întâmple în toate convertirile. Nu trebuie să îl accepți pe Isus Cristos ca Mântuitor, și apoi să aștepți zece sau cincisprezece ani ca să te predai Lui cu totul. Predarea totală ar trebui să aibă loc în ziua în care îl accepți pe Isus Cristos. Dacă nu se întâmplă așa, trebuie să îți dai seama că este inutil să-ți irosești viața - sau să ți-o ruinezi, cum este frecvent cazul - și să ajungi la momentul când ești gata să spui: „Doamne, vreau să renunț să-mi conduc singur viața. Vreau ca Tu să fii la cârma vieții mele.”

Această decizie se poate compara cu ceremonia în care un bărbat și o femeie se unesc în căsătorie. Fiecare dintre ei spune, printr-un act de voință, „Da”. Pe baza acestui act de voință, în fața lui Dumnezeu și a slujitorului Său, ei sunt declarați soț și soție. Ei au îndeplinit cerințele legale pentru căsătorie. Actul de voință a avut loc, dar ei încă nu sunt soț și soție până când nu se consumă unirea celor doi în căsătorie. Prin actul de voință ei au luat o decizie ce le schimbă întregul curs al vieții, dar nici unul dintre ei nu se simte automat soț și soție. Predarea totală în brațele Domnului este ceva foarte asemănător, prin faptul că, printr-un act de voință noi spunem „Da” sau „Vreau”. „Așa cum dorești Tu, Doamne. Facă-se voia Ta în viața mea.”

Ne-am exercitat voința, dar de obicei viața noastră nu este miraculos transformată în acel moment, deși în viața unora are loc o transformare miraculoasă. Câțiva dintre cei care au venit la noi pentru consiliere au ajuns la punctul în care n-au mai găsit nici o ieșire. Când ajung să se predea pe deplin, Dumnezeu le transformă viața imediat sau în scurt timp. Dar în multe cazuri, după ce omul s-a predat, cu sau fără emoție, se pot vedea puține schimbări în viața lui. Din acel moment responsabilitatea îi revine lui Dumnezeu, și El începe să-Și împlinească planul și scopul în viața omului.

Reîntorcându-ne la textul din Romani 12:1, vedem că noi ne predăm viața ca pe „o jertfă vie”.

Aceasta ne aduce aminte de jertfa din Vechiul Testament, un miel așezat pe altar. Mielul nu

50

avea nici o șansă. Altcineva îl așeza acolo. Când era legat de dltar, el era predat în întregime de către altcineva pentru a fi jertfit. El nu putea să-i spună preotului: „Ascultă, fă ce vrei cu mine, dat nu-mi tăia beregata!" *Tocmai aceasta* aveau de gând să facă preoții. Mielul era în întregime sub controlul altcuiva.

Exact așa trebuie să fie predarea noastră pentru ca Marele nostru Preot credincios să declanșeze consumarea vieții noastre prin care noi vom avea parte de plinătatea unirii noastre cu Isus Cristos. Spre deosebire de mielul de jertfă, noi deținem controlul asupra vieții noastre, dar renunțăm la el, supunându-ne pentru a fi așezați pe altar.

DIAGRAMA 3

1. MÂNTUIREA
 2. CERTITUDINEA
 3. SIGURANȚA
 4. ACCEPTAREA
 5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)
- SPIRITUL REGENERAT

în experiența mântuirii, la care ne-am referit mai înainte, la invitația noastră Cristos intră în spiritul nostru. Acest lucru este reprezentat prin litera C din cercul mic aflat în partea de jos a diagramei 3. Cristos este în viața noastră, dar El poate fi în viața noastră fără să fie în *centrul* vieții noastre. Este trist, dar acest lucru este adevărat pentru foarte mulți credincioși. De fapt,

51

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

unele persoane pot fi atât de preocupate de viață, de problemele vieții, încât Cristos s-ar putea să rămână undeva la periferie. Alte persoane pot fi atât de ocupate lucrând *pentru* Domnul, încât nu au timp să petreacă *cu* El. Ca urmare, Cristos nu ocupă un loc central în viața acestor persoane. Dar din cauza încercărilor și a necazurilor pe care Dumnezeu le îngăduie în viața noastră, s-ar putea să înțelegem că avem nevoie de Cristos în centrul vieții noastre - nu undeva la periferia ei. Dacă în centrul vieții noastre nu Se află Cristos, atunci acolo se află altcineva sau altceva. Prin *centrul* vieții noastre înțelegem lucrul sau persoana care este atât de importantă, încât devine forța motivatoare a vieții noastre.

Litera E din centrul cercului ar putea, de exemplu, să reprezinte *ceva*, cum ar fi o casă, o pisică sau un alt lucru ce simțim că ne-ar face cu adevărat fericiți. De obicei ne străduim și ne luptăm să avem aceste lucruri, și îndată ce noutatea dispare, descoperim că am câștigat o victorie aparentă.

Centrul poate fi ocupat de *cineva* - tată, mamă, soție, copil, prieten, prietenă - o persoană din viața noastră pe care căutăm să o mulțumim sau să o satisfacem sau să fim satisfăcuți de ea, în așa fel încât să ne simțim bine. Orientarea poate fi pozitivă sau negativă. De exemplu, s-ar putea ca unul sau ambii părinți să ne facă să ne simțim într-un anumit fel. Chiar dacă s-ar afla la sute de kilometri depărtare, chiar dacă ar fi morți, noi tot ne simțim așa cum ne-au făcut ei să ne simțim.

Acel E din centru ar putea fi *succesul*, indiferent cum alegem să-l definim în viața noastră. Un om de afaceri s-ar putea lupta să ajungă „sus", să devină președintele companiei. Un slujitor al lui Dumnezeu ar putea căuta succesul străduindu-se să lucreze, și iarăși să lucreze pentru a ajunge să aibă o lucrare mai influentă sau o biserică mai mare. Pentru un student succesul ar putea fi să aibă numai note de zece. Indiferent cum îl aleg oamenii, forța motivatoare din viața unora este succesul. Pentru cineva cu înclinații sexuale, *sexul* ar putea fi cel mai important lucru din viață, prin aceea că întreaga sa viață se *învârte* în jurul sexului. Pentru altcineva ar putea fi *drogurile* și

52

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

experiența derivată din ele. Dependenții de heroină ar putea considera că obținerea unei alte doze este cel mai important lucru din viața lor. Așa că aceasta devine pasiunea care-i consumă. Pentru unii, mai ales în cultura materialistă americană, cel mai important lucru îl constituie *bani* și lucrurile pe care le pot cumpăra cu ei. Dar toate aceste manifestări reprezintă lucrurile pe care le dorim sau ceva ce credem că ne va da *nouă* satisfacție. Toate aceste lucruri pe care le poate reprezenta acel E se pot rezuma prin termenul *eul* (sau carnea). (Așa cum am menționat mai înainte, *eul*, în modul în care este folosit în această carte, nu este sinonim cu *personalitatea*. Un renumit psiholog creștin a pretins în mod eronat că eu susțin anihilarea personalității - acesta este motivul pentru care fac precizarea de față.)

Cineva a spus că dacă tăiem litera *h* din cuvântul englezesc *flesh* (carne) și îl citim invers, obținem cuvântul *seif* (eu). Este corect să folosim cuvântul *eu* ca sinonim al cuvântului *suflet* -mintea, emoțiile și voința - partea aceea din noi ce ne face să fim indivizi unici. Sufletul, în sine și ca atare, este neutru. Indiferent ce așezăm în centrul vieții, *E* sau *C*, devine forța motivatoare ce dă putere sufletului, determinându-i atitudinile și acțiunile, precum și valoarea ultimă a ceea ce rezultă. Eul aflat în centrul vieții înseamnă că *noi* deținem controlul sau cel puțin încercăm să îl deținem. Desigur că nimeni nu poate prin el însuși să-și controleze propria lui viață. Profetul Ieremia spune: „Soarta omului nu este în puterea lui; nici nu stă în puterea omului când umblă să-și îndrepte pașii spre țintă” (Ier. 10:23). Noi suntem concepuți în așa fel, încât dacă ne dăm consimțământul volițional, Dumnezeu ne va controla spiritul, apoi spiritul ne va controla sufletul și sufletul ne va controla trupul. Acesta este planul lui Dumnezeu și pentru ca el să se împlinească, Cristos trebuie să fie la centrul de control. Noi ar trebui să fim cristocentrice, mai degrabă decât egocentrice. Dar mulți creștini, chiar și cei angajați într-o lucrare creștină, descoperă că ei lucrează încă pentru Cristos, și nu că El lucrează prin ei.

53

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Hudson Taylor este un exemplu în acest sens. El a fost mântuit și chemat în lucrare de tânăr. După ce a primit o pregătire teologică și medicală, a plecat pe câmpul de misiune și a fost folosit de Dumnezeu pentru a întemeia Misiunea din China (acum Misiunea pentru străinătate). El a pornit absolut prin credință, cu totul dependent de Dumnezeu, știind că El îi va împlini orice nevoie financiară sau de alt gen. Dumnezeu a binecuvântat lucrarea lui Hudson Taylor și a trimis mulți alți misionari care, de asemenea, a trebuit să fie cu totul dependenți de Dumnezeu. Dar Taylor a lucrat pe câmpul de misiune cam zece sau cincisprezece ani înainte ca să ajungă, în cele din urmă, să renunțe să mai fie acel Hudson Taylor care trăia prin propriile lui resurse și lucra *pentru* Dumnezeu. Atunci Cristos a început să trăiască și să lucreze *prin* el.

Dumnezeu nu vrea ca noi să lucrăm *pentru* El, să mărturisim *pentru* El, să trăim *pentru* El. El vrea să îndepărteze *eul* nostru pentru ca să poată lucra *prin* noi. Aceasta este lecția pe care mulți creștini nu o învață niciodată. De obicei este o lecție pe care o învățăm doar prin încercări, greutăți, necazuri și suferințe, până când ajungem la acel moment când trebuie să rezolvăm problema eului nostru. Atunci eul nu mai este centrul vieții noastre. În măsura în care vrem să recunoaștem și recunoaștem că resursele noastre sunt în El, mintea și emoțiile noastre ajung să fie controlate de Cristos, care locuiește în noi. Rină când nu se încheie acest proces, eul deține controlul și noi ne folosim voința și mintea pentru a ne conduce propria viață, în loc să le folosim doar ca pe niște *executanți*. Cu alte cuvinte, noi *facem* pentru *a fi*, în loc *să fim* pentru *a face*. Ca urmare, viața noastră este mai puțin eficientă. Dacă Dumnezeu ne conduce viața, atunci mintea, emoțiile și voința noastră sunt libere să slujească scopurilor Lui, fără să fie împiedicate de obligațiile pe care le aduce încercarea de a decide cum să ne trăim viața. Atâta timp cât eul deține controlul, funcțiile sufletului vor opera în directă concordanță cu evenimentele istorice care au caracterizat maturizarea noastră, și acestea pot fi înrăutățite de **modul** în care am încercat să ne împlinim nevoile.

54

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

SUFLETUL

Privind acum la funcțiile psihologice, sau ale „sufletului”, vom lua în considerare câteva nevoi și dificultățile cu care se poate confrunta o persoană.

DIAGRAMA 4

1. INFERIORITATE 2. NESIGURANȚĂ 3. INADECVARE

4. VINOVĂȚIE (

** - IMAGINĂRĂ

5. ÎNGRIJORĂRI,

TÎNDUIELI, TEMERI

2577M

1. MÂNTUIREA

2. CERTITUDINEA

3. SIGURANȚA

4. ACCEPTAREA

5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)

MINTEA EMOȚIILE

1. ÎNCHIPUIRI 1. DEPRESIA

2. SCHIZOFRENIA 2. ANXIETA , 3. PARANOIA

4. GÂNDURI OBSESE

Să luăm mai întâi în considerare termenul des folosit de *inferioritate*, un sentiment ce ne chinuie pe cei mai mulți în unele domenii ale vieții. Sentimentul de inferioritate al unor oameni este atât de puternic, încât împiedică relațiile lor personale. Acest sentiment poate fi un obstacol în munca lor, și aceasta într-o asemenea măsură, încât atunci când primesc o sarcină, ei trebuie să ducă o luptă interioară chiar și numai ca să-și poată începe lucrul. Odată ce au început, ei de obicei fac o treabă excepțională, dar cu toate acestea *simt* că nu o pot face. Minte lor le spune un lucru, în timp ce sentimentele lor le spun cu totul altceva. De obicei, ei *știu* din punct de vedere intelectual că nu sunt inferiori, dar ei *simt* că sunt inferiori. Un astfel de conflict poate duce la serioase probleme emoționale,

55

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

așa cum a fost în cazul meu, din cauza metodelor pe care le folosește persoana pentru a compensa acest lucru.

Sentimentul de *nesiguranță* prezintă o altă problemă. Unii oameni au tot felul de temeri și îndoieli cu privire la ei înșiși și la ce se va petrece în viitor. Astfel de oameni trebuie deseori să se lupte cu sentimentul că urmează să li se întâmple ceva îngrozitor. Ei nu se pot relaxa și nu pot avea acele sentimente bune înăuntrul lor din cauza neliniștilor care, la rândul lor, generează alte simptome. Nesiguranța în relația de căsnicie poate da naștere la gelozie, iar gelozia la acuzații, și ciclul continuă deseori până se ajunge la divorț. Nesiguranța în relația de la locul de muncă îi face pe oameni să se teamă de retrogradare sau de pierderea slujbei, ceea ce îi face ineficienți, fapt ce atrage după sine chiar urmările de care s-au temut. Soția unui pastor era atât de geloasă, încât bietul om nu-și putea angaja nici măcar o secretară de 80 de ani - nu din cauza vreunei indiscreții din partea lui, ci numai din cauza nesiguranței soției lui.

Sentimentul de *inadecvare*, o altă problemă comună, poate lua două forme - sentimentul inadecvării personale sau sentimentul inadecvării în anumite situații. Sentimentul inadecvării personale, asemenea sentimentului de inferioritate, îi face pe oameni să creadă, în aproape orice situație, că sunt incapabili să se descurce în viață. Alții se simt inadecvați numai în anumite situații. De exemplu, cineva poate simți că nu poate face față rolului ce îi revine în familia sa, dar se poate simți absolut capabil la locul de muncă. El poate fi un bun profesionist sau conducător al unei companii și munca sa poate fi foarte apreciată. El este admirat, așa că se simte minunat și stă după orele de serviciu, lucrând probabil 10 sau 12 ore pe zi. În relația de acasă el nu se poate înțelege cu soția sau cu copiii lui, așa că stă la lucru și devine un om loial companiei; nu neapărat pentru că îi place atât de mult să lucreze, ci pentru că se simte incapabil să facă față familiei lui. Și situația inversă ar putea fi. *klevărată*, atunci când persoana care se simte protejată și în siguranță în familie se luptă cu teama la locul de muncă, fiindcă **acolo** nu are succes.

56

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

Un al patrulea sentiment negativ este *vinovăția*, care la rândul ei îmbracă și ea două forme. Prima formă este *vinovăția reală* și noi trebuie să ne confruntăm cu ea ca atare. Nu trebuie să aducem tot felul de scuze și explicații și să o acoperim numind-o „sentiment de culpă”, ci trebuie să arătăm că este rezultatul păcatului, așa cum spune Cuvântul lui Dumnezeu. Singura cale de tratare a vinovăției reale și a cauzei acesteia, păcatul, este iertarea și curățarea prin sângele lui Isus Cristos. Ioan scrie: „Dacă ne mărturisim păcatele, El este credincios și drept ca să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Acesta este singurul mod în care putem scăpa de vinovăția reală. Desigur că toate păcatele și toată vina noastră sunt șterse atunci când suntem mântuiți, când ne încredem în Isus Cristos. Dar după aceea, trebuie să recunoaștem înaintea lui Dumnezeu păcatul ce rodește în viața noastră și să renunțăm la el. Dacă procedăm astfel, El ne iartă și ne curăță de orice nelegiuire, așa cum a promis în 1 Ioan 1:9.

În afară de sentimentul de vinovăție reală pe care-l avem cu toții, mulți suferă din când în când de o *vinovăție imaginară*, care dă aceleași sentimente ca și vinovăția reală. Putem să ne mărturisim și iarăși să ne mărturisim păcatul, și totuși să fim chinuiți de problema respectivă. Mulți dintre cei care nutresc acest sentiment cred că au comis păcatul ce nu se iartă sau că în viața lor există un păcat pe care nu-l pot descoperi. Ei nu știu care este acel păcat, dar cred că dacă l-ar afla și l-ar mărturisi, ar

fi eliberați.

Vinovăția imaginară poate izvorî din lipsa dragostei și a acceptării. În calitate de copil nedorit, o persoană poate să nu simtă acel sentiment puternic de apartenență. Uneori unui copil i se spune că nu a fost dorit, în timp ce un altul pur și simplu simte acest lucru. Ca urmare, el își simte conștiința încărcată pentru simplul fapt că există, simțind că el este cauza tuturor problemelor din jurul lui. Ajunge să creadă că dacă nu ar mai exista, în familia lui totul ar fi bine. Se simte vinovat chiar și pentru faptul că este o persoană.

O astfel de vină imaginară poate persista toată viața.

57

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Înțelegerea problemei constituie primul pas în predarea ei în mâna lui Dumnezeu. Experiența acceptării de către Dumnezeu este antidotul sentimentului de respingere.

De asemenea, trebuie să luăm în considerare categoria generală a *îngrijorărilor, îndoielilor și temerilor*. Când simțim o frământare lăuntrică, suntem înclinați să ne îngrijorăm. Cuvântul lui Dumnezeu ne învață să „nu ne îngrijorăm de nimic” (Filip. 4:6), dar mulți dintre noi nu știu cum să-și însușească acest adevăr și continuă să se îngrijoreze pentru toate lucrurile, fapt ce dă naștere la diferite îndoieli. Îndoieli că alți oameni îi iubesc sau că Dumnezeu este real. Ei se pot îndoii de faptul că El le va împlini nevoile și încep să se tulbure, îndoielile obsedante provoacă tot felul de temeri, teama de nereușită sau o mulțime de alte temeri. Teamă este atotpătrunzătoare și ea ne poate realmente distruge. Ea poate deveni o teamă irațională, o fobie. Cauza ce stă la baza acestor temeri este o credință defectuoasă. De fapt, toate cele cinci simptome pe care le-am tratat până acum indică nereușita noastră de a ne încrede în Cristos și de a depinde cu totul de El.

Există oameni ale căror temeri par să aibă la rândul lor temeri! Cu cât se înmulțesc și se întrepătrund aceste temeri, omului îi rămâne tot mai puțin spațiu în care să trăiască. Aceasta poate duce la incapacitatea de a conduce mașina. Teamă de oameni și de mulțime, *agorafobia*, îi poate face pe unii să închidă obloanele și să devină prizonieri în propria lor casă.

Când toate aceste sentimente există înăuntrul nostru, acționând unul asupra altuia, rezultatul este frământarea lăuntrică. Frustrarea interioară este provocată de stresul din afară: din partea familiei, a serviciului și a altor condiții adverse. Veți observa că în diagrama 4 am încercuit toate cele cinci sentimente negative și am arătat că ele duc la frustrare. O astfel de frustrare are o influență directă asupra *eului*. Rezultatul poate fi ilustrat prin lovirea unei mingi de golf. Dacă mingea este lovită cu putere direct în centrul ei „activ”, ea va reacționa cu crosa și va parcurge o distanță mare. Dacă mingea nu este lovită direct în centrul ei „activ”, nu se va petrece mare lucru.

58

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

Dacă eul este foarte puternic, când vine frustrarea rezultatul poate fi ostilitatea. O astfel de persoană agitată poate lovi în ceva cu mâna sau poate arunca cu ceva.

Problema apare când se încearcă rezolvarea acestor sentimente de ostilitate. Primul scop al unor psihoterapeuți este de a învăța o astfel de persoană să-și stăpânească ostilitatea, un efort inutil, deoarece de îndată ce persoana învață cum să-și stăpânească o formă a ostilității, aceasta va apărea sub o altă formă. Problema nu este să știi cum să te ocupi de ostilitate, ci să știi cum să o previi. Uneori ostilitatea este proiectată în afară, răsfrângându-se asupra altcuiva (ostilitate transferată), de obicei asupra unei persoane care nu o merită. Manifestarea exterioară a ostilității eliberează într-o oarecare măsură presiunea lăuntrică, dar aceasta aduce o vină în plus, ce duce la amplificarea frustrării, și atunci persoana comite un alt act de ostilitate; și ciclul continuă așa la nesfârșit. O formă a psihoterapiei susține eliberarea sentimentelor -catharsis emoțional - ca un mijloc de revărsare a ostilității.

DIAGRAMA 5

1. INFERIORITATE NESIGURANȚĂ 3. INADECVARE

„/” REALĂ

4. VINOVĂȚIE < (PĂCAT)

VIMĂGIN/

ÎNGRIJORĂRI,

ÎNDOIELI, TEMERI

1. MĂNTUIREA

2. CERTITUDINEA

3. SIGURANȚA

4. ACCEPTAREA

5. CONSACRAREA TOTALĂ PREDAREA (Rom. 12:1)

Acest lucru poate funcționa într-un climat terapeutic, dar nu fiecare persoană are o situație sigură în care să-și poată revărsa ostilitatea. În general, societatea nu acceptă sentimentele negative și nu manifestă o grijă tandră și iubitoare față de cel care le nutrește. Mulți oameni plini de ostilitate nu au un mijloc acceptabil de a se elibera de ea. Ei nu pot să și-o exprime verbal în mod satisfăcător și nu pot să exercite violență asupra altor oameni pentru a scăpa de ea. Ei adună în sinea lor toată această ostilitate sau o parte din ea. Când ostilitatea se adună înăuntrul nostru, conflictul se poate declanșa în una din cele două direcții, așa cum arată diagrama 5. Ea ne poate afecta mintea, emoțiile sau pe amândouă. Dacă ne influențează mintea, se pot petrece o serie de lucruri.

Durere de cap sau migrenă datorată tensiunii, hiperaciditate gastrică ce duce la ulcer gastro-duodenal, eczeme, erupții tegumentare, alergii, astm, unele forme de artrită, colon spastic, palpitații la inimă, probleme respiratorii, consum nestăpânit de alimente, oboseală, insomnie, evadare în somn, hipertensiune etc. Unul dintre ele îl reprezintă *închipuirile*. O persoană își poate petrece timpul gândindu-se cum i-ar *plăcea* să fie lucrurile. Într-o oarecare măsură acest lucru este acceptabil, deoarece, uneori, noi transformăm în realitate ceea ce visăm cu ochii deschiși, însă dacă trăim într-o lume a fanteziei, noi devenim ineficienți în lumea reală. O persoană care este înclinată spre așa ceva (dar și alții care nu sunt) ar putea avea o cădere psihică devenind *schizofrenică*, trăind într-o lume ireală. O astfel de persoană poate trebuie spitalizată, îngăduindu-i-se să trăiască în acea lume ireală, pentru că este incapabilă să trăiască în lumea reală. S-ar putea ca persoana să devină *paranoică* din cauza sentimentului de inadecvare sau de vinovăție. O persoană care se simte inadecvată de obicei dă vina pe alții pentru nereușitele ei. Acest lucru devine un tipar și ea începe să creadă propria ei minciună. Cu timpul ea devine sigură că o anumită persoană sau un grup de persoane este într-adevăr pornit să-i facă rău. Dacă la baza unei astfel de stări se află sentimentul de vinovăție, persoana se simte de parcă ar trebui să fie pedepsită.

60

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

În fantezia ei, ea își închipuie că cineva intenționează să-i facă un rău fizic. În loc să fie absolut în afara realității, o astfel de persoană de obicei are închipuiri bine structurate, în timp ce în alte domenii ale vieții ea poate fi în contact cu realitatea.

De asemenea, persoana poate deveni *obsedată de anumite gânduri* de care nu poate scăpa. Uneori această problemă are ca rezultat comportări sau gesturi obsesive, cum ar fi spălatul mâinilor, pentru a se elibera într-un fel de anxietate. O bună definiție a acestor gânduri obsesive este aceea că mintea unei persoane concepe un scenariu secundar pentru a nu se gândi la evenimentul principal. Cu timpul, acest scenariu secundar poate să aducă mai multe neplaceri decât problema pe care a intenționat să o înlocuiască.

Aceste aberații nu sunt în mod necesar boli mintale, dar sunt simptome mintale ale unei probleme mai adânci - eul aflat în centrul vieții. Tratarea simptomelor rareori aduce o vindecare definitivă. Oamenii pot merge la psihiatri mult timp sau toată viața pentru a se trata de astfel de simptome. Unii schizofrenici cronici au *într-adevăr* probleme la nivel de biochimie cerebrală, dar eu cred că mulți dintre cei diagnosticați ca schizofrenici neagă realitatea pentru a se proteja de anumite situații exterioare sau interioare cărora ei nu le pot face față.

Pe lângă simptomele mintale, frustrarea poate afecta emoțiile, un alt domeniu al sufletului. Sau pot fi afectate atât mintea, cât și emoțiile. Un efect comun asupra emoțiilor este *depresia*. Ostilitatea reținută înăuntrul omului devine depresie. Noi îndreptăm ostilitatea împotriva noastră, în loc să o descărcăm asupra altcuiva. Ne batem crunt pe noi înșine, lovindu-ne „peste cap și umeri”, ceea ce ne face să fim deprimați, cuprinși de anxietate și prinși în încurcături ca într-un năvod. O definiție mai simplă a depresiei este aceea a unei stări de mânie lăuntrică. Aceasta poate fi o depresie simplă sau poate deveni mai gravă și poate fi denumită depresie reactivă sau depresie clinică. Cu toate acestea, în esență ele nu sunt probleme mintale sau probleme emoționale reale. Ele sunt simptome ale unei probleme mai adânci. De obicei această

61

problemă este tratată prin încercarea de a-l elibera pe cel afectat de anxietatea și depresia ce s-au adunat înăuntrul lui.

În mod obișnuit, această anxietate și depresie se adună până când nu se mai pot restrânge la domeniul sufletului. Atunci ele se manifestă în trup ca un simptom psihosomatic sau psihofiziologic. Exemple de acest gen ar putea fi durerea de cap ce se transformă într-o migrenă sau un stomac iritabil și nevoia de a consuma antiacide sau o combinație de astfel de tablete și tranchilizante. Un stomac iritabil este un loc propice pentru ulcerul gastro-duodenal. Alte boli comune ce pot să apară în urma conflictului psihologic sunt eczemele, unele forme de artrită, astmul, erupțiile tegumentare, colonul spastic, palpitațiile inimii și unele probleme respiratorii. Totuși, trebuie să observăm că multe dintre aceste boli pe care le-am enumerat pot fi probleme fiziologice reale, ce nu au nimic a face cu conflictul psihologic. Medicii care au scris despre acest subiect estimează că aproximativ 60 până la 80% dintre pacienții lor suferă de boli cauzate de un conflict psihologic. Dacă o persoană are „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere” (Filip. 4:7), ea nu poate continua să aibă un permanent conflict emoțional. În ultimă instanță, aceste simptome fizice sau psihosomatice sunt probleme spirituale; de vreme ce singurul răspuns complet este spiritual, înseamnă că și problema este spirituală.

În concluzie, acest conflict se dezvoltă și se amplifică din cauză că *eul* se află în centrul vieții. Pot să existe probleme din copilărie, dar faptul că ele continuă să fie active înseamnă că *eul* este la cârma vieții. Poate să fie un eu bun, poate să fie un eu rău, poate să fie între ele, dar el rămâne tot eu și *eul la cârma vieții este ceva dezgustător pentru Dumnezeu și ostil Lui*.

În psihoterapia de orice fel, eul este întărit pentru a putea face față situației cu care se confruntă. În aceasta constă problema de bază a psihoterapiei. Cu suficient de multă psihoterapie, unele dintre simptome vor răspunde pozitiv, astfel că persoana poate deveni mai bine adaptată, iar simptomele fie se vor diminua, fie vor dispărea cu totul. Dar, **pentru** ca să facă față acestor simptome, persoana își

62

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

construiește mecanisme de apărare mai bune și învață o comportare mai acceptabilă, iar eul devine și mai puternic. Astfel, în timp ce simptomele se îmbunătățesc, diminuându-se, ca rezultat al unei pure psihoterapii, problema reală, egocentrismul, *întotdeauna* se înrăutățește, amplificându-se. Acest rezultat este diametral opus față de ceea ce face Dumnezeu, pentru că modul în care Dumnezeu tratează *eul* urmărește ca acesta să devină tot mai slab, până când cedează controlul. Eul se reduce la nimic pentru ca Cristos să poată fi totul. Acesta este procesul prin care Cristos devine centrul vieții omului, baza a ceea ce se descrie în diagramele 7-9.

Când Cristos deține controlul (diagrama 6), eul, sau carnea, nu mai stăpânește. El nu este înlocuit definitiv, dar Crucea blochează puterea păcatului, așa cum înțelegem prin lumina Duhului Sfânt adevărul din Romani 6:11: „Tot așa, și voi înșivă socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru.” Noi continuăm să fim un „eu” sau un „individ” unic, având putere prin viața lui Cristos din noi. Latura pozitivă este că *noi continuăm să avem o* personalitate, dar când Cristos este în centrul vieții noastre, El deține controlul. Pavel scrie: „Să aveți în voi gândul acesta, care era și în Isus Cristos” (Filip. 2:5). El, mai scrie: „Pot totul în Cristos, care mă întărește” (Filip. 4:13) și „Dumnezeul meu va îngriji de toate trebuințele voastre după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos” (Filip. 4:19). Expresia „toate trebuințele” include și nevoile emoționale. Și El nu Se va îngriji de ele printr-un psiholog, nici printr-un consilier, ci „în Isus Cristos”.

Când Cristos este în centrul vieții noastre, El poate împlini toate acele nevoi pentru că are libertatea deplină de a-Și trăi viața în noi. Firește că Cristos nu Se simte nesigur, inadecvat sau vinovat și nu este cuprins de îngrijorări, de îndoieli sau de temeri. Astfel că toate aceste sentimente și stări sunt treptat alungate din viața noastră. Dacă ele nu mai există în viața noastră, atunci noi nu mai suntem frustrați. Dacă nu mai suntem frustrați, atunci nu mai suntem ostili. Dacă Cristos Se află în centrul vieții noastre, când apare stresul din afară, noi nu

63

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

mai reacționăm cu ostilitate, ci dimpotrivă, Cristos din noi răspunde cu dragoste, înțelegere și compasiune. Și atunci, desigur, dacă nu mai există frustrare și ostilitate adunate înăuntrul nostru, nu mai există nimic care să ne afecteze în mod negativ mintea sau emoțiile. Simptomele mintale și emoționale sunt eliminate din viața noastră. Și dacă dispare tot ceea ce a cauzat conflictul lăuntric, atunci dispar și simptomele psihosomatice provocate de acel conflict lăuntric. De obicei toate acestea au loc pe parcursul unui întreg proces, nu ca o criză ce apare într-un singur moment în timp.

DIAGRAMA 6

SUFLET

1. Gândul (sau atitudinile)
lui Cristos (Filip. 2:5) 2. Puterea sau capacitatea
dată de Cristos (Filip. 4:3) . Toate nevoile împlinite f (Filip. 4:19)
4. Pacea care întrece orice pricepere (Filip. 4:6-9)
5. Bucurie deplină (Ioan 15:11)

SPIRIT

1. MÂNTUIREA
2. CERTITUDINEA
3. SIGURANȚA
4. ACCEPTAREA
5. CONSACRAREA TOTALĂ, PREDAREA (Rom. 12:1)

TRUP

Sănătate sau ajutor și încurajare (Ps. 42:11)
Dragoste, compasiune, înțelegere etc.

Firește că dacă trupul a suferit o lezare organică, cum ar fi un ulcer duodenal, de obicei este nevoie de timp pentru vindecare. Însă de multe ori am văzut eliberare instantanee de dureri de cap datorate tensiunii, de hiperaciditate gastrică, și alte dureri provocate de tensiune. Când „pacea lui Dumnezeu care întrece orice pricepere” devine regula de viață, atunci aceste simptome trebuie să dispară, indiferent dacă Duhul **Sfânt O** face în mod treptat sau mai dramatic.

64

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

Și acum, întrebarea logică este: „Cum *devine* Cristos centrul vieții noastre? Care adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu ne explică acest lucru?” Pentru a înțelege aceasta este necesar să folosim o altă ilustrație, o diagramă *liniară* (diagrama 7). Linia orizontală, ce are săgeți la ambele capete, reprezintă viața eternă și desigur că viața eternă nu are nici început și nici sfârșit. Doar O singură Ființă are viață eternă și această Ființă e Dumnezeu. Așa că, în realitate, viața eternă este viața lui Cristos. La un anumit moment în timp, și la timpul hotărât, El a venit pe pământ și a luat trup uman, fiind născut din fecioară, în Betleem. Dar viața pe care El a trăit-o în acel trup este aceeași viață pe care a trăit-o dintotdeauna ca Dumnezeu. El a trăit într-un trup uman aproximativ treizeci și trei de ani și apoi Și-a sfârșit existența pământească la cruce, unde a purtat păcatele noastre. El a murit, a fost îngropat și a înviat. Și apoi viața Sa a continuat.

La un moment dat în timp, fiecare dintre noi a intrat într-o existență fizică printr-o naștere fizică, dar când ne naștem, noi nu suntem în viața Lui, ci într-o altă existență, reprezentată printr-o linie ce trece prin părinții sau bunicii noștri și înaintașii lor, până la Adam. Acolo a început, de fapt, existența noastră -în Adam. Linia segmentată din diagrama 8 reprezintă generațiile, prin părinții noștri, până la Adam. Putem vedea foarte ușor că noi am fost în părinții noștri înainte de a ne naște și că ei au fost în părinții lor. Prin urmare, dacă bunicul nostru n-ar fi avut copii, n-am fi existat nici noi! Fiind în Adam, tot ceea ce i s-a întâmplat lui, ni s-a întâmplat nouă.

Noi eram *în Adam* din punct de vedere pozițional când el a păcătuit și acest lucru ne-a făcut să fim păcătoși din naștere. Iată explicația pe care o dă Pavel: „De aceea, după cum printr-un singur om a intrat păcatul în lume, și prin păcat a intrat moartea, și astfel moartea a trecut asupra tuturor oamenilor, din pricină că toți au păcătuit...” (Rom. 5:12). Astfel, pentru că eram *în Adam* când a păcătuit, și noi am păcătuit. Când el a murit spiritual, și noi am murit. Astfel că noi toți ne naștem morți din punct de vedere spiritual (Efes. 2:1).

După ce ne-am născut, nu a fost decât un lucru natural să

65

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

comitem păcat. Noi ne-am născut cu o natură păcătoasă sau cu un „om vechi” sau cu o natură adamică. Pavel subliniază acest adevăr: „Toți au păcătuit și sunt lipsiți de slava lui Dumnezeu”

(Rom. 3:23). Noi am păcătuit, potrivit naturii noastre, și dezvoltarea noastră naturală a fost în jos. Diagrama ce prezintă viața în Adam indică această direcție în jos. Acest lucru este întărit de cuvintele lui Pavel: „Plata păcatului este moartea [spirituală și eternă, precum și fizică], dar darul fără plată al lui Dumnezeu este viața veșnică în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:23). De vreme ce ne-am născut morți din punct de vedere spiritual, nevoia noastră cea mai mare este viața. Noi am primit o viață fizică prin nașterea fizică și tot așa primim viață spirituală prin nașterea spirituală (Ioan 3:3; 1 Ioan 5:11-12). Linia de trecere [diagrama 9] zugrăvește adevărul din 1 Corinteni 1:30: „Și voi, prin El [Dumnezeu], sunteți în Cristos Isus. El a fost făcut de Dumnezeu pentru noi înțelepciune, neprihănire, sfințire și răscumpărare.” Duhul lui Dumnezeu ne scoate afară din vechea viață adamică și ne așază în Cristos. Odată ce suntem *în Cristos*, dobândim o existență eternă, o viață ce nu se bazează pe timp.

Am întrebat literalmente mii de oameni: „Ce este viața eternă?” Unii răspund: „Este viața de după moarte.” Alții adaugă: „Nu cred în ea.” Dacă îi întrebăm când începe, unii răspund: „Când [eu] mor.” Alții spun că viața eternă începe odată cu mântuirea lor, ceea ce este la fel de incorect. Ea nu a început odată cu mântuirea noastră. Viața eternă nu a început. Ea există dintotdeauna și pentru totdeauna! Adevărul este că odată ce am intrat în viața Domnului Isus Cristos, am intrat în *viața eternă*, o viață ce cuprinde atât trecutul, cât și viitorul.

Urmele acestei noi vieți duc înapoi, nu prin strămoșii noștri până la Adam, ci prin Cristos până la (și dincolo de) Cruce. Calvarul este un eveniment în eternitate. A fi *în Cristos* înseamnă a fi în El pentru totdeauna. Viața noastră în Cristos este o relație eternă. Eternitatea este întotdeauna la timpul prezent, deoarece ea nu se bazează pe timp. Aceasta înseamnă, .itunei, că noi eram în El *la Cruce*.

Noi eram în El nu numai când

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

.Î fost răstignit, ci și când a fost îngropat, când a înviat din morți !ji când S-a înălțat la cer. Această identificare este clar stabilită în **Romani 6:4-6** și **Coloseni 3:1-3**.

DIAGRAMA 7

„împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său!” (Rom. 5:10a)

„Tot așa, prin ascultarea unui singur om, cei mulți vor fi făcuți drepti” (Rom. 5:19b)

Același adevăr este scos în evidență de afirmația lui Pavel: „Am fost răstignit împreună cu Cristos” (Gal. 2:20). Noi nu am putea fi răstigniți împreună cu Cristos dacă nu am fi în Cristos. Pavel scrie că noi nu am fost numai puși (sădiți) în El și îngropați cu El, ci am fost și *înviați din morți* împreună cu El (Rom. 6:5). Acceptarea lui Cristos înseamnă că noi suntem ridicați la un nivel ceresc de viață. Scriptura ne arată că noi stăm chiar acum la dreapta lui Dumnezeu *în Cristos* (Efes. 2:6).

Pavel ne face să privim în perspectivă înapoi în timp: „în El [Cristos], Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii” (Efes. 1:4). Ca și în cazul celor mai multe adevăruri spirituale, acesta poate fi greu de înțeles pentru mintea noastră finită, însă această relație eternă este tot atât de adevărată în trecut ca și în viitor, deoarece timpul nu contează și nu este o problemă.

Așadar, acesta este modul în care Cristos devine centrul vieții noastre. Noi nu trebuie doar să înțelegem acest adevăr din punct de vedere intelectual și teologic, ci și să „intrăm” în această viață printr-un act de credință. Prin aceasta nu ne

66

67

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

referim la intrarea într-o viață în care eul, sau carnea, este **înlăturat** pentru totdeauna și noi ajungem la o perfecțiune fără păcat; și nu ne referim nici la ceea ce uneori se numește o „a doua lucrare” a harului. Noi vorbim despre intrarea într-o viață care este deja a noastră din punct de

vedere pozițional - viața lui Cristos, și trăirea ei efectivă. Deși această viață este o binecuvântare pe care o primim în ziua în care suntem mântuiți, noi trebuie să intrăm în plinătatea lui Cristos, în viața umplută de Duhul, în viața abundentă sau în viața de perseverare, așa cum o numește Biblia, folosind diferiți termeni.

DIAGRAMA 8

VIAȚA ÎN ADAM

Romani 5:12

NAȘTEREA FIZICĂ

Eomani 3:23

„Căci, după cum prin neascultarea unui singur om, cei mulți au fost Romani 6:23

facuți păcătoși...” SEPARAREA ^

(Rom. 5:19a) DE DUMNEZEU SAU IADUL

Deosebirea cu această viață este că noi încetăm să trăim pentru El și să lucrăm pentru El și să mărturisim pentru El prin puterea cărnii. Odată ce descoperim prin revelație sau, mai bine spus, prin iluminarea Duhului, că am fost răstigniți și am înviat la o viață nouă, noi putem crede acum că acest lucru este adevărat și putem să-L lăsăm pe Cristos să trăiască în noi și să lucreze prin noi. Dar aceasta necesită să renunțăm la noi înșine și la toate resursele noastre. „Nu eu, ci Cristos”, se exprimă Pavel (Gal. 2:20).

Cum putem ajunge să fim conștienți că nu mai trăim noi, ci **CristOS** trăiește în noi? Acest lucru se petrece diferit în viața

68

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

fiecăruia, dar trebuie să devină la fel de real ca ziua în care ne-am încrezut în Isus Cristos pentru a ne mântui; și este tot *prin credință*. Conform Scripturii, noi trebuie să „socotim” sau să considerăm că acest lucru este adevărat: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:11). A ne socoti, sau a ne considera, răstigniți împreună cu Cristos este un act de alegere volițională sau o invocare a voinței de a ne însuși ceea ce Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că este adevărat cu privire la noi în Cristos. Acesta este un act sau o decizie de credință identică în toate privințele cu decizia de a ne încrede în Cristos ca Mântuitor. Cuvântul lui Dumnezeu spune că noi suntem păcătoși și că Domnul Isus Cristos a încheiat la Calvar lucrarea pentru răscumpărarea noastră; noi am cerut acest lucru prin credință, pocăindu-ne și predându-ne, și am fost născuți din nou. În același mod, Cuvântul lui Dumnezeu (aceeași sursă) ne arată că noi suntem „dominați de eu” (conduși de carne) și că noi am participat în moartea, îngroparea, învierea și înălțarea Lui, fiind astfel eliberați de puterea sclaviei păcatului.

Din nou, printr-o alegere de voință noi ni-L însușim pe Cristos ca Viață a noastră, așa cum ni-L însușim pe Cristos ca Mântuitor al nostru. Ca răspuns la actul nostru de însușire a lui Cristos ca Mântuitor, Duhul Sfânt ne regenerează în spiritul nostru; ca răspuns la faptul că ni-L însușim pe Cristos ca Viață a noastră, Duhul Sfânt ne reînnoiește mintea (Rom. 12:2). *Voința* este funcția vitală, deoarece emoțiile pot varia în funcție de fapte. Când, împotriva lumii, a cărnii și a Diavolului, alegem să ne bazăm pe faptul că Cristos care locuiește în noi este viața noastră, noi alegem ca mintea noastră să fie reînnoită de Duhul Sfânt. În consecință, emoțiile noastre sunt aduse în concordanță cu adevărul (Efes. 5:18) ca astfel să putem trăi „nu după îndemnul firi pământești, ci după îndemnul Duhului” (Rom. 8:4) și să „rămânem în El” (Ioan 15:5).

La unii acest lucru a avut loc treptat. Pe măsură ce au început să-și înțeleagă poziția lor în Cristos și viața Lui în ei, s-a petrecut o transformare dramatică în viața lor. Deși acest proces

69

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

s-a desfășurat treptat, ei *au știut* că o nouă înțelegere a faptului că sunt în Cristos le-a modificat în multe sensuri atitudinile.

DIAGRAMA 9

NAȘTEREA SPIRITUALĂ

Efeseni 1:4

Am văzut, de asemenea, că această înțelegere și identificare poate lua forma unei crize dramatice și uneori traumatice, atunci când Dumnezeu începe să facă din aceasta o realitate esențială și vie. Nu este important cum se petrec toate acestea, ci faptul că suntem siguri că s-au petrecut - că acum nu mai există acel „eu” care trăiește și domnește în mine, ci Cristos; El trăiește și domnește în mine.

Acest proces este descris în detaliu în capitolul 5.

Pentru a repeta cele spuse, noi trebuie să înțelegem că procesul prin care ajungem să fim conștienți de această identificare este un eveniment ce are loc efectiv în viață, la un anumit moment în timp.

Procesul poate avea loc atât de gradat, încât noi să nu putem identifica acel punct de criză. Dar rezultatul este evident - eul este detronat și Cristos este pus pe tronul vieții. Acesta este, așadar, modul în care noi intrăm în viața umplută sau controlată de Duhul; noi intrăm în ea pe calea Crucii, prin intermediul morții și învierii împreună cu Cristos.

70

CUM FUNCȚIONEAZĂ SPIRITUOTERAPIA

Realitatea acestui fapt nu trebuie să dureze ani de zile după convertire. La nașterea din nou noi putem înțelege nu numai că El a fost răstignit *pentru* noi, ci și că noi am fost răstigniți *împreună cu* El. În ce-L privește pe Dumnezeu, acest lucru este adevărat chiar din ziua când noi am crezut în Isus Cristos.

La biroul nostru de consiliere, uneori îi avertizăm pe oameni, după ce îl primesc pe Isus Cristos ca Domn și Mântuitor: „Nu *încerca* niciodată să trăiești tu viața creștină! L-ai invitat pe Isus Cristos în viața ta - lasă-L pe El să-Și trăiască viața în tine. De aceea a intrat în viața ta." Este o viață trăită prin credință. Când înțelegem acest adevăr, vedem că noi nu putem, în nici un caz, să trăim prin puterea noastră viața creștină. Ea nu este un set de reguli pe care noi le respectăm. Aceasta înseamnă legalism. Legea este cea care dă putere păcatului și îi îndeamnă pe mulți credincioși la o rebeliune fățișă sau reținută.

încercările curajoase de a opri păcatul din afară, în loc de a lăsa ca Duhul să-l oprească din interiorul nostru, deseori au rezultate exact opuse celor intenționate. A fi robit de Lege nu înseamnă libertate (Gal. 5:1). „Veți cunoaște adevărul, [ne-a promis Isus], și adevărul vă va face liberi" (Ioan 8:32). Acest fel de libertate înseamnă a-L invita pe Isus în viața noastră, iar apoi a-L lăsa pe El să-Și trăiască viața Lui în viața noastră. Însă aceasta nu este o viață de pasivitate, ci de predare intensă a voinței noastre, ca El să lucreze în noi.

Dacă noi ne străduim să trăim *pentru* El, atunci El nu-Și poate trăi viața *prin* noi. Atâta timp cât ne ocupăm de eul nostru, noi continuăm lupta sinelui, probabil chiar îl rugăm pe El să ne ajute. Poate cheltuim energie și bani pentru El. Dar aceasta nu înseamnă viață cristocentrică, ci pur și simplu încercarea de a înhăma viața eului la lucrarea pentru Cristos. În acest timp de încercare din partea noastră, Dumnezeu ne folosește în pofida noastră, dar nu poate să ne încredințeze lucrarea plină de puterea Duhului, pe care El vrea să o facem. El nu poate înmulți lucrarea noastră și nu poate fi Domnul ei, până când nu ne predăm cu totul Lui.

Scopul și ținta Lui este ca noi să fim făcuți „asemenea

71

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

chipului Său" (Rom. 8:29). Ca să cunoaștem această asemănare, noi trebuie să „ne facem asemenea cu moartea Lui" (Filip. 3:10) și să trăim experiența Crucii Lui. Acesta este singurul mod în care Cristos poate deveni viața noastră atât inițial, cât și continuu. Noi trebuie să-L lăsăm pe El să trăiască în viața noastră, așa încât El să poată lucra nestânjenit prin ea. Diagrama „Cercului vieții" ne explică modul în care acest lucru poate deveni o realitate.

Ești tu gata să oprești din mers „roata" vieții tale pentru ca Cristos să poată deveni centrul ei? Te-a convins Dumnezeu de totala corupție și păcătoșenie a cărnii? Dacă nu vedem și până când nu vedem această imagine reliefându-se puternic, noi nu vom vedea absoluta nevoie de a ne lepăda de noi înșine și a ne lua crucea (Luca 9:23). Dacă ești gata, închide ochii, pleacă-ți capul și roagă-te rugăciunea omului „carnal". Spune-i lui Dumnezeu că te predai Lui, că Îl lași să preia conducerea asupra vieții tale și că poate face ce vrea cu tine. Admite sau mărturisește că ai încercat să trăiești viața creștină prin propria ta putere. Apoi cere prin credință să mori, să fii îngropat, să învie și să fii înălțat împreună cu Cristos. Mulțumește-I lui Dumnezeu că te-a eliberat de tine însuși și crede că El își va trăi viața prin tine. „Dați-vă pe voi înșivă lui Dumnezeu ca vii, din morți cum erăți; și dați lui Dumnezeu mădularele voastre ca pe niște unelte ale dreptății" (Rom. 6:13). Dacă predarea este necondiționată, responsabilitatea pentru călăuzirea vieții și pentru procesul de maturizare spirituală îi revin lui Dumnezeu. Timpul și actul consumării vor fi diferite în viața fiecăruia, dar Dumnezeu a promis: „Cel ce v-a chemat este credincios și va face lucrul acesta" (ITes. 5:24).

72

Ce înseamnă cu adevărat maturitatea spirituală

Termenii *creștere spirituală* sau *maturitate spirituală* reprezintă o noțiune foarte vagă în mintea celor mai mulți creștini. Mulți definesc un creștin „matur” pe baza lucrurilor pe care el *nu le face*, așa cum un psiholog descrie o persoană „normală” prin absența simptomelor. Cu alte cuvinte, un om care respectă cu conștiinciozitate anumite tabuuri, cum ar fi să nu bea, să nu fumeze, și care participă activ la lucrarea din biserică este considerat un „bun creștin”.

O altă unitate comună de evaluare a creșterii spirituale a unei persoane este îndemânarea de a câștiga suflete - de a-L prezenta altora pe Domnul Isus Cristos. Desigur, aceasta reprezintă o oarecare creștere și este o dovadă a unei vieți noi, de vreme ce facem ucenici după modelul nostru. Însă oamenii pot să depună mărturie sau să câștige suflete, în timp ce eul lor rămâne la cârma vieții sau, așa cum spune Scriptura, omul trăiește „după îndemnurile firii”. Acest lucru se sprijină pe faptul că mulți creștini n-au experimentat niciodată Crucea și realitatea vieții lui Cristos așa cum s-a prezentat în capitolul anterior. Și totuși, ei sunt folosiți de Dumnezeu în evanghelizarea personală și colectivă. Deși maturitatea este în general definită în termenii abținerii de la activități păcătoase și ai implicării în slujirea creștină, adesea acest comportament are o mică importanță spirituală sau nu are nici una dacă există doar o schimbare permanentă relativ mică în stilul de viață al persoanei.

73

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Mulți creștini se află într-un fel de „țară spirituală a nimănui”. Ei nu au nici o idee despre cum trebuie să procedeze pentru a crește spiritual, chiar dacă s-ar putea să aibă motivația în acest sens. Pentru că spirituoterapia este în fond o consiliere în vederea creșterii spirituale, este necesar să arătăm câteva linii directoare ce au valoare în evaluarea obiectivă a progresului devenirii „asemenea chipului lui Cristos”.

DIAGRAMA 10

Dezvoltarea sau
maturizarea | Cota maximă a capacității de a învăța
maximă

r

Cota maximă a capacităților fizice

20 25 X 35 40

i-----începerea gândirii și a judecății mature

35 40 50 60 70

10 15 20 25 30 35 40 50 60 70

VÂRSTA CRONOLOGICĂ

Diagramele 10 și 11 demonstrează tipare tipice de creștere în viața creștinilor și ne oferă posibilitatea comparării în scopul rvdluării vieții noastre spirituale. Trebuie să înțelegem că aceste **tipare** de creștere sunt reprezentative și că nu sunt ideale în nici un sens al termenului. Cu siguranță că nu este voia lui

74

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT MATURITATEA SPIRITUALĂ

Dumnezeu ca noi să trăim ani de zile sau chiar o viață **întreaga** asemenea unor copii sau adolescenți din punct de vedere spiritual. Dorința Lui este ca noi să ne maturizăm, „să lăsăm adevărurile începătoare ale lui Cristos și să mergem spre cele desăvârșite [maturizare]”(Evr. 6:1).

În vederea comparației, am adăugat, de asemenea, tipare tipice pentru maturizarea fizică și intelectuală. Linia orizontală de la baza diagramei 10 reprezintă vârsta noastră cronologică -vârsta din cinci în cinci ani sau din zece în zece ani ce ne poate fi dată să o trăim. Linia verticală din stânga indică creșterea sau maturizarea relativă. Linia orizontală de sus indică maturizarea maximă la care putem ajunge în această viață. Desigur, ea nu poate fi măsurată obiectiv și diferă de la persoană la persoană. În scopul clarității explicării verbale a diagramei este nevoie să folosim cifre

pentru fiecare tipar spiritual sau carnal, după cum poate fi cazul.

Vom începe explicarea diagramei 10 cu linia ce ilustrează procesul creșterii și al declinului fizic. Ea începe în punctul 0, când ne naștem, și apoi crește destul de rapid în primele luni. Greutatea de la naștere trebuie să se dubleze în aproximativ trei luni și să se tripleze în șase luni. Apoi rata creșterii scade. Dacă nu ar scădea, am ajunge foarte repede niște uriași. Cota maximă a maturizării fizice apare în jurul vârstei de douăzeci și cinci de ani. După aceea există un declin treptat al vigoriei fizice, alături de problemele fizice obișnuite, pe măsură ce **trupul** începe să îmbătrânească. Acest declin este ilustrat de linia curbă din dreapta, viața sfârșindu-se la vârsta de șaptezeci de ani. Cu alte cuvinte, după vârsta de douăzeci și cinci de ani lucrurile se vor înrăutăți, în afară de cazul când ele nu au fost groaznice chiar înainte de această vârstă.

Dezvoltarea noastră intelectuală este și mai rapidă, cota maximă de învățare fiind în jurul vârstei de cincisprezece ani. Acest lucru rămâne destul de constant până pe la douăzeci de **ani** și apoi începe să intre în declin. Așa cum indică diagrama, noi începem să dobândim o gândire mai matură în jurul vârstei de treizeci și cinci de ani, până atunci făcând destule greșeli

75

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

pentru a putea profita de pe urma experienței. *Ar trebui* ca pe măsură ce îmbătrânim să devenim mai înțelepți.

Dacă s-ar putea reprezenta pe diagramă maturizarea emoțională, am descoperi că simptomele emoționale din tinerețea noastră sunt amplificate pe măsură ce trupul începe să-și piardă puterea fizică. În anii tinereții avem suficientă putere să ne menținem „fațada”, sau mecanismele defensive, și să continuăm să fim într-un fel „productivi” în diferitele noastre roluri din viață. Pe măsură ce puterea noastră fizică scade, ne confruntăm cu faptul că nu avem suficientă minte și putere pentru a lupta bătăliile dinăuntru și din afara noastră. Poate că responsabilitățile noastre ne împiedică să ne retragem

DIAGRAMA 11

Dezvoltarea sau
maturizarea

maximă

i - - Cota maximă a capacității de a învăța

Cota maximă a capacităților fizice

începerea gândirii și a judecății mature

20 25 30 35 «O 50 60

15 20 25 30 35 ~ 40 50 VÂRSTA CRONOLOGICĂ

76

Omul natural

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT MATURITATEA SPIRITUALĂ

din activitățile exterioare, dar suntem tot mai ineficienți în menținerea aspectului, a „fațadei” noastre, și simptomele emoționale pe care le-am avut în tot acel timp devin mai evidente. Acesta este motivul pentru care vedem atât de mulți oameni între patruzeci și cincizeci de ani care suferă de tot felul de nevroze și „căderi nervoase”. Simptomele nu mai pot fi ascunse.

Să ne concentrăm acum asupra diferitelor linii ce reprezintă starea spirituală a omului. Linia orizontală de la baza diagramei 11 reprezintă omul „natural” sau omul care nu a fost mântuit niciodată din starea lui păcătoasă. În consecință, nu există nici o schimbare în condiția lui spirituală de la naștere. El se naște înstrăinat, sau separat, de Dumnezeu și va rămâne așa pentru totdeauna, în afară de cazul când ajunge să cunoască viața veșnică în Cristos.

Linia verticală de la vârsta de zece ani reprezintă nașterea spirituală [nașterea din nou - n. trad.] sau regenerarea -convertirea. Am ales aceasta ca vârsta medie la care o persoană intră într-o relație personală cu Domnul Isus Cristos.

Trebuie să explicăm aici alte două noțiuni - acelea de *poziție* și *condiție*. Deseori ne referim la ele ca fiind *așezarea* și *starea* noastră. Pare mai ușor să facem diferența dintre cele două folosind prima terminologie. Dacă privim la linia verticală de la vârsta de zece ani, vedem că ea merge în sus până intersectează cota maximă a maturizării, din partea de sus a diagramei. Aceasta indică faptul că la timpul „0” - imediat și etern - noi suntem considerați perfecți sau justificați în ochii lui Dumnezeu. Aceasta este *poziția* noastră în calitate de creștini.

Dumnezeu ne vede ca fiind morți față de păcat și față de Lege (Rom. 8:2) și „vii pentru Dumnezeu,

prin Isus Cristos, Domnul nostru" (Rom. 6:11). Poziția noastră este perfectă, deoarece ni s-a dat un loc în Isus Cristos (1 Cor. 1:30) și noi suntem așezați în prezent împreună „în locurile cerești în Cristos Isus" (Efes. 2:6).

Deși *poziția* noastră spirituală este perfectă, starea noastră, *condiția* noastră spirituală, poate fi jalnică! Linia verticală

77

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

îngroșată în dreptul vârstei de zece ani indică o oarecare schimbare inițială în viața de după convertire. Dar, fiindcă cei mai mulți copii de zece ani nu sunt niște păcătoși „notorii", în general nu există o mare transformare în viața lor în momentul mântuirii. Privind în partea dreaptă a diagramei, la linia 1, vedem că, pe măsură ce trece timpul, există o schimbare pozitivă mică în condiția spirituală. Această linie reprezintă omul care nu primește suficientă hrană spirituală (1 Petru 2:2) și trece prin viață suferind de „malnutriție" spirituală. Deși a fost adus la viață printr-o naștere spirituală, se discerne o slabă creștere în asemănarea cu „chipul Fiului Său" (Rom. 8:29). De fapt, în ziua când moare, el se poate afla într-o stare mai rea decât în ziua când a fost mântuit, pentru că înțelege că și-a irosit toată viața.

Linia 2 ilustrează marea varietate de creștini „medii". Există o perioadă de ușoară creștere sau chiar de stagnare timp de câțiva ani. Apoi se observă o creștere în perioada adolescenței. Ea continuă pe măsură ce creștinul își asumă responsabilitățile de părinte, inclusiv ducerea copiilor la biserică. În timp ce copiii cresc, el este activ în biserică și desfășoară o serie de activități. Dumnezeu îl folosește într-o oarecare măsură în această perioadă, așa că el simte că e un „bun creștin". Când copiii sunt mari și părăsesc casa părintească, el îi spune soției: „Să-i lăsăm pe cei tineri să lucreze; noi ne-am făcut partea." El devine inactiv spiritual și panta vieții lui spirituale începe să coboare.

După câteva luni sau poate ani, începe să aibă muștrări de conștiință și se hotărăște să încerce din nou să fie activ. O vreme linia se îndreaptă în sus. Există o creștere a activității și chiar o oarecare maturizare, dar este nesatisfăcătoare, așa că de data aceasta el cade și mai jos. Către sfârșit există o zvâcnire de efort și spiritualitate, în timp ce se îndreaptă spre ultimele momente ale vieții. Această linie arată mai multe înfrângeri decât victorii, chiar dacă Dumnezeu onorează efortul depus.

Celelalte două linii, linia 3 și 4, reprezintă creștinii care s-au dedicat pe deplin ori s-au „vândut cu totul" lui Isus Cristos. **Linia 3** descrie omul pe care-l preocupă slujirea lui Cristos. El

78

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT MATURITATEA SPIRITUALĂ

este prins în activități ca albină într-un stup. El poate fi un laic sau un slujitor al lui Dumnezeu, activ (sau hiperactiv), care este implicat în activitatea creștină dimineața, la prânz și seara. El este generos cu banii săi, precum și cu timpul său, dovedind că povara care îl apasă o reprezintă sufletele altora. De obicei, după o serie de ani numărul înfrângerilor lui începe să depășească numărul victoriilor lui și el cade din nou, dar se regroupează. Pentru o vreme pierde teren și apoi se mută la altă biserică sau face alte schimbări și pornește din nou cu toată forța înainte. De data aceasta se ridică puțin mai sus și, în timp ce Dumnezeu s-ar putea să-i binecuvânteze slujirea, ajunge iar să cadă, și cade mai jos. El încă nu recunoaște că cele mai multe dintre „realizările" lui nu sunt decât ceva mai mult decât un sincer efort al eului său. Așa că își adună toate puterile pentru încă o încercare curajoasă. De data aceasta nereușita aduce după sine plecarea din biserică, în caz că omul este un laic, sau părăsirea lucrării, în caz că el este pastor. Dumnezeu poate binecuvânta și folosi pe cineva care urmează această cale, în pofida lui, dar un astfel de om nu va ajunge niciodată la maturitate spirituală. El are întotdeauna parte de puține victorii împreună cu multe înfrângeri. Viața pe care o trăiește un astfel de om se concentrează asupra experienței, mai degrabă decât să fie o viață de creștere constantă. Linia 4 îl reprezintă pe credinciosul care se maturizează și ajunge un adult spiritual. Și el s-a predat cu totul Domnului Isus Cristos, dar pe el îl interesează în primul rând propria sa creștere spirituală și apoi slujirea - îl interesează să *fie*, mai degrabă decât să *facă*. Ca urmare el nu înaintează așa de „în forță" ca numărul 3, dar este probabil folosit de Domnul tot atât de mult sau și mai mult. El crește cu o rată constantă un anumit număr de ani și apoi începe să aibă și el probleme. Simte că totul merge în jos și că face de rușine Numele Domnului. Poate avea probleme fizice, simptome psihologice, conflicte cu copiii - acestea și multe altele epuizează resursele personale ale credinciosului și-l aduc la capătul puterilor. El continuă să meargă în sus, dar cu pași înceti,

deoarece trebuie să ajungă să

79

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

fi absolut neajutorat. Doar atunci va fi gata pentru Cruce. Diagrama poziționează acest moment (linia verticală) la vârsta de 40 de ani, deoarece aceasta este o estimare moderată a vârstei medii la care un creștin intră într-o viață abundentă de identificare cu Cristos. Nu vrem să spunem că cineva nu poate să aibă o viață eristică la o vârstă mai timpurie. Este doar o constatare a realității cu privire la majoritatea creștinilor de astăzi, cel puțin din Statele Unite.

În primul rând din cauza ignoranței, identificarea de obicei nu devine o experiență practică pentru mulți oameni, decât după ani de zile de la predarea totală a vieții Domnului Isus Cristos. Dumnezeu folosește împrejurări adverse împreună cu iluminarea în Cuvântul Lui pentru a ne aduce la epuizarea resurselor noastre. Ajungem să ne fie așa de silă de noi înșine încât nu ne mai putem suporta. În mod tipic, doar după ce ajungem aici, adevărul răstignirii cu Cristos și al vieții în Cristos produc în noi o transformare profundă și dramatică. Deseori schimbarea în cadrul vieții este mult mai mare decât în momentul mântuirii. Când suntem mântuiți, păcatul este iertat, dar carnea continuă să genereze păcate. Așa cum spune Pavel în Romani 7, noi facem lucrurile pe care nu vrem să le facem și nu facem lucrurile pe care vrem să le facem. Însă după identificarea noastră cu Cristos, Domnul Isus își trăiește viața prin noi - o viață de o calitate cu totul diferită.

Transformarea poate să fie treptată sau bruscă, dar este reală în oricare dintre cazuri. Ocazional există o perioadă aproape de euforie datorită păcii și libertății pe care le percepe persoana. Aceasta poate dura ore sau zile, dar inevitabil eul se strecoară înapoi la cârma vieții, așa cum reprezintă panta descendentă ce urmează după ce s-a atins un punct culminant. Când omul este „la pământ”, cu eul înapoi la cârma vieții, el este o țintă principală pentru atacurile satanice. Satan ne lovește întotdeauna când suntem „jos”. De fapt, numai atunci poate cîjunge cu adevărat la noi. Primul atac este de obicei puternic, (iușind la baza înțelegerii identificării, dar fiind avertizați, ar **trebui** să ne înarmăm mai dinainte. Cuvântul ne spune că nu

80

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT MATURITATEA SPIRITUALĂ

ar trebui să fim ignoranți cu privire la mijloacele Diavolului (2 Cor. 2:11) și ne reamintește să ne „împotrivim Diavolului și el va fugi de la noi” (Iacov 4:7).

Când eul revine la cârma vieții, remediul este același ca atunci când am realizat victoria pentru prima dată - să ne credem, să ne „socotim”, să ne considerăm morți față de păcat și vii față de Dumnezeu (Rom. 6:11). Ceea ce ne asigură victoria constantă nu este o experiență o dată pentru totdeauna, ci mai degrabă trebuie să fie o trăire „zilnică” sau „permanentă” a predării și eliberării noastre la cruce. Isus a spus: „Dacă voiește cineva să vină după Mine, să se lepede de sine, să-și ia crucea în fiecare zi și să Mă urmeze” (Luca 9:23). Pavel a exprimat aceeași idee: „Noi, cei vii, întotdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Cor. 4:11). Crucea presupune moarte și eliberare în ceea ce privește domnia cărnii. Noi suntem întotdeauna biruitori, dar numai în Cristos (2 Cor. 2:14).

După ce experimentăm un nou simț al libertății, ca urmare a identificării cu Cristos, noi trebuie să avem *certitudinea* identificării. Acest lucru este paralel cu faptul că suntem siguri de mântuirea noastră și la fel de vital. Dacă nu avem certitudinea mântuirii, nu vom avea lucrurile pe care le avem în Cristos. Dacă nu avem certitudinea identificării, noi nu ne putem odihni în lucrarea încheiată a lui Cristos. Certitudinea identificării este importantă mai ales când eul nostru revine pentru prima dată la cârma vieții. Pe baza sentimentelor noastre, am putea fi înclinați să tragem concluzia: „Am pierdut-o. *Eu* nu voi mai avea niciodată acea bucurie. *Eu* n-am citit destul. *Eu* nu m-am rugat destul.” Eu, eu și iarăși eu - eul care deține controlul, eul care se complăce în autocompătămire.

Dacă avem certitudinea că identificarea cu Cristos este o realitate, atunci putem fi siguri că niciodată nu vom pierde stadiul de maturizare la care am ajuns. Noi nu ne mai putem întoarce ca să trecem înapoi Iordanul (așa cum vom vedea în capitolul 4), tot așa cum nu ne mai putem întoarce ca să trecem înapoi Marea Roșie. Însă după identificarea noastră cu Cristos,

81

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

bătăliile sunt mai crunte decât înainte, *dacă* încercăm să luptăm cu propriile noastre forțe. Dacă

siguranța noastră nu se bazează pe Cuvântul lui Dumnezeu întărit de experiența noastră, este foarte probabil ca noi să credem că experiența noastră n-a fost reală și că ne-am amăgit tot timpul. Așa cum ne-am recunoscut păcatele și am fost iertați când am fost mântuiți, tot așa acum trebuie să recunoaștem că *eul* este la cârma vieții noastre și să „îl dăm morții” de dragul lui Isus, ca să putem fi pe deplin victorioși.

Singurul loc unde putem fi biruitori este în Cristos, nu în eul nostru: „Mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu, care ne poartă întotdeauna cu carul Lui de biruință în Cristos și care răspândește prin noi în orice loc mireasma cunoștinței Lui” (2 Cor. 2:14).

Atâta timp cât Domnul Isus deține controlul, noi suntem „sus”. Când *noi* deținem controlul, noi suntem „jos”. La început, s-ar putea ca acest control să treacă de la eu la Cristos și invers, până când învățăm cum să ne exercităm voința în credință, pentru ca El să-Și poată trăi mai consecvent viața prin noi. Acesta este un lucru pe care îl învățăm toată viața, dar treptat vom descoperi că din punct de vedere supranatural este mai natural să-I permitem Lui să preia controlul asupra vieții noastre. Cuvântul ne promite că: „Acela care a început în voi această bună lucrare o va isprăvi până în ziua lui Isus Cristos” (Filip. 1:6).

Înșușirea adevărului identificării noastre cu Cristos nu constituie maturitate, ci mai degrabă semnifică faptul că devenim adulți din punct de vedere spiritual, tot așa cum la vârsta de 20 de ani noi devenim în mod legal adulți din punct de vedere fizic. Dar după aceea trebuie să aibă loc multă maturizare. Urcușurile și coborâșurile sunt câteva dintre „durerile” creșterii spirituale.

Referindu-ne la curba ce arată declinul fizic, putem face acum unele corelații. Dacă ne maturizăm spiritual așa cum ar trebui, declinul fizic nu este atât de plin de pericole din punct de vedere emoțional. Când puterea fizică slăbește, Domnul ne

82

CE ÎNSEAMNĂ CU ADEVĂRAT MATURITATEA SPIRITUALĂ

poate întări în funcție de nevoia noastră. Pe măsură ce continuăm să ne bazăm pe El, ne putem păstra stabilitatea emoțională în timp ce creștem în înțelepciune și suntem tot mai plăcuți înaintea lui Dumnezeu și a oamenilor. Dimpotrivă, când suntem niște pitici spirituali și suntem hărțuiți mereu de pretențiile vieții, trupul nostru pe cale de îmbătrânire este incapabil să facă față cerințelor emoționale. Acest lucru pregătește terenul pentru o cădere nervoasă sau pentru diverse mecanisme de evadare.

Trebuie să arătăm din nou că nu există nici un motiv pentru care să fie nevoie să treacă mulți ani după mântuire ca noi să intrăm în starea de adulți spirituali. Acesta este dreptul nostru prin naștere și putem intra în posesia lui imediat după experiența mântuirii.

Urcușurile și coborâșurile după identificarea cu Cristos sunt de obicei mai violente la noii convertiți din cauza necunoașterii principiilor de bază ale vieții creștine. Însă, de obicei, noii convertiți devin stabili într-o perioadă relativ scurtă de timp.

Care dintre liniile diagramei reprezintă cel mai bine viața voastră? *Vă* puteți maturiza, intrând într-o relație mai profundă și mai minunată cu scumpul nostru Domn, numai în măsura în care sunteți gata să-L lăsați pe Duhul Sfânt să vă călăuzească să faceți o evaluare sau un inventar spiritual obiectiv.

Nu vă opriți. Mergeți înainte!

Renunțați la toate drepturile pe care le aveți la cârma vieții voastre și cereți-I lui Dumnezeu să Se îngrijească de tot ceea ce ȳveți nevoie, și El va face din voi ceea ce a intenționat să fiți.

83

PATRU

Când viața este ca un pustiu

Descrierea unei metode de reprezentare grafică a creșterii spirituale, făcută în capitolul anterior, s-a dovedit eficientă în a-i ajuta pe creștinii cu probleme să-și evalueze starea spirituală, însă metoda a fost concepută de oameni și trebuie acceptată ca atare. Acest capitol are un scop similar, dar folosește o analogie biblică pentru care există o garanție mai mult decât suficientă.

Călătoria copiilor lui Israel din Egipt în Canaan ne oferă o comparație pentru etapele creșterii spirituale din viața creștinului. Cartea Iosua din Vechiul Testament ne furnizează câteva dintre cele

mai valoroase ilustrații de înfrângeri și victorii, iar cartea Evrei din Noul Testament ne oferă comparații uimitoare. Epistola către Evrei se referă la Israel ca la un „exemplu de necredință” și detaliază atent atât rezultatele credinței, cât și pe cele ale necredinței.

Dumnezeu Se ocupă de noi ca indivizi într-un mod asemănător cu cel în care S-a ocupat de copiii lui Israel ca națiune. Așa cum arată diagrama 12, ei au înaintat din Egipt, prin pustiu, spre Canaan. Dumnezeu le-a promis copiilor lui Israel țara Canaan pe când ei se aflau încă în Egipt, exact așa cum ne promite nouă o viață de victorie (Canaanul), când îl acceptăm pe Fiul Său, pe Domnul Isus Cristos. Timp de 400 de ani Egiptul a fost un loc de robie pentru copiii lui Israel și el reprezintă robia păcatului în care ne-am născut fiecare dintre noi. Pentru copiii lui Israel, Marea Roșie a fost calea de scăpare de armata lui Faraon. Când Dumnezeu a deschis apele, israeliții

85

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

au trecut marea călcând pe uscat. Prin analogie, Marea Roșie este asigurarea eliberării noastre de păcat și de legăturile lui, prin credința în Domnul Isus Cristos.

Pustiul a fost un loc în care ei au rătăcit timp de 40 de ani. Toți evreii peste vârsta de 20 de ani, care au ieșit din Egipt, cu excepția a doi dintre ei, au murit în pustiu din cauza necredinței și neascultării lor - inclusiv Moise, conducătorul lor. Iosua și Caleb au fost cei doi credincioși care L-au crezut pe Dumnezeu pe cuvânt și au intrat în Canaan. Tot astfel, relativ puțini creștini intră în locul de victorie prefigurat de Canaan.

Marea Roșie este imaginea mântuirii; râul Iordan este imaginea identificării cu Domnul Isus Cristos. Copiii lui Israel nu au intrat în țară din cauza necredinței (Evr. 3:19) și mulți creștini urmează exemplul lor. Ei simt că Dumnezeu a încetat să mai facă minuni din ziua când ei au fost mântuiți. Cu siguranță că a fost nevoie de un miracol ca să se deschidă apele Mării Roșii și e nevoie de un miracol al harului ca să se schimbe inima omului în momentul mântuirii. De asemenea, deschiderea apelor Iordanului a fost un miracol și este un miracol al iluminării să vedem că suntem răstigniți împreună cu Cristos și suntem eliberați din „rătăcirea prin pustiu” pentru a ne bucura de libertate și biruință în Domnul. Viața de biruință nu este un pat confortabil împletit din flori, dar bătăliile sunt ale Domnului *dacă* îl lăsăm pe El să lupte.

După părerea mea, anumite cântări religioase și teologia pe care o reflectă ele au făcut și fac un deserviciu creșterii spirituale a credincioșilor. O mare parte din teologia noastră poate fi modelată de cântările pe care le repetăm atât de frecvent. Versuri cum ar fi: „Nu va trebui să trec Iordanul singur” și „Am pornit spre Țara Promisă” lasă impresia că Iordanul reprezintă moartea fizică și că Țara Promisă este cerul, în acest fel, mulți creștini tânjesc după victoria cerului, în timp ce nu se așteaptă niciodată la nici o victorie în această viață prezentă.

Având acum acest cadru în fața noastră, putem începe să ne **evaluăm** creșterea spirituală în lumina acestei călătorii.

86

CÂND VIAȚA ESTE CA UN		PUSTIU	
3 c .E	nost jiSfâ e d a o xa-i NAAI ARA) înțar ml li ritati rolat os e uri Renu Scla> Matu Cont Crist . Atac <u>r- CM FO "tf W to</u>	TM '5 9 _I puter rierii I	(0 SfrWU e -i \ < JL. S «■<: e- tZ (să
55		B Q_	
_! Z		c 3 WJȘ	

N < 2 < CC O < 5	* g UN3 s			S .oiQj 3 £ -5o^	l
	q			£ J3 T---- ^N---	n
	tea, itre "vr< 21 ° jitoi itan iiip. » 3 « c " 21 Ora ¹³ S o C E			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
	H O C0< o - re" £ "c re re *? O g			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
	5- >< '---£ = «5			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
Egiptu Sclavu Carnali necred Discip Duhul ^ oi co •«t in (O			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	1
ă H Si CC •J?			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
IAN"			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
0. £ Egipt IluiS s ca Ji ilat de is de Tinat ui d. Eul în 1 Sclavu . Păcatu . Convir condai Sfânt . Cristoi . Contre			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i
t- CM CO **			ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	ra-3 (0 rtăș eloi păi rinț	i

87

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Călătoria noastră este mai ușoară când știm destinația și suntem avertizați cu privire la capcanele ce ne așteaptă pe drum. Este adevărat că, totuși, va trebui să parcurgem această distanță, dar putem să ne stabilim cel mai ușor traseu, *dacă* credem ceea ce ne indică harta.

Într-o călătorie printr-un teritoriu primejdios, o hartă este indispensabilă ca să ajungem la destinație. Când am prezentat unei clase diagrama 12, cineva a spus: „Mă întreb dacă sunt mai aproape de Marea Roșie sau de Iordan." Când omul a văzut harta călătoriei lui spirituale, a putut începe să-și evalueze viața. Pentru că nu și-a dat seama că Iordanul era în față, probabil a crezut că viața de biruință, Canaanul, era cerul. Ca urmare el nu a fost conștient de pregătirea necesară pentru trecerea Iordanului, adică pentru experimentarea Crucii.

Mulți creștini devin foarte înverșunați când începe această pregătire prin împrejurări adverse, deoarece ei nu cunosc scopul acelor împrejurări. Singura lor reacție este să lupte împotriva lui Dumnezeu, mai degrabă decât să lucreze împreună cu El și să îndure cu răbdare, făcându-se părtași „suferințelor Lui" (Filip. 3:10).

Într-o călătorie grea și periculoasă, noi suntem foarte recunoscători dacă avem o hartă, dar suntem incomparabil mai liniștiți dacă avem cu noi un ghid care a parcurs acel traseu înaintea noastră.

Multe dintre temerile noastre dispar când ghidul ne pregătește dinainte pentru următoarea bucată de drum și ne atrage atenția asupra lucrurilor de interes pe cale. Acesta este scopul consilierului în spirituoaterapie - să acționeze ca un îndrumător spiritual. În acest mod, consilierul poate indica cele mai directe „rute" și poate explica opririle și întoarcerile din drum.

De multe ori o persoană nu simte imediat eliberarea de suferință, dar poate accepta suferința cu mai multă răbdare când înțelege motivul pentru care trebuie să treacă prin ea. Și dacă știe că imediat după acel obstacol sau acea situație dificilă urmează nu numai ușurarea, ci și eliberarea, îndură suferința **Rproape** cu bucurie. Să pornim acum în călătoria spirituală din

88

CÂND VIAȚA ESTE CA UN PUSTIU

Egipt spre Canaan. Începând din stânga diagramei și parcurgând-o spre dreapta pas cu pas, să urmărim înaintarea pe măsură ce luăm în considerare diferitele aspecte ale vieții creștine.

În primul rând, când ne naștem, întreaga noastră ființă este în „Egipt”. Acesta este punctul de pornire al fiecăruia dintre noi. Apoi, când suntem mântuiți (sau trecem „Marea Roșie”), descoperim că o parte din „Egipt” se mai află încă în noi. Copiii lui Israel au privit înapoi peste Marea Roșie și și-au adus aminte de „oalele cu carne” pe care le aveau în Egipt și i-au făcut greutăți lui Moise, cârtind că nu aveau decât mană. Tot așa și noi continuăm să avem unele dintre gândurile și comportările ce ne caracterizau înainte de a crede în Cristos. Acest lucru se datorează faptului că eul nostru este foarte puternic. Odată ce trecem „Iordanul” (experiența Crucii), eul este depozat de putere. Deși trebuie să păstrăm terenul câștigat, printr-o evaluare continuă, noi nu pierdem niciodată acest stadiu de creștere.

În al doilea rând, timpul petrecut în „Egipt” este o perioadă de sclavie în care Satan este tatăl nostru și noi suntem sclavii lui. După ce am devenit creștini, probabil după mai mulți ani, începem să ne dăm seama că suntem în sclavia eului. În Romani 7, Pavel descrie acest lucru foarte plastic, atunci când admite că el face ceea ce nu vrea să facă și nu face ceea ce vrea să facă. Frământarea lăuntrică îl duce la frustrarea care-l face să dea frâu liber sentimentelor: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va izbăvi de acest trup de moarte?” (Rom. 7:24). El a văzut cât de oribil era eul și domnia acestuia în viața lui; l-a scârbit într-atât încât nu se mai putea suporta pe sine. Acest lucru e grozav! Fiecare dintre noi trebuie să ajungem să ne dăm seama de același lucru, dacă vrem să ne supunem de bună voie suferinței

Crucii.

Până când Dumnezeu nu „aprinde candela” Duhului Sfânt ce iluminează Cuvântul Său și sufletul nostru, noi nu vom fi ascultători „până la moartea de cruce” (Filip. 2:8). Odată ce Dumnezeu face acest lucru, noi suntem eliberați din sclavia

89

ÎNDRUMĂTOR SERE FERICIRE

eului, pentru a ne bucura să fim în sclavia lui Cristos, care este adevărata libertate.

În al treilea rând, viața noastră în „Egipt” este caracterizată de păcat. Ne naștem în păcat și trăim în păcat până când sângele lui Cristos șterge vinovăția celui păcat.

Mulți creștini își petrec toată viața în „pustiu”, și unii dintre cei care, în cele din urmă, ajung în „Canaan”, și-au petrecut majoritatea vieții lor rătăcind în „pustiu”. E trist, dar adevărat. Timpul petrecut în „pustiu” este un timp al carnalității, în care suntem controlați de eul nostru, sau de carne. Cuvântul *carnal* este deseori folosit în cercurile evanghelice pentru a descrie un creștin care trăiește în mod deschis în păcat. Este posibil să fie așa, dar și un pastor devotat, care lucrează din toată inima pentru Domnul, dar care niciodată n-a experimentat Crucea și are un eu puternic, este tot carnal, trăind și slujindu-L pe Dumnezeu prin propriile lui forțe.

De asemenea, am putea eticheta acest timp în „pustiu” și ca o perioadă de imaturitate - fie copilărie spirituală, fie adolescență spirituală. Presupunând că ne-am predat lui Cristos ca Mântuitor și Domn în momentul mântuirii și am continuat să rămânem într-o stare de predare, perioada de timp din „pustiu” este hotărâtă de Dumnezeu. Nu trebuie să ne scuzăm că suntem „adolescenți” spirituali, așa cum unui adolescent nu trebuie să-i fie rușine că este adolescent. Cât timp ne aflăm într-o stare de predare față de Dumnezeu, El ne trece prin etapele creșterii și maturizării într-un timp și într-un mod proporțional cu intenția Lui de a folosi „vasul” terminat. Dacă nu ne predăm Lui inima noastră, putem întârzia procesul. Dacă noi continuăm să-I rămânem predați, Duhul Sfânt este Cel care ne face să mergem înainte. De multe ori în acest proces este necesar ca noi să trecem prin împrejurări adverse pentru ca predarea noastră să fie reînnoită, demonstrând astfel suveranitatea lui Dumnezeu. În sfârșit, timpul petrecut în „pustiu” poate fi o perioadă de necredință și neascultare, așa cum a fost

pentru copiii lui Israel. Ei știau că Dumnezeu despărțise apele Mării Roșii, dar nu

90

CÂND VIAȚA ESTE CA UN PUSTIU

credeau că poate să despartă și apele Iordanului. Mulți creștini uită că mântuirea este un miracol și nu se așteaptă ca Dumnezeu să continue lucrarea harului Său în inima lor. Astfel, ei nu intră într-o viață victorioasă sau abundentă din cauza necredinței lor. Mulți nici nu știu că viața plină de Duhul este o opțiune reală pentru ei, ci par să simtă că ea este rezervată doar pentru câțiva aleși care sunt „favoriții” lui Dumnezeu, pe când ei sunt destinați să trăiască o viață de înfrângere, faliment și frustrare. O învățătură nesatisfăcătoare cu privire la sfințirea progresivă poate întreține acest impas din creșterea lor spirituală.

Acesta este atât rezultatul ignoranței, cât și al necredinței -uneori întărit de învățătura greșită că Iordanul reprezintă moartea fizică și Canaanul reprezintă cerul. Ca urmare, oamenii sunt influențați să nu se aștepte la biruință și pace aici pe pământ. Lor li se spune că trebuie să fie mântuiți, că după ce vor muri, vor merge în cer și că Cristos Se poate întoarce în orice clipă. Dar până atunci, ei trăiesc doar o vreme de necaz! Viața de biruință și putere este la îndemâna fiecăruia **dintre** copiii lui Dumnezeu, dar puterea învierii vine doar după răstignire și puțini par dornici să se supună suferințelor **ei**. **Deși** moartea noastră în Cristos este un fapt împlinit la nașterea noastră din nou, experiența trăirii ei vine de obicei prin vremuri de necaz. Suferința este un element vital, așa cum vedem în Filipeni 1:29: „Căci cu privire la Cristos, vouă vi sa dat **harul** nu numai să credeți în El, ci să și pătimiți pentru El.”

În al patrulea rând, lucrarea Duhului Sfânt în timpul petrecut în „Egipt” este de a ne convinge că **suntem** vinovați de păcat și de a condamna păcatul. Înainte *dv* a admite nevoia de Mântuitor, este esențial să fim pe deplin convinși că ne facem vinovați de păcat. Înainte de a putea fi mântuiți trebuie să înțelegem că suntem păcătoși și pierduți. După ce credem în Domnul Isus, lucrarea Duhului Sfânt este de a ne disciplina sau de a ne învăța. Scriptura folosește cuvântul *școală* cu privire la aceasta. Ea spune: „Este adevărat că orice pedeapsă deocamdată pare o pricină de întristare, și nu de bucurie, dar

91

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

mai pe urmă aduce celor care au trecut prin școala ei roadă **dătătoare** de pace a dreptății” (Evr. 12:11). Când disciplinarea Duhului Sfânt și-a împlinit scopul, trăim eliberarea de sub conducerea eului și ne bucurăm de conducerea Duhului Sfânt. Această disciplinare ar putea fi privită ca o condamnare a cărnii și ca o paralelă la condamnarea păcatului din necredincios. Convingerea că suntem vinovați de păcat și condamnarea păcatului sunt necesare înainte de Cruce. Nu putem fi umpluți sau controlați de Duhul Sfânt, până când eul și domnia lui nu sunt zdrobite. Și acest lucru se realizează doar prin Cruce.

În al cincilea rând, în timpul șederii noastre în „Egipt”, Cristos este Judecătorul nostru. Noi *Ii* suntem dușmani lui Dumnezeu și vom rămâne vrăjmașii Lui cât timp nu suntem împăcați prin sângele Domnului Isus Cristos. Pavel scrie: „Dar Dumnezeu își arată dragostea față de noi prin faptul că, pe când eram noi încă păcătoși, Cristos a murit pentru noi” (Rom. 5:8). Odată ce-L primim pe Cristos în inima noastră (Ioan 1:12), noi devenim copiii lui Dumnezeu și nu mai suntem dușmanii Lui. Când rătăcim prin „pustiu”, El este Mântuitorul nostru, iar când ne predăm cu totul Lui, El devine și Domnul nostru. Aceasta este una dintre cele mai importante decizii luate vreodată de creștin. Această predare fără rezerve este „o slujbă duhovnicească” (Rom. 12:1) și este o condiție necesară înaintării noastre după trecerea „Iordanului” și cunoașterii Domnului Isus ca însăși viața noastră. Pavel spune: „Pentru mine a trăi este Cristos” (Filip. 1:21). Acest lucru trebuie să aibă loc prin iluminarea de către Duhul Sfânt. Noi putem înțelege din punct de vedere intelectual, dar viața lui Cristos devine reală în noi atunci când El ne este revelat de către Duhul Sfânt. Pavel mărturisește; „Dumnezeu... m-a chemat prin harul Său... a găsit cu cale să descopere în mine pe Fiul Său” (Gal. 1:15-16). Domnul Isus *ni* Se revelează când suntem mântuiți, dar El trebuie să Se reveleze și *în* noi. Pavel scrie că „noi totdeauna suntem dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să se arate în trupul nostru muritor” (2 Cor. 4:11). C **lei** din jur nu îl pot vedea pe El

în viața noastră până când El nu **ne-a** îndepărtat mai întâi *pe noi* din cale.

92

CÂND VIAȚA ESTE CA UN PUSTIU

Pavel afirmă acest lucru cu alte cuvinte: „Copilașii mei, pentru care iarăși simt durerile nașterii, până ce va lua Cristos chip în voi” (Gal. 4:19). Cristos nu poate lua chip în noi până când El nu se ocupă mai întâi de eul nostru urât, care se împotrivesc asemănării cu Cristos. Atât nevoia, cât și răspunsul trebuie să vină prin revelarea (iluminarea) Duhului Sfânt. El trebuie să crească, iar noi trebuie să descreștem. Noi trebuie să devenim tot mai mici până când nu mai suntem nimic, ca astfel El să poată fi totul - însăși viața noastră.

În al șaselea rând, trebuie să luăm în considerare lucrarea lui Satan în aceste trei perioade de timp. Vremea petrecută în „Egipt” este în întregime sub controlul lui Satan. Noi suntem supușii lui, fiindcă el este stăpânul acestei lumi, și suntem legați de el prin legăturile păcatului, chiar dacă nu recunoaștem acest lucru până când Duhul Sfânt nu începe să ne atragă spre Cristos. În rătăcirea prin „pustiu”, noi coexistăm mai mult sau mai puțin cu Satan. El nu ne deranjează prea mult pentru că nu merităm să ne bage în seamă. Eul face o treabă excelentă, ținând lucrurile într-o cumplită confuzie și dezordine, așa că Satan stă doar în spatele lui și spune: „Dă-i înainte, eule!”

Timpul petrecut în „Canaan” este cu totul diferit. Noi suntem avansați și trecuți în prima linie. Într-o bătălie, cei din prima linie a frontului sunt primii care devin ținta gloanțelor. Aici ne putem aștepta la atacuri satanice directe într-o **varietate** de forme - atacuri asupra cugetului nostru, piedici în munca noastră, descurajare, permanentă anxietate, hărțuială demonică - manifestări diferite, frecvente și subtile ale Celui Rău. El nu este mai puternic decât Domnul nostru și este un dușman înfrânt, dar noi nu trebuie să fim ignoranți cu privire la metodele și „uneltirile” lui (2 Cor. 2:11). A nu le cunoaște înseamnă a invita necazul în viața noastră, pentru că Satan „dă târcoale, ca un leu care răcnește și caută pe cine să înghită” (1 Petru 5:8).

Ar fi bine să aruncăm o privire la bătăliile din Canaan ca să nu fim surprinși sau descurajați de dezbinările pe care le găsim acolo. Odată ce copiii lui Israel au ajuns în țară, trebuia ca ei să o cucerească. Ei au descoperit că țara era locuită de șapte

93

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Iriburi. Prima bătălie ce trebuia dată în acea țară era bătălia **pentru** cucerirea Ierihonului. Asedierea acelei cetăți înconjurată de ziduri ar fi putut fi o bătălie mult mai cruntă decât oricare luptă pe care au dat-o în pustiu, dacă ar fi luptat cu propriile lor resurse, depinzând de ajutorul lui Dumnezeu numai câte puțin, ici și colo, pe cale.

Ei nu au procedat așa, ci au urmat explicit poruncile lui Dumnezeu, iar atunci când au scos strigătul final, zidurile au căzut fără nici un efort din partea lor (Iosua 6:20). Dumnezeu le atrăsese atenția să nu ia din cetate nici un lucru „dat spre nimicire”, ci să distrugă absolut totul. Dar Acan, care n-a vrut să asculte, a luat câteva dintre lucrurile de preț care trebuia distruse și le-a ascuns în cortul lui (Iosua 7:21). Care a fost rezultatul? Următoarea bătălie pe care au dat-o a avut o altă istorie - armata care a pornit împotriva cetății Ai a fost înfrântă. Ei s-au grăbit înapoi în tabără ca să caute să înțeleagă cauza înfrângerii. Dumnezeu le-a arătat neascultarea lui Acan și a poruncit ca el împreună cu tot ce avea să fie distrus. Cu alte cuvinte, eul trebuie să fie din nou răstignit pentru ca Cristos să poată deține din nou controlul.

Data următoare când israeliții au plecat la luptă, Dumnezeu le-a dat biruință, așa cum le promisese (Iosua 8:1), pentru că El a controlat situația. Dumnezeu, nu eul, ne face să fim biruitori (2 Cor. 2:14). Victoria este întotdeauna lucrarea *Lui*, și numai a *Lui*, în și prin noi. Pavel scoate în evidență faptul că noi suntem „mai mult decât biruitori prin Acela care ne-a iubit” (Rom. 8:37).

În partea de jos a diagramei, în rubrica referitoare la rătăcirea prin „pustiu”, versetul care începe cu: „Și să-L cunosc pe El” (Filip. 3:10) a fost fragmentat. Desigur că noi ajungem să-L cunoaștem pe El atunci când suntem mântuiți și continuăm să învățăm despre El în timp ce trăim împreună cu El.

Următoarea parte a versetului a fost deliberat scoasă din ordinea în care apare în Scriptură pentru ca ea să se potrivească cu ordinea în care are loc experiența multor credincioși. „Părtășia suferințelor Lui” este soarta noastră când experimentăm Crucea Lui. După ce **ne** consacram pe deplin, începem să parcurgem procesul ce este il.il de vital pentru a fi împinși spre Cruce. După lucrarea Crucii

94

în viața noastră, noi putem experimenta „puterea învierii Lui”. Puterea Lui se poate manifesta în noi numai când suntem la Cruce - și trebuie zilnic să ne facem „asemenea cu moartea Lui”.

Când El deține controlul, El își poate exercita puterea și își poate manifesta gloria. El nu va împărtăși niciodată gloria Lui cu altcineva (Isaia 48:11). În noi lucrează toată puterea pe care a folosit-o Dumnezeu în învierea lui Cristos din morți (Efes. 1:11-20), ceea ce face imperativ ca „această putere nemaipomenită să fie de la Dumnezeu și nu de la noi” (2 Cor. 4:7). Dumnezeu își demonstrează puterea când noi ne predăm Lui, astfel încât noi să nu o putem consuma sau folosi pentru împlinirea poftelor noastre. Când încercăm să o folosim pentru poftele noastre, Dumnezeu își retrace puterea până când mergem din nou la Cruce și El Se poate manifesta pentru gloria Lui. Să observăm acum alte comparații și contraste. La mântuire - ilustrată de Marea Roșie - noi ne dăm seama de răstignirea Lui *pentru* noi și ne însușim sângele Lui vărsat pentru păcatele noastre. La identificare - prefigurată de Iordan - noi ne dăm seama de răstignirea noastră *în* El și ne însușim victoria pe care ne-o asigură Crucea Lui. Mântuirea este mai mult o lucrare *obiectivă* - ceva ce se face pentru noi. Identificarea are o **natură** mai *subiectivă* - ceva ce se face în noi. Când Cristos ne mântuiește, El Se jertfește în locul nostru; când noi **ne** identificăm cu El, Cristos este reprezentantul nostru.

Am fost mântuiți prin har prin intermediul **credinței**; ne identificăm cu El exact în același mod.

Mântuirea noastră în toate stările ei este har la început, har la sfârșii și har pe tot parcursul ei. Noi nu merităm să fim salvați din păcat; nu merităm nici să fim salvați din robia eului. Dar Dumnezeu, în infinita Lui milă, ne învrednicește să aibă părtășie cu noi ca păcătoși răscumpărați și să ne umple cu viața, dragostea și puterea Lui, pentru ca El să poată fi glorificat. Atunci, așa cum Iosua și Caleb au iscodit țara și au venit înapoi cu un răspuns minoritar, și noi trebuie să le spunem celor care încă rătăcesc în „pustiu” că țara „Canaanului” este într-adevăr Țara Promisă „în care curge lapte și miere”. Însă, ca și cei doi, noi trebuie să fim

95

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

pregătiți să fim respinși, deoarece puțini creștini sunt receptivi la porunca de a fi „plini de Duh” (Efes. 5:18), mai ales când află că mai întâi trebuie să fie goliți de tot ce au la Cruce.

De obicei este nevoie de un timp îndelungat și de mult studiu înainte ca noi să fim suficient de solid întemeiați în noua noastră viață, pentru a le putea împărtăși într-un mod eficient altora, care sunt încă în „pustiu”, despre ea. Se pare că este nevoie de aproape un an ca cineva să aibă o temelie suficient de solidă pentru a le putea împărtăși altora fără să-i ofenseze. De obicei este nevoie de mult mai mult timp pentru a învăța cum să conduci o persoană până la „Iordan” și să treci prin suferință împreună cu ea, în timp ce se îndreaptă spre Cruce. Persoana însăși trebuie să facă acest pas prin credință, intrând în „Iordan” înainte ca apele să se despartă, pentru că noi, care am crezut, „intrăm în odihnă” (Evr. 4:3). „Rămâne, dar, o odihnă ca cea de Sabat pentru poporul lui Dumnezeu. Fiindcă cine intră în odihna Lui se odihnește și el de lucrările lui, cum S-a odihnit Dumnezeu de lucrările Sale” (Evr. 4:9-10). „Veniți la Mine, toți cei trudiți și împovărați, și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28). Cei care sunt pregătiți de Duhul Sfânt și au o concepție clară despre nevrednicia și josnicia cărnii, sau a vieții eului, și o concepție tot atât de clară despre destinul ei biblic, Crucea, sunt acum gata să se roage rugăciunea creștinului carnal. Un om nemântuit, controlat de păcat, este un păcătos; un creștin controlat de eu (de carne, de firea pământească) este un *creștin carnal* (un creștin firesc).

Omul nemântuit trebuie să fie de acord cu concluzia Scripturii că el este pierdut în păcat și că Cristos a murit pe cruce pentru el și a înviat din morți. Creștinul carnal trebuie să fie de acord că nu există nimic vrednic și de preț în firea pământească, în carne, și că remediul biblic este ca el să moară împreună cu Cristos și să învie biruitor asupra lumii, a cărnii și a Diavolului.

Păcătosul se încrede în Cristos ca *Mântuitor* al lui. Creștinul carnal se încrede în Cristos ca *Viață* a lui. Noi suntem împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, dar suntem mântuiți (de eul nostru) prin viața Sa (Rom. 5:10).

96

CINCI

Înțelegerea intelectuală dar după aceea ?

Poate vă gândiți: „Toate acestea au sens din punct de vedere intelectual și teologic, dar cum devin ele o

realitate în viața mea?" Acestea nu sunt doar niște cunoștințe noi pe care să le adăugați la colecția voastră de date inutile. Aceasta este viața pe care Dumnezeu o vrea pentru *toți* copiii Lui. Și El nu are favoriți! Deseori credem că totul este valabil numai pentru sfinții aleși, cum ar fi apostolul Pavel, D. L. Moody, Hudson Taylor și alți câțiva oameni deosebiți. Dar este pentru *noi* Deși nu se poate *ajunge* la această viață, ea se poate *obține*. Când Domnul Isus Cristos devine viața noastră, noi nu am ajuns în realitate decât la poalele Crucii. Crucea a fost un loc de umilință, de suferință, de rușine și de singurătate pentru Domnul nostru. La fel va fi și pentru noi - cu siguranță că noi nu suntem mai buni decât El!

Poate sunteți înclinați să simțiți că totul sună foarte plauzibil pentru alții, dar că voi sunteți prea departe sau **prea** lipsiți de valoare ca Dumnezeu să facă un astfel de miracol în viața voastră. Iată atunci o veste bună pentru voi: Dumnezeu întâlnește și eliberează exact astfel de persoane.

O doamnă care a venit pentru consiliere fusese diagnosticată ca fiind bolnavă de schizofrenie paranoică și stătuse internată într-un cunoscut spital național de boli mintale, iar timp de șapte ani urmase în particular un tratament psihiatric. Când consilierul i-a spus fără ocolișuri că Dumnezeu o va elibera absolut de toate simptomele pe care le

97

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

are, ea l-a privit drept în față și i-a mărturisit totala ei neîncredere că se poate întâmpla așa ceva. În mai puțin de patru luni, timp în care au avut loc zece ședințe de consiliere, Dumnezeu I S-a descoperit și a făcut o schimbare majoră în viața ei.

Multe suflete frământate care au venit pentru consiliere își spuneau: „Nu se poate întâmpla în viața mea!” Dar Dumnezeu rămâne credincios Cuvântului Său și chemării Sale. El Se face cunoscut celor care doresc să-L cunoască. Dumnezeu a promis că Se va apropia de noi, dacă noi ne vom apropia de El (Iacov 4:8), însă El nu ne promite că va alergeră după noi până când vom cădea la pământ!

Unii dintre cei care vin pentru consiliere doresc ca viața lor să continue ca până atunci, însă fără problemele pe care le au acum. Poate că ei vor o *schimbare* (o *reformare*), dar nu doresc să se supună unei *transformări* totale. Pentru a fi onest cu ei, consilierul trebuie să-i avertizeze că s-ar putea să fie nevoie ca ei să îndure și mai multă suferință. Dacă încearcă să se târguiască cu Dumnezeu, mai bine să renunțe la toată treaba. Când sunt gata să renunțe la ei înșiși și să-L cunoască pe El, atunci ei sunt „candidați” la victorie și probabil vor continua consilierea până la completa lor eliberare.

Dacă dorim cu sinceritate pacea și eliberarea pe care numai Dumnezeu le poate da, trebuie să fim gata mai întâi să ne dedicăm Domnului, iar apoi unui program de studiu concentrat. Acesta face parte integrantă din procesul de consiliere. De vreme ce sursa noastră de eliberare este cunoașterea lui Dumnezeu, și nu faptul că ne întâlnim cu consilierii, noi trebuie să petrecem timp studiind Cuvântul Lui și alte cărți despre creșterea spirituală.

După ce am înțeles libertatea noastră din punct de vedere intelectual, trebuie să studiem Cuvântul pentru a înțelege mai clar care este poziția noastră în Cristos. Pe măsură ce studiem și credem cele descoperite în Cuvânt despre poziția noastră în **CristOS**, Duhul Sfânt o face reală în viața noastră. Așa cum am **afirmai** mai înainte, poate să fie o iluminare treptată, sau poate

98

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

să aibă aspectul unei crize. Este foarte posibil ca acest proces să fie chiar mai real și să ne transforme mai mult decât ziua în care am crezut în Cristos. Nouă ni se cere să studiem și să privim la El. El, la rândul Lui va revela în noi viața Domnului Isus Cristos.

Când începem să ne gândim la aceste adevăruri și Dumnezeu începe să Se ocupe de noi, lupta ce rezultă poate lua multe forme. Restul acestui capitol descrie câteva dintre dilemele cu care se confruntă în mod regulat cei care sunt în procesul consilierii.

DUPĂ CONSACRAREA TOTALĂ

Unii pastori și consilieri creștini sinceri și bine intenționați îi fac pe oameni să creadă că domnia lui Cristos sau consacrarea totală este esența experienței creștine. Uneori acest lucru este adevărat, pentru că există creștini care pun semnul egal între domnia lui Cristos și umblarea în Duhul. Nu se ivește nici o problemă în acest sens atâta timp cât termenii sunt clar definiți. Elementul esențial este experiența Crucii. Întrebarea este: „Ce este consacrarea totală?”

Când un credincios vine la biroul nostru de consiliere, îi arătăm că orice progres ulterior în maturitatea sa spirituală, și în consecință eliberarea sa de simptomele emoționale ce îl domină,

depinde de *predarea lui totală*. Accentul se pune pe *totală* și nu căutăm să dăm impresia că ar fi un lucru ușor, pentru că nu este! Predare totală înseamnă să te predai fără rezerve - prieteni, familie, profesie, viitor, bunuri materiale, obiceiuri, relații păcătoase sau stil de viață. Predarea totală include tot ce suntem sau avem sau am putea fi. Dacă suntem cu adevărat serioși, atunci vom fi cu adevărat morți! În fond, predarea noastră înseamnă să-L lăsăm pe Tatăl nostru să ne ducă la Cruce.

Gândiți-vă la povestea cu găina și porcul care discutau programul de rezolvare a sărăciei și ce parte le putea reveni lor în alinarea foamei și a suferinței. Fiecare a venit cu o serie de

99

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

sugestii, iar găina a venit cu ideea că lumea are nevoie de șuncă și ouă. Porcul a spus: „Pentru tine asta va însemna o *contribuție*. Pentru mine asta va însemna să mă *predau cu totul*”

Este bine să ne amintim că o astfel de consacrare este un act de voință. Poate că sentimentele se vor revolta împotriva acestui lucru, dar mintea știe, pe baza Cuvântului lui Dumnezeu, că nu există o altă cale. Astfel, printr-un act clar de voință, noi alegem să mergem pe calea lui Dumnezeu fără să știm dinainte ce ar putea implica aceasta. Dar știind că oricare ar fi calea Lui, ea este cea mai bună pentru noi, ne predăm soarta în mâna Lui și credem că El va lucra în viața noastră (Ps. 37:5).

Trebuie să subliniem că predarea și identificarea nu se petrec întotdeauna simultan. În cazul în care un creștin a ajuns la capătul puterilor, află despre poziția sa în Cristos și I se predă Lui cu totul, Duhul Sfânt îi revelează această poziție și ea devine imediat reală în viața lui. Însă aceasta este mai degrabă excepția decât regula în experiența creștinului obișnuit. Consilierul experimentat poate vedea mulți clienți care se predau și simultan Cristos devine viața lor, deoarece el are a face cu cazuri aparte - cei care au ajuns într-o nevoie disperată. Dar nu fiecare din biserică este la fel de dependent în același moment din timp, pentru că altfel ne-am confrunta cu o mare problemă. În general, starea celui consiliat se înrăutățește, de fapt, după începerea consilierii și predarea lui ulterioară. Acest lucru este absolut logic, pentru că Dumnezeu trebuie mai întâi să-l treacă printr-un proces prin care el să devină „nimic”, pentru ca Cristos să poată deveni „totul” - El să fie totul în toate. Dar, așa cum am mai spus, dacă o persoană știe de ce starea ei devine mai rea, nu va intra imediat în panică. Ea își dă seama că drumul spre Cruce trece prin vale. Doar când înțelegem scopul suferinței, putem aprecia „părtașia suferințelor Lui” (Filip. 3:10). De multe ori consacrarea totală are loc în momentul când omul e mântuit - așa cum ar trebui, de fapt, să fie întotdeauna - s.u. la scurt timp după aceea. Apoi el poate trece prin mulți ani de pregătire pentru Cruce. Dacă el este cu totul predat, **perioada** de timp până la experiența Crucii este hotărâtă de

100

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

suveranitatea lui Dumnezeu, dar noi putem întârzia această lucrare a Sa în viața noastră atunci când ne împietrim inima la musturarea Lui (Evr. 12:11).

Am văzut oameni care au fost mântuiți și în același timp au înțeles identificarea lor cu Cristos.

Aceasta a dus la o lucrare profundă a Duhului Sfânt, făcând ca de la început să fie evidentă viața lui Cristos, și nu viața eului. Nu vrem să spunem că acești oameni au ajuns imediat maturi.

Așa a fost cazul unui tânăr care, nu cu mult timp în urmă, și-a petrecut patru luni din viață într-un spital de boli mintale. El lua tranchilizante puternice și totuși cu greu putea face față vieții. El s-a declarat un agnostic, dar a spus că este gata să ia în considerare răspunsul lui Dumnezeu la nevoile lui. În prima întâlnire, el a recunoscut pretențiile lui Cristos asupra vieții lui și s-a predat, fiind avertizat să nu încerce să trăiască viața creștină prin propriile sale puteri. A doua zi, când s-a întors, a început să spună cum își va trăi *el* noua lui viață. Era exact ceea ce l-am învățat să nu facă. I-am arătat din nou că Cristos trebuie să-și trăiască viața în El.

În acea seară el a plănuț să meargă la un meci. Din cauza paranoiei sale, de obicei avea nevoie de un pumn de tranchilizante pentru a putea rezista în mulțime. Însă în acea seară, el a plecat din apartament uitând să-și ia tranchilizantele. Pentru că de când ieșise din spital el nu încetase **tratamentul**/ s-a întors acasă ca să și-l ia. Apoi s-a gândit: „*Domnul nu are nevoie de tranchilizante!*” Așa că s-a dus la meci tolosindu-L ca „tranchilizant” doar pe Duhul Sfânt și s-a bucurat de cea mai frumoasă seară din ultimii douăzeci de ani.

Un alt tânăr folosea din când în când droguri de tipul LSD, „speed”, mescalină, cocaină și

marijuana, ceea ce se putea vedea și după înfățișarea și comportamentul lui. La prima ședință s-a predat, a fost născut din nou și a fost eliberat de droguri și de stilul respectiv de viață când Domnul Isus a devenit viața lui. După a doua ședință cazul lui a fost clasat. La scurt timp după aceea, el a început să se pregătească pentru a intra în lucrarea de slujire spirituală.

202

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

În cazul în care ne supunem procesului și modelării lui Dumnezeu, durata de timp depinde de felul în care El plănuiește să folosească viața noastră pentru gloria Sa. Noi nu le putem spune despre Isus celor care suferă, dacă noi înșine n-am suferit niciodată (2 Cor. 1:3-4). Suferința noastră este o perioadă de învățare și de pregătire pentru a fi folositori în viitor. Ea poate fi o ocazie de a ne apropia de Domnul în timp ce El își modelează „vasul”, așa cum olarul își modelează lutul. Deseori, când Meșterul Olar ne modelează cu mîgală pentru a semăna cât mai perfect cu Fiul Lui, suntem înclinați să punem la îndoială necesitatea reală a acestor etape de formare și modelare.

Un alt lucru important de ținut minte cu privire la predarea în mîna lui Dumnezeu este faptul că deși predarea noastră vizează toate domeniile vieții, ea trebuie pusă în practică bucată cu bucată. Cu alte cuvinte, noi l-am predat lui Dumnezeu întregul „pachet”, dar acum El trebuie să Se ocupe de fiecare lucru în parte din acel „pachet”. Astfel, de multe ori după aceea, descoperim că încă ne mai agățăm de un lucru sau altul. Dar El ne desface cu blîndețe degetele, dacă nu ne încăpățănăm.

Altfel, trebuie să ia măsuri mai severe.

Este aproape ca și când am fi literalmente târați spre Cruce și am încerca să ne agățăm de tot ce întâlnim pe cale. Dar El, care ne-a chemat, este credincios (1 Tes. 5:25). În marea Lui dragoste El își amintește predarea noastră inițială și continuă să lucreze așa cum dorește în viața noastră (Ps. 37:5). Ce mîngâiere este când știm acest lucru! Chiar dacă ne opunem Lui și credem că ne-am renegat consacrarea și că în viața noastră nu se face voia Lui, El este credincios să ducă la bun sfârșit ceea ce a început în noi (Filip. 1:6).

INTROSPECȚIE MORBIDĂ

Aproape fără excepție, mulți creștini, precum și cei care se **potrivesc** descrierii comportamentului nevrotic, își petrec mult **timp** analizându-se singuri. Ei pot să caute vreun păcat ori să

202

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

evalueze un comportament sau altul, ori să încerce să-și justifice existența. Cei care se simt deosebit de inferiori și lipsiți de valoare își pot petrece mult timp contemplând situația lor fără speranță.

Rezultatul? Cu cât privesc mai mult în sinea lor, cu atât ajung să se simtă mai mizerabil, în pofida faptului că poate ei consideră cercetarea și condamnarea de sine ca o dovadă a sincerității lor sau un fel de pedeapsă prin care să se împace cu ei înșiși. Ei pot ajunge la concluzia că Dumnezeu îi va răsplăti cu siguranță pentru încercările lor inutile de a se examina și purifica și de a se face într-un fel „acceptabili” în ochii Lui.

Acest proces de cercetare nu numai că este interminabil și depresiv pentru credincios, dar este și dezgustător pentru Dumnezeu. Psalmistul a scos în evidență faptul că Dumnezeu este Cel care face cercetarea: „Cercetează-mă, Dumnezeule, și cunoaște-mi inima! Încearcă-mă și cunoaște-mi gândurile! Vezi dacă sunt pe o cale rea și du-mă pe calea veșniciei!” (Ps. 139:23-24). Psalmistul se roagă: „Cercetează-mă (*Tu*)... și cunoaște-mi (*Tu*) inima...; încearcă-mă (*Tu*)...” însă mult prea mulți creștini încearcă să se cerceteze singuri prin propriile lor acțiuni.

În cel mai bun caz, cercetarea noastră poate să scoată la lumină doar gunoaie, iar căutarea prin gunoaie și sortarea lor este un lucru depresiv. În plus, dacă am putea termina această muncă interminabilă, ne-am alege cu niște grămezi de gunoaie sortate și aranjate ordonat, dar nu am vedea *sursa* tuturor gunoaielor - eul nostru. Când Dumnezeu cercetează, pe El îl interesează mult mai mult să Se ocupe de sursă, decât de rezultate. Și El este întotdeauna gata „să ne ierte păcatele și să ne curețe de orice nelegiuire” (1 Ioan 1:9). Dar sigur Se întristează când ne vede chinuți de aceleași păcate ce ne „atacă” an de an. El întotdeauna urăște păcatul și dorește să ne scape de el, acoperindu-l cu *sângele lui Cristos*. Eul - carnea -este, de asemenea, obiectul urii Lui și El dorește foarte mult să ne scape de sub controlul și domnia păcatului prin *crucea lui Cristos*.

Când o persoană exagerat de introspectivă se oprește sau

103

încearcă să se oprească din această inutilă și periculoasă complacere în sine, de obicei se simte vinovată că nu a reușit să facă lucrul lui Dumnezeu! Și totuși, ea nu va reuși niciodată pentru că încearcă să joace rolul lui Dumnezeu și acesta este un mod sigur de a da greș.

AMEȚEALĂ SPIRITUALĂ

Această maladie afectează mulți creștini. Termenul este derivat din aviație. Este vorba despre o stare prin care piloții trec uneori atunci când simțurile le spun că avionul lor este într-o cu totul altă poziție decât cea indicată de instrumentele de bord. Poate că s-au obișnuit să zboare ținând seama de ceea ce văd, dar și de ceea ce simt. Astfel, zborul bazat pe datele instrumentelor de bord vine cu o nouă provocare - ei trebuie să zboare mai degrabă „prin credință” decât „prin vedere”. Ei trebuie să aibă o încredere atât de deplină în instrumentele de bord, încât credința lor să nu ia seama la simțurile lor.

În calitate de creștini, deseori ne confruntăm și noi cu aceeași dilemă. Dacă suntem într-o condiție psihologică bună, nu există o discrepanță atât de mare între fapte și ceea ce simțim. Însă oamenii care se *simt* inferiori, nesiguri, inadecvați și inacceptabili se confruntă mereu cu simțăminte ce nu concordă cu faptele sau cu realitatea. De aceea ei trebuie să distorsioneze faptele pentru ca ele să corespundă sentimentelor lor (stare cunoscută în general ca nevroză) sau să folosească un mecanism defensiv care să le permită să facă față unei situații nerezonabile. Cineva spunea că nevroticii își construiesc casele în aer, psihoticii locuiesc în ele, iar psihiatri adună chiria!

Oamenii se pot *simți* inferiori, dar în realitate să nu fie așa. De fapt, majoritatea celor care au sentimente de inferioritate extremă excelează în multe domenii. Deoarece se *simt* inferiori, sunt multe lucruri pe care ei nu vor încerca să le facă sau se vor ivi rage din anumite situații - nu pentru că ei nu le pot face față, **d pentru că simt** că nu pot. Firește că aceasta cauzează multe

204

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

frustrări și conflicte interioare, ce sunt amestecate și de înțeles, deoarece acești oameni *știu* cu mintea că ei pot realiza acele lucruri, dar sentimentele lor strigă: Nu!

Este de la sine înțeles că noi nu ne putem schimba sentimentele, dar *în Cristos*, noi nu suntem chemați să ne schimbăm sentimentele. Acest lucru îl face Dumnezeu și dacă încercăm să-l facem noi, este doar un efort personal al eului nostru și cu atât mai inutil. Când Domnul Isus Cristos este viața noastră, El ne schimbă sentimentele ca rezultat al reînnoirii minții noastre. Toate aceste schimbări nu apar instantaneu. Transformarea este făcută de Duhul Sfânt când începem să ne punem toată încrederea în instrumentul de zbor" - Cuvântul infailibil al lui Dumnezeu. Noi trebuie să înțelegem cu mintea că promisiunile lui Dumnezeu sunt adevărate, și apoi să hotărâm cu ajutorul voinței noastre să acționăm bazându-ne pe ele. Dumnezeu va onora Cuvântul Său și își va ține promisiunile, chiar dacă noi *simțim* că ele sunt incredibile sau că El nu și le va ține (2 Tim. 2:13). Când noi *vrem* în mod consecvent să ne punem încrederea în „instrumentul” nostru infailibil, Cuvântul lui Dumnezeu, sentimentele noastre se vor alinia tot mai mult cu faptele. Când se petrece acest lucru, noi nu mai putem fi etichetați drept nevropați, iar sentimentele noastre sunt concordante cu credința noastră în fapte.

OPERAȚIA SPIRITUALĂ

Pavel a spus că în Cristos noi suntem circumciși cu circumcizia făcută fără mâini omenești, prin „dezbrăcarea de trupul poftelor firii pământești” - carnea, sau viața sinelui (Col. 2:11). În Epistola către Romani, Pavel scrie: „O, nenorocitul de mine! Cine mă va elibera de acest trup de moarte?” (Rom 7:24). Apoi el proclamă că biruința este „prin Isus Cristos, Domnul nostru” (v. 25).

Găsim aici adevărurile identificării, îndepărtarea practică a eului ca stăpân al vieții - foarte asemănătoare cu o intervenție chirurgicală fizică. Analogia are multe trăsături comune.

205

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Înainte unei operații/ există în general, deși nu întotdeauna, o perioadă de timp în care omul suferă de anumite simptome. Această suferință îl convinge de existența unei probleme. Simptomele pot să chinuiască persoana respectivă sub diferite forme cu mulți ani înainte ca ea să meargă la medic sau ca operația să aibă loc efectiv. Deseori pacientul va încerca diferite remedii care să suprimă simptomele, în efortul zadarnic de a evita operația. Când efectele adverse asupra vieții sunt destul

de grave și durerea ajunge insuportabilă, omul își dă seama că trebuie să facă ceva mai mult. Tot așa și creștinii, și ei încearcă totul, de la căutări hedoniste până la o slujire creștină fără limite; sau pot da de sticlă cu tranchilizante ori pot căuta diferite feluri de „experiențe spirituale”. Ei încearcă orice pentru a evita operația spirituală ce trebuie să aibă loc pentru ca ei să fie eliberați și să nu mai fie împiedicați să-L slujească pe Domnul. Acest lucru seamănă cu situația în care pacienții încearcă tot felul de remedii și de căi de scăpare până când operația devine inevitabilă. Chiar și după ce află că singura cale este operația, majoritatea oamenilor o amână cât mai mult posibil.

Odată ce li s-a pus diagnosticul, pacienții simt o oarecare ușurare când știu că problema nu este fatală. Vor avea dureri, dar viața lor va fi iarăși normală după convalescență, înțelegerea durerii îndepărtează misterul, chiar dacă durerea persistă. Acum problema poate fi tratată realist. Noi înțelegem că oricare ar fi împrejurările adverse prin care trecem, ele sunt îngăduite de Dumnezeu pentru a scoate în evidență necesitatea operației spirituale. Dumnezeu nu îngăduie aceste lucruri pentru a ne pedepsi, ci pentru a ne disciplina sau îndrepta, pentru ca astfel viața noastră să poată fi mai liberă și mai plină de bucurie decât înainte (Evr. 12:11).

Odată ce nu mai există nici o cale de scăpare, trebuie să suportăm operația. În timp ce chirurgul face pregătirile pentru operație, pacientul trebuie anesteziat și astfel devine inofensiv. Imaginați-vă ce caraghios ar fi ca pacientul să înceapă să sară pe m.is.i de operație, încercând să-l „ajute” pe chirurg. Dacă

106

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

pacientul începe să se agite în timpul operației, i se administrează mai mult anestezic. Chirurgul nu vrea și nici nu are nevoie de ajutorul pacientului.

În mod asemănător, când Dumnezeu Se pregătește pentru operația spirituală, El trebuie să ne treacă prin procesul înfrângerii, al falimentului și al suferinței ca să ne facă neputincioși, pentru ca El să-Și poată face lucrarea. De obicei am făcut atât de multe lucruri ca să-L „ajutăm”, încât vrem să II „ajutăm în continuare”, chiar și după ce El începe să opereze (Rom. 6:11). Chirurgul care operează un trup omenesc folosește bisturiul. Chirurgul Sufletului aplică Crucea la sursa problemei - *eul*.

Scopul Chirurgului Divin nu este doar să îndepărteze durerea și să ne redea sănătatea pentru a ne întoarce la modul nostru anterior de viață dominat de eu, ci și să ne ajute să ne bucurăm de domnia lui Cristos în viața noastră, în locul domniei eului. Uneori operația durează mai puțin, alteori mai mult, în funcție de caz. Cu alte cuvinte, operația spirituală poate avea loc progresiv sau sub formă de criză. Indiferent de durata operației, rezultatul este același - transformarea vieții prin reînnoirea minții (Rom. 12:2).

După operație urmează convalescența. Rareori este vorba despre un proces lent și fără probleme. Există multe urcușuri și coborâșuri pe măsură ce ne adaptăm noii vieți. Deseori se întâmplă să revenim la vechea viață - cu înfrângerile și frustrările ei - ca apoi să solicităm o repetare a operației de la Cruce (Luca 9:23; 2 Cor. 4:11).

În fine, ca și în cazul unei operații fizice, după aceea ne bucurăm să le spunem și altora despre reușita operației și suntem mai mult decât încântați să-L recomandăm pe eminentul și unicul Chirurg, pentru ca și prietenii noștri să găsească bucuria și odihna ce se află în viața cea nouă - viața lui Cristos.

PERSPECTIVA ASUPRA SUFERINȚEI

Suferința fără rost este cel mai îngrozitor gen de agonie. Poate că durerea fizică nu este insuportabilă în sine, dar suferința

107

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

mentală devine un tiran cumplit. Când este greșit înțeleasă, suferința provoacă disperare, înfrângere și frustrare. Deseori ea este însoțită de resentimente, amărăciune, ostilitate și deprimare. Însă dacă putem privi prin „ochelarii” lui Dumnezeu și putem vedea scopul pe care îl are El în vedere, atunci primim o cu totul altă perspectivă asupra suferinței. Poate că ani de zile am îndurat suferințe nespuse, dar când ajungem să le apreciem ca fiind „părtașia suferințelor Lui”, recunoaștem retrospectiv că suferința este cu adevărat un privilegiu (Filip. 1:29).

O doamnă care a venit la noi pentru consiliere „suferise mult de la mulți doctori”, ca și femeia din Marcu 5:26. Ea și-a depănat viața, povestind cum a petrecut cincisprezece ani consultând psihologi

și psihiatri creștini și seculari, pe lângă faptul că mergea la pastori și consilieri. Când a ajuns la noi, ea era aproape distrusă. Comentariul consilierului la auzul situației ei a fost pur și simplu: „Minunat!” Femeia s-a uitat la consilier uimită, fără să fie deloc amuzată, dar explicându-i-se nevoia de a avea eul zdrobit, a început să vadă că are cu adevărat nevoie de empatie și nu de simpatie. Anii de tratament au servit doar scopului de a o duce și mai jos.

Dumnezeu a folosit acele împrejurări pentru a obliga eul ei să-și epuizeze toate forțele. Înțelegând motivul suferinței îndurate, ea a încetat să se mai lupte cu Dumnezeu și s-a încrezut în El, convinsă că El va continua să lucreze în viața ei până își va atinge scopul. Prin faptul că ea a cooperat cu Dumnezeu, El a adus-o rapid la Cruce, și în foarte scurt timp ea a fost eliberată de așa numita boală mintală pentru care îndurase atâția ani de tratament simptomatic.

LOVITURA MORTALĂ

Suferința are loc un timp, în vreme ce Crucea își face lucrarea ei. Însă trebuie să vină clipa când eul se predă în întregime la Cruce. Există multe semne ce anunță sfârșitul domniei eului. I >c obicei există o perioadă de profundă anxietate chiar înainte

108

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

de acest sfârșit. Ca și în cazul morții fizice, uneori există o „moarte subită”, fără nici o luptă. În alte cazuri există acea agonie a morții, în timp ce viața părăsește trupul. Chiar și atunci când un pacient moare de cancer și realmente dorește să moară pentru că nu mai suportă durerile, când se află pe pragul morții el instinctiv încearcă să se agate de viață. Tot astfel, chiar dacă își dau seama că sunt duși la Cruce, pe unii credincioși se pare că Dumnezeu trebuie să îi târască tot drumul, în timp ce ei se „agață” de toate lucrurile pe lângă care trec.

Dacă ne-am adus trupurile noastre Domnului ca o „jertfă vie” (Rom. 12:1), El nu va asculta rugămintele noastre de a ne scăpa de durere până când jertfa nu este pe deplin consumată. Tatăl a trebuit să refuze să aline cumplita agonie a Fiului Său pe cruce, când El a strigat: „Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?” Tot astfel El nu poate - El *nu trebuie* - să ne ușureze povara atâta timp cât lucrarea Sa minunată nu este încheiată în viața noastră. Suferințele Domnului Isus nu au fost ușurate până la moarte. Abia după ce a trecut prin suferință, Isus a intrat în viața înviată, viața de după înviere.

Cei care vor să ne aline durerea simptomatică dându-ne sfaturi greșite prin consiliere ne pot face un deserviciu. **Este** ci și când ai încerca să-1 vindec pe cel care este efectiv crucificat. Dacă ar fi dat jos de pe cruce, ar fi îngrijit, i s-ar da apă, **hrană** și transfuzie de sânge și apoi ar fi pus din nou pe cruce, el **ar** putea fi ținut în viață o perioadă mai lungă de timp. Dai -daci el trebuie să moară, prelungirea suferinței nu este o favoare **pentru** el.

În călătoria noastră spirituală, suferința **răstignirii** precede puterea învierii. Pavel ne asigură că suferind „vom și împărați împreună cu El” (2 Tim. 2:12). Nu **putem** ocoli Crucea dacă vrem să cunoaștem puterea ei. Nici nu putem să trăim experiența Crucii fără suferința ei. Teologia Crucii nu poate înlocui experiența Crucii în viața noastră. Este mult mai romantic să citim despre încercările și suferințele prin care au trecut marii sfinți, când Dumnezeu i-a pregătit pentru lucrare, decât să trăim această pregătire noi înșine.

Chiar dacă Cristos a ispășit în locul nostru vina pentru

109

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

păcat, vărsându-și sângele pentru păcatele noastre, dându-ne astfel viața Lui, crucea Lui trebuie să devină *Crucea experimentată* de noi, înainte ca noi să putem avea parte de biruința și puterea Lui, sau cu alte cuvinte, mai întâi trebuie să intrăm în viața Lui, pentru ca apoi să putem avea parte de moartea Lui. Deci prin intrarea în viața Lui, noi devenim părtași la moartea Lui. Așa cum bobul de grâu trebuie să cadă în pământ și să moară pentru a aduce roadă, tot așa și noi trebuie să intrăm în moartea Lui înainte ca viața Lui să se poată manifesta în noi și să aducă multă roadă (Ioan 12:24; 15:5). „Oricine va voi să-și scape viața o va pierde” (Luca 9:24).

Când ne apropiem de Cruce, noi trebuie să fim aduși la capătul propriilor noastre resurse. Pe măsură ce are loc acest lucru, există momente când credem că nu mai putem continua - că Dumnezeu nu ne iubește, pentru că altfel nu ne-ar lăsa să trecem prin acele greutăți. Ori se poate să suspectăm faptul

că partenerul nostru de viață, mântuit sau nemântuit, aduce toate acestea asupra noastră sau că acesta este rezultatul păcatului nostru (și ar putea fi). Am putea chiar trage concluzia că lui Dumnezeu îi face plăcere să ne pedepsească - probabil pentru că nu avem destulă credință. Toate aceste gânduri și multe altele pot să ne treacă prin minte în timp ce ne apropiem de capătul puterilor eului nostru.

De multe ori încercăm să „ne scutim” de acest proces pentru că ne este groază de durere sau de umilire. Dumnezeu elimină una câte una toate căile ce ne oferă o eliberare temporară. Când ne este teamă că nu mai există nici o altă cale de ieșire decât moartea, atunci am ajuns la adevăr. Într-adevăr nu există nici o altă cale de ieșire!

Dar soluția nu este sinuciderea, pentru că problema nu se limitează la trup. Ea a cuprins sufletul. Gândurile de sinucidere sunt ceva comun în această perioadă, deoarece simțim că credința noastră este atât de slabă, încât nici chiar Dumnezeu **nu** mai poate face nimic în viața noastră. Dar în harul Lui, El a **deschis o** cale prin care noi putem scăpa de noi înșine, **rămânând** totuși aici. Și această cale este Crucea.

120

ÎNȚELEGEREA INTELLECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

Creierul nostru a fost „spălat” ca să creadă că trebuie să avem o credință tot mai mare pentru ca Dumnezeu să realizeze ceva în și prin viața noastră. Însă în realitate ne dăm seama că credința noastră devine tot mai mică. Uneori și puterea fizică slăbește până acolo încât ajungem absolut imobilizați. Acest lucru este necesar pentru ca Dumnezeu să ne poată îndepărta din calea Lui până ce își va sfârși lucrarea. O femeie a exprimat acest adevăr în felul următor: „Sunt atât de slăbită încât nici măcar eu-L mai pot *ajuta* pe Dumnezeu!”

O altă femeie într-o situație similară a descoperit într-o dimineață că nu se poate scula din pat. Soțul ei ne-a anunțat că trebuie să cheme un psihiatru. După ce am mai discutat cu el, omul a fost de acord s-o aducă la biroul nostru. Ea s-a târât până în cabinetul de consiliere, unde s-a prăbușit într-un fotoliu. Doar cu mare efort a putut să poarte o conversație. Când a fost întrebată dacă știe ce se petrece, ea a răspuns: „Cred că El își încheie lucrarea.” Consilierul a fost de acord cu ea. Atunci ea a rostit cu o voce stinsă: „Mi-este frică doar că mă voi pune în calea Lui, așa cum am făcut și în trecut, și El nu-Și va putea sfârși lucrarea.”

„Nu vă faceți nici o grijă cu privire la aceasta, i s-a răspuns, El nu vă va da atâta putere încât să vă puteți pune în calea Lui!” Ea s-a gândit o clipă și apoi a răspuns, măsurându-și **cuvintele**: „Acesta este cel mai fericit gând trist pe care l-am avui vreodată!” Apoi consilierul i-a împărtășit următorul

verset: „Chiar dacă noi suntem prea slabi ca să mai avem credință, ****, **** rămâne credincios față de noi și ne va ajuta, pentru că El nu poate să Se lepede de noi, care facem **parte** din El, și El întotdeauna va rămâne credincios promisiunilor pe care le-a făcut” (2 Tim. 2:13, The Living Bible). Ea n-a primit putere decât după o zi sau două, când Dumnezeu a eliberat-o. Puterea Lui a fost făcută desăvârșită în slăbiciunea ei (2 Cor. 12:9).

VIAȚA CEA NOUĂ

Când procesul acestei experiențe de răstignire este consumat, rezultatul este viața spirituală înviată. Deși ea poate fi o

///

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

revelare treptată sau o criză, viața transformată, cu libertatea ei, este dovada că viața lui Cristos a devenit o realitate pentru noi. Manifestarea vieții Lui este diferită de la persoană la persoană. De obicei este nevoie de câteva luni ca o persoană să se obișnuiască din nou cu sine și să aibă o oarecare idee de felul în care să se aștepte că va reacționa în diferite împrejurări. Mulți au făcut următoarea afirmație: „Pur și simplu nu mă mai cunosc pe mine însumi.” Reacția membrilor din familie este foarte asemănătoare. Unii soți sau unele soții trăiesc aproape o stare de șoc ca urmare a faptului că sunt condiționați de experiențe trecute să se aștepte la un comportament neschimbat. Deși această etapă de creștere nu se pierde niciodată, se poate pierde biruința sau bucuria ei când eul se întoarce ca să preia din nou controlul asupra vieții. Este foarte greu să nu te întorci la tipare comportamentale din trecut atunci când încerci să trăiești tu însuți viața creștină. E bine să memorăm versetul din Galateni 2:20. Atunci, la începutul fiecărei zile, noi putem să ne considerăm

mereu și cu consecvență morți față de păcat și să ne încredem în Domnul Isus Cristos că își va manifesta viața Sa în noi. Voința trebuie să fie angajată tot timpul. Noi *vrem* și El ne dă putere (Filip. 1:6).

În timpul zilei este bine să ne reamintim acest lucru, spunându-ne de mai multe ori: „Nu eu, ci Cristos”, și să ne așteptăm ca voia Lui să ne călăuzească planurile și acțiunile. Nu trebuie să devenim introspectivi și să verificăm fiecare gând, sau faptă, ca să vedem dacă Cristos, eul sau Satan este răspunzător de el. Trebuie doar să-I dedicăm lui Cristos ziua și viața noastră și să ne încredem în El, că ne va stăpâni pe noi și va stăpâni fiecare situație spre gloria Lui. *Consacrarea, încrederea, luarea în considerare* - toți acești termeni indică o voință funcțională.

Este important să ne dăm seama că dacă regresăm, întorcându-ne la punctul în care eul deține controlul, înfrângerile pe care le vom suferi pot fi niște lecții valoroase -dacă suntem hotărâți să le vedem așa și să nu intrăm în panică <itunei când pierdem victoria și eul este rănit.

112

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

Mulți cunosc mai degrabă coborâșuri decât urcușuri în primele săptămâni, când relația se adâncește, în timp ce încep să discearnă reîntronarea eului și atacurile adversarului, care fără îndoială că vor veni.

Emoția și palpitarea vieții sub stăpânirea lui Cristos fac ca fiecare zi să fie o nouă aventură în care ne odihnim și ne încredem în El, care este viața noastră, și care va face ca toate lucrurile să lucreze împreună spre binele nostru (Rom 8:28).

VREMEA CERCETĂRII

O diagramă asemănătoare celei din capitolul 3 a fost foarte importantă în încercarea mea de a explica unele noțiuni pe care le-am discutat în acest capitol. Este similară, dar ceva mai clară și mai ușor de aplicat la viață. În timp ce este important să înțelegem conflictul psihologic și interpersonal ce ne-ar putea tulbura, este mult mai important să vedem ce se află în spatele acestor lucruri și să ne ocupăm de adevărata problemă -identitatea cu care trăim, ce tinde să perpetueze gânduri, sentimente și un comportament de autoapărare.

Diagrama 13 ar putea fi folosită pentru a ne ajuta să schițăm propria noastră mărturie, pentru a face o „hartă” spirituală, care să ne arate drumul pe care am mers și probabil să ne ajute să vedem dinainte ce ne-ar putea aștepta pe cale. Dar chiar și o hartă perfectă ne-ar fi de prea puțin folos dacă nu știm unde ne aflăm.

Cu câțiva ani în urmă eram în Kansas City împreună cu soția mea și cu niște rude ale noastre. Era întuneric și ne-am rătăcit. Am tras la marginea drumului și la lumina becului de pe stradă am întins harta pe mașină ca să o pot studia. Aveam o hartă bună a orașului și o mașină excelentă cu rezervorul plin. Dar harta s-a dovedit inutilă pentru că nu puteam găsi locul în care ne aflam. Aveam nevoie de cineva care să pună pe hartă un semn și să ne spună: „Vă aflați aici.”

Același lucru este valabil și cu privire la harta drumului nostru spiritual. Trebuie să știm unde ne aflăm dacă vrem să

223

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

știm încotro mergem. Poate căutăm ceva pe lângă care am trecut deja. De exemplu, o femeie era imobilizată din cauza depresiei în pofida multelor consultații la diferiți psihiatri. În urmă cu câțiva ani, înainte ca eu s-o întâlnesc, ea a participat la o conferință la care Dumnezeu i-a transformat viața. Timp de câteva săptămâni a trăit un sentiment de biruință de necrezut atât pentru ea, cât și pentru soțul ei. Însă neavând o bază spirituală, ea a pierdut curând acea victorie și s-a întors la vechile ei tipare de viață. Pentru că nu știa sigur ce pierduse, ea nu știa cum să redobândească acel lucru.

Mai târziu mi-a povestit viața ei și eu am fost convins că viața ei a fost schimbată cu viața lui Cristos, dar ea nu a fost învățată cum să continue să trăiască în Duhul. Dacă am folosi termenii din capitolul 1, ea renunțase la „copilaș”, dar niciodată nu l-a avut cu adevărat. În timpul consilierii, a înțeles ce a făcut Dumnezeu pentru ea și a învățat cum să continue să trăiască o viață de biruință. Un alt mod de a lua în considerare această diagramă este gândindu-ne cum ne-am depune mărturia personală, spunându-le altora care au fost pietrele de hotar mai semnificative de-a lungul călătoriei noastre spirituale. Pentru cei mai mulți dintre noi n-ar fi prea greu să înțelegem care a fost prima

piatră de hotar, pe care scrie „Mântuire”, pentru că se predică multe mesaje despre acest subiect vital. Și nu este prea greu să înțelegem ce înseamnă o „Consacrare totală” a vieții, a doua piatră de hotar (deși deseori este greu de înfăptuit).

Însă a treia piatră de hotar, „Identificarea” sau „Viața schimbată cu o alta”, s-ar putea să nu fie așa de ușor de înțeles. De exemplu, să presupunem că pastorul ți-ar cere să-ți depui mărturia personală la un studiu biblic pe care-l conduce. Ai putea foarte bine să-i răspunzi: „Sigur, sunt întotdeauna gata să mărturisesc despre Domnul.” Dar pastorul continuă și adaugă o stipulație cu privire la conținutul mărturiei tale. El îți cere să omiți toate referirile la nașterea ta din nou, întrucât cei din clasa de studiu biblic sunt deja credincioși. Apoi, el îți spune: „Aș **vrea** să împărtășești clasei ce a făcut Dumnezeu ca să-ți

224

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

zdrobească eul și ce dezordine era în viața ta când ai ajuns la acel pas. Spune-le apoi cum a devenit Crucea lui Cristos o realitate pentru tine, treptat sau deodată, și cum a fost transformarea ce a rezultat. Apoi, dacă i-aș întreba pe părinții tăi, pe partenerul tău de viață, pe copiii și pe prietenii tăi ce părere au despre mărturia ta, ce-ar putea ei spune?” Cu alte cuvinte, pastorul ți-ar cere o mărturie despre timpul „de dinainte și de după aceea”. Care ar fi răspunsul tău?

Chiar dacă o astfel de mărturie nu este absolut necesară pentru ca crucea lui Cristos să devină o realitate în viața noastră, atunci când vorbim cu alții este util să putem vedea urmele pașilor noștri până la Cruce și prin Cruce. Diagrama nu se va potrivi perfect fiecărei persoane, dar ne poate da o idee cu privire la modul în care am putea schița ceea ce a făcut Dumnezeu în viața noastră. Cel puțin în cele trei puncte cruciale ale „Mântuirii”, „Consacrării totale” și „Identificării”.

Primul X de pe hartă este pus la „Mântuire”, ce urmează după o perioadă de convingere de păcat și condamnare a lui, când Duhul Sfânt ne atrage la Cristos. În acel moment trebuie

DIAGRAMA 13

CONVINGEREA
DE PĂCAT
ȘI CONDAMNAREA LUI

MÂNTUIREA

I

VEZI CAPITOLUL 6

IDENTIFICAREA

225

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

să-ți pui întrebarea: *M-am născut eu cu-adevărat din nou din Duhul?* Dacă acest lucru n-a avut loc, atunci trebuie să rezolvi această problemă cu Domnul înainte de a merge mai departe.

Dacă poți pune un X aici, atunci care a fost experiența ta de viață din acel moment? Au existat schimbări care au reflectat noua ta viață? Și cât au durat ele? Ai înțeles atunci efectul unei predări totale lui Isus ca Domn, sau a existat un alt moment în care I-ai predat Lui cu totul conducerea vieții tale?

I-am pus această întrebare unui inginer care era credincios de mai mulți ani. El mi-a răspuns: „Trebuie să mă plimb de câteva ori în jurul casei înainte ca să-ți pot răspunde.” El „s-a plimbat de câteva ori în jurul casei” timp de vreo șase luni înainte ca să vină cu răspunsul. Dar când s-a întors, el era gata să lucreze cu Domnul.

Dacă ai ajuns la punctul „Predării totale” în mâna Domnului, poți să pui acolo un X. Din acest loc de pe diagramă pornesc trei cărări. Ar fi bine s-o iei pe cărarea din mijloc, să-ți primești prin credință binecuvântările ce vin din „identificarea” cu Cristos. Mulți dintre credincioșii care apelează la consilieri au parte de biruință simultan cu predarea, deoarece consilierul îi învață despre experiența Crucii. Acest lucru se întâmplă fiindcă mulți dintre cei care vin pentru consiliere se află într-o stare disperată, ceea ce face din ei candidați principali pentru intervenția imediată a Duhului Sfânt în momentul de criză. Prin urmare, creștinilor de rând s-ar putea să le ia mai mult timp să ajungă la biruință, întrucât mulți dintre ei nu sunt forțați să caute răspunsuri neîntârziate la probleme critice.

Predarea noastră totală seamănă oarecum cu experiența Domnului nostru din Grădina Ghetsimani, unde El a spus: „Facă-se nu voia Mea, ci voia Ta.” Predarea Lui a fost autentică, dar a avut loc cu

câteva ore înainte ca El să îndure cu adevărat crucea. „Predarea noastră totală” ar putea fi numită Ghetsimaniul nostru, în care noi îi dăm voie Duhului Sfânt să facă din Cruce o realitate în viața noastră.

S-ar putea însă ca predarea noastră Domnului să nu fi fost în .otită de o intrare în viața de biruință, ci mai degrabă să fi

126

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

avut ca urmare încercarea de a ne strădui și mai mult să ne determinăm eul să-L slujească pe Dumnezeu. Această situație ar fi reprezentată pe diagramă de linia cea mai de sus, adică acea cale ce ne duce la frustrare și înfrângere. Efortul eului nu dă rezultate cu mult mai bune după predare decât înainte. Nu este ușor să ajungi la zdrobirea eului, și de cele mai multe ori este un proces dureros. Dar este extrem de profitabil dacă învățăm lecția pe care Duhul Sfânt a încercat să ne-o predea cu atâta răbdare. Dacă poți depune mărturie că în viața ta ai mers la Cruce într-un astfel de mod, pune un X la crucea ce se află pe linia cea mai de sus.

Sau poate că te-ai predat la un moment dat în trecut, iar acum descoperi că lucrurile au mers mai rău de atunci încolo. Poate că mergi pe calea reprezentată de linia cea mai de jos și ești pe punctul de a merge și mai jos. Probabil că acesta este cel mai comun tipar în viața credincioșilor, deoarece majoritatea par să-și caute drumul bâjbâind prin viață, prin încercări și greșeli. Când durerea crește, așa cum arată urcușurile și coborâșurile, carnea încearcă să potolească apele tulburi. Săgețile ce indică înapoi spre locul din care am venit arată efortul nostru de a încerca să repetăm din nou ceea ce ne-a adus în trecut eliberarea, oricât de trecătoare ar fi fost ea. Exact ca în cazul drogurilor și al alcoolului, este nevoie de o repetare tot mai frecventă a activității pentru a potoli pretențiile nesățioase ale cărnii.

Bineînțeles că toate lucrurile pe care le facem **pentru** a alina durerea se ascund în spatele termenilor „efortului de sine”, care este în primul rând problema noastră de ba/.d. **Astfel** de eforturi sunt sortite eșecului. Dar până când nu ne dăm seama că singura cale de ieșire este să ne considerăm morți față de păcat, facem tot ce stă în puterea *noastră* ca să evităm Crucea. Unul dintre primele și cele mai comune lucruri pe care le facem este încercarea de a fi victorioși prin aplicarea zeloasă a disciplinelor spirituale ale vieții creștine. Sigur că nu este nimic rău în studiul biblic, memorarea Scripturii, rugăciune, frecventarea regulată a bisericii, implicarea în activitățile bisericii. Dar astfel de eforturi

227

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

nu ne ajută prea mult dacă ne străduim să ajungem la biruință *încercând*, și nu *murind*. De aceea, oricât de folositoare sunt aceste discipline, Dumnezeu nu va onora încercările noastre de a ne consolida eul.

Mulți au descoperit cât este de inutil să caute biruința prin propriile lor eforturi, chiar și în biserică, și s-au întors spre alte căi pentru a găsi un sens sau eliberare de frământarea lăuntrică. Mulți caută eliberarea în programele de autoperfecționare pe care le oferă lumea sau unele publicații „creștinizate” aflate la oricare librărie creștină. Fără îndoială că unele dintre acestea ajută, cel puțin pentru o vreme. Ele sunt, de fapt, exact ceea ce pretind să fie - perfecționarea eului, o încercare de a mări încrederea în sine.

Când aceste programe de autoajutorare nu dau roade, unii credinșii se întorc spre păcate ascunse - beție, imoralitate sau alte plăceri păcătoase. Desigur că acestea înrăutățesc și mai mult situația, credinșii adăugând și vina la oricare ar fi fost frământarea pe care au experimentat-o inițial. Când omul a epuizat tot ce știe că susține biserica prin învățătura pe care o dă, când a epuizat și programele de autoperfecționare și probabil a ajuns chiar să se și răzvrătească, s-ar putea să apeleze la una dintre metodele de consiliere sau terapie. Desigur că ar vrea să aleagă un terapeut creștin ca să nu primească sfaturi contrare convingerilor sale. Așa cum putem vedea din diagramă, Dumnezeu ne-a programat să ajungem la capătul resurselor noastre, ca să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm crucea. Dacă creștinul apelează la terapie, mai degrabă decât la consilierea care îl pune în centrul ei pe Cristos și Crucea, terapeutul va spune de fapt, fără să vrea: „Dacă mă lași să te ajut, te vei face bine.” Și prin împiedicarea mersului în jos al credinciosului prin atenuarea numai a simptomelor, terapeutul i-a făcut un deserviciu credinciosului care suferă. El este acum mai puternic

și își poate rezolva lucrurile mai bine prin propriile lui puteri. Da, s-ar putea ca *simptomele* să se îmbunătățească, dar *problema* s-a înrăutățit. Data viitoare va fi oii' de o suferință mai mare pentru a-l face să ajungă la

ÎNȚELEGEREA INTELECTUALĂ - DAR DUPĂ ACEEA?

capătul resurselor sale carnale. Aceasta nu înseamnă că terapeutul a sabotat intenționat progresul credinciosului. Însă dacă terapeutul n-a fost el însuși la Cruce, este evident că el nu va practica o metodă care să îi ducă pe alții la Cruce. Mersul în jos poate fi sintetizat sub denumirea de „condamnarea cărnii”. Numai dacă vedem eul sau carnea așa cum este, vom vedea nevoia absolută ca Crucea să devină o realitate.

Ce zici? Poți pune un X la cruce sau ești încă pe drumul care duce în jos? Poate fi o ușurare să știi de ce ești acolo unde ești. Cel puțin știi unde să mergi de-acolo și că nu o poți face prin eforturile tale. Înțelege că poate e nevoie de curaj să renunți și să lași controlul din mână, căci astfel îți negi dreptul de a hotărî cu privire la tine însuși.

Când pui semnul X pe harta ta spirituală, amintește-ți că așteptarea pasivă ca să apară următoarea piatră de hotar nu va face decât să garanteze o întârziere majoră a creșterii tale spirituale. Ca și atunci când mergi cu mașina, bornele kilometrice se apropie pe măsură ce te deplasezi - nu în timp ce staționezi. Credința este dinamica ce alimentează mișcarea. Noi suntem mântuiți din păcat prin har prin credință, și tot prin har prin credință suntem eliberați de eul nostru.

Când ajungem la momentul aplicației, sentimentele pot juca un rol major, împotrivindu-se capacității noastre de a apuca victoria în Cristos prin credință. Mulți nu fac diferent...! între activitatea minții și activitatea sentimentelor lor. **Dacă** există o deteriorare emoțională, sentimentele pot fi **absolut nedemne** de încredere. În acest caz este necesar să **acționăm** prin credință, un act de voință, pe baza a ceea ce **U Știe** că este un adevăr din Cuvântul lui Dumnezeu.

Este, așadar, posibil să depășim **emoțiile** distruse și să trăim experiența unei reînnoiri a minții care cu timpul va avea ca urmare vindecarea emoțiilor. Ceea ce **știi** va schimba cu timpul modul în care **simți**.

Să presupunem că șofezi pe autostradă între două orașe în noua ta mașină sport și vrei să vezi cum este să conduci cu o viteză ce depășește considerabil limita admisă. Fixezi pilotul

118

119

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

.iu(ornat la o viteză de 180 km pe oră și zbori pe autostradă ascultând muzică și totul ți se pare minunat. Însă în oglinda retrovizoare vezi la un moment dat o mașină de poliție. Ceea ce știi (mental) îți provoacă anumite sentimente (emoțional) și într-o secundă simți o senzație în stomac (fizic). Fără să ți se spună și fără prea multe avertizări din partea mașinii din spatele tău, începi să reduci viteza la 150, apoi la 120, la 90 și te pregătești să tragi pe dreapta. Dar chiar în acel moment polițistul primește un mesaj radio prin care i se comunică faptul că undeva în față, pe autostradă, a avut loc un accident, așa că el accelerează și se îndreaptă spre locul accidentului. Oare starea ta lăuntrică revine la normal tot așa de repede cum au apărut simptomele la început? Sau este nevoie de un timp ca toate sentimentele să se liniștească? Este mai mult ca sigur că poți răspunde din încercările prin care ai trecut. Ceea ce știai despre mașina poliției a afectat aproape instantaneu modul în care ai simțit. Dar când ți-ai dat seama că ai scăpat de amendă, simptomele au dispărut treptat. Ceea ce știi va schimba modul în care simți, dar nu întotdeauna imediat. Exact la fel se petrece în alcătuirea noastră emoțională. Sentimentele pe care le-am nutrit o viață întreagă vor răspunde la reînnoirea minții, dar trebuie să acordăm timp ca procesul să se desfășoare.

Acum, luând în considerare unde te afli în călătoria ta spirituală, ți-a arătat Duhul Sfânt care sunt lucrurile de care te agăți și care te împiedică să înaintezi? S-ar putea să existe un mic păcat preferat, o relație, un lucru pe care-l avem, o concepție inadecvată despre Dumnezeu sau o teamă veche (poate teama de libertate sau de eșec sau de pierdere a controlului) - oricare dintre acestea sau toate la un loc pot să oprească înaintarea noastră și ne pot aduce înfrângerea.

Dacă Dumnezeu deține controlul, atunci noi trebuie să lăsăm controlul din mână. Și atâta timp cât noi deținem controlul, de fapt noi suntem fără control. Acceptarea de a pierde controlul în toate împrejurările este absolut necesară pentru a ne găsi identitatea în Domnul Isus Cristos. Cineva a observat pe bună dreptate: „Niciodată nu știm că El este tot ce

avem nevoie cât timp nu este tot ce avem." Teama de a pierde controlul, chiar dacă tot ce facem nu merge, este probabil cea mai mare teamă cu care se confruntă oricare dintre noi. Perspectiva de a pierde ceva ce ne este familiar, deși acel ceva ne provoacă durere, în schimbul a ceva ce ne este necunoscut, ne poate înspăimânta.

Pierderea identității poate fi absolut demoralizatoare și depresivă și poate avea ca urmare episoade psihotice. Cu câțiva ani în urmă am fost chemat departe, într-un alt stat, pentru a consilia un tânăr care ajunsese psihopat. El fusese spitalizat deoarece se rupsese de realitate și i se administra o mare doză de tranchilizante. El plănuise să fie doctor, dar n-a reușit la examenul de admitere la medicină. Întreaga sa identitate era cuprinsă în ceea ce el urma să devină, și când i s-a refuzat acel lucru, el n-a mai putut face față situației și s-a rupt de realitate. Accentuarea problemei identității a declanșat simptomele respective.

Într-o situație similară, am văzut un tânăr care fusese o mare stea de baschet în liceu și câștigase o bursă completă la o universitate renumită. Totul a fost bine până când s-a lovit grav la genunchi în ultimul meci al carierei sale de licean. El a sfârșit într-un spital de psihiatrie. Deși era un tânăr frumos, el **era** convins că are o față hidoasă. Când a pierdut tot ce **însemna** ceva pentru el - identitatea bazată pe baschet - el n-a mai putut suporta și s-a rupt de realitate.

Un om de afaceri și-a petrecut cea mai mare parte a timpului înfiripând mai multe afaceri. O serie de evenimente l-au dus la faliment și pierderea identității ce a urmat l-a făcut să sfârșească într-o instituție de boli mintale.

Când o persoană nu are nimic cu ce să o înlocuiască, pierderea identității poate distruge imaginea de sine și puțini pot suporta o asemenea situație. Însă Dumnezeu nu ne cere să ne pierdem identitatea, ci s-o schimbăm cu una care va fi valabilă atât pentru lumea aceasta, cât și pentru eternitate. Noi trebuie să renunțăm la tot ce am considerat până acum că este viața noastră, dacă vrem să îl cunoaștem pe Cristos ca viața

121

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

noastră. Noi trebuie să ne pierdem viața ca s-o câștigăm. Isus a spus:

Adevărat, adevărat vă spun că, dacă grăuntele de grâu care a căzut pe pământ nu moare, rămâne singur; dar dacă moare, aduce multă roadă. Cine își iubește viața o va pierde și cine își urăște viața în lumea aceasta o va păstra pentru viața veșnică (Ioan 12:24-25).

Un alt pasaj spune: „Pentru că oricine va vrea să-și scape viața o va pierde; dar oricine își va pierde viața pentru Mine o va câștiga” (Matei 16:25). Nu cred că violăm Scriptura dacă înlocuim cuvântul *viață* cu *identitate* și în acest caz citim acest pasaj astfel: „Oricine va vrea să-și scape identitatea o va pierde; și oricine își va pierde identitatea pentru Mine o va câștiga.”

Renunțarea la viața noastră nu este o opțiune - este o poruncă: „Tot așa și voi înșivă, socotiți-vă morți față de păcat și vii pentru Dumnezeu, în Isus Cristos, Domnul nostru” (Rom. 6:11).

Misionarul martir Jim Elliot a înțeles sensul acestui verset când a scris în jurnalul său: „Nu este prost cel care dă ceea ce nu poate păstra, pentru a câștiga ceea ce nu poate pierde.”

Nu trebuie să înțelegem pierderea eului, a identității și a controlului ca pe un lucru pe care-l facem o singură dată, având ca urmare o biruință neîntreruptă. Urcușurile și coborâșurile de pe fiecare dintre cele trei cărări ce pornesc de la cruce pe diagrama noastră indică faptul că credinciosul trebuie să-și ia crucea mereu, în fiecare zi. În capitolul 6 vom discuta despre aceste căderi sau înfrângeri și drumul înapoi la biruință.

122

ȘASE

Marea tranzacție

În capitolul 2 am văzut două moduri de viață: viața adamică și viața eristică, iar în capitolul 5 ne-am referit la procesul prin care Cristos devine viața noastră după ce am înțeles din punct de vedere intelectual domnia cărnii sau a eului și răspunsul la aceasta - experiența Crucii. În acest capitol ne vom uita la două identități - una, dată de lume, și alta, conturată în Scriptură.

Identitatea dată de lume se construiește pe măsură ce ne dezvoltăm ca persoane și începem să ne

vedem așa cum ne văd alții sau așa cum *credem* că ne văd și, uneori, așa cum ne-ar *plăcea* să ne vadă. Această evaluare a noastră poate fi total nerealistă, pozitivă sau negativă; am putea crede prea multe despre noi sau prea puține. În oricare dintre cazuri ea este o identitate construită pe baza *persoanelor* (pozitive sau negative), a *realizărilor* (bune sau rele), a *posesiunilor* (puține sau multe), a *puterii* (sau a lipsei acesteia) și a *trecutului* nostru (bun sau rău). O astfel de identitate se bazează pe ceea ce *facem pentru* noi înșine, pentru alții și pentru Dumnezeu prin propriile noastre forțe. Cu alte cuvinte, noi *facem* (sau *nu facem*) pentru *a fi*.

Identitatea conturată în Scriptură nu are nimic a face cu modul în care ne vedem pe noi înșine în raport cu alții sau cu comportamentul pe care îl avem sau l-am avut; ea este o identitate bazată pe faptul că suntem *în Cristos* și ne găsim viața în El. Orice realizare implicată este realizarea *Lui* la Calvar; din partea noastră aceasta înseamnă *a fi* în loc de *a face*. Cu alte cuvinte, când ne identificăm cu Domnul Isus Cristos, noi

123

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

începem să trăim pe baza identității noastre noi și adevărate în El.

O astfel de identitate *nu se câștigă* - ea se *învață*, așa cum ne învață Duhul Sfânt; la ea *nu se ajunge* prin fapte - ea se *dobândește* prin credință. Deși există de obicei o înțelegere teologică, nu există o schimbare practică în viață atâta timp Duhul Sfânt nu ne iluminează adevărul existenței noastre în Cristos. Prezentarea învățaturii, predicarea și ucenicizarea pot fi foarte utile, dar în ultimă instanță identitatea omului este în primul rând și mai presus de toate lucrarea Duhului Sfânt.

În timp ce identitatea dată de lume se bazează pe *a face*, identitatea conturată în Scriptură se bazează pe *a muri* și *a învia* împreună cu Domnul Isus. Așa cum am văzut în capitolele anterioare, noi trebuie să ne pierdem la Cruce viața sau identitatea dată sau formată de lume, dacă vrem să găsim noua noastră viață sau identitate bazată pe faptul că suntem în Cristos în locurile cerești și trăim viața Lui înviată (Matei 16:24). Însă creștinii nu sunt tentați în mod firesc să „stea la coadă” la cruce ca să aștepte să moară. Este mult mai plăcut să ajungem

DIAGRAMA 14

A TRĂI PENTRU A MURI

CREȘTINUL CARNAL (Viața în pustiu)

Păcatul

124

MAREA TRANZACȚIE

la o înțelegere intelectuală a identității noastre în Cristos și să încercăm să trăim pe baza ei fără să trecem prin agonia crucii. Desigur că acest lucru este sortit eșecului, deoarece carnea este incapabilă să trăiască viața lui Cristos. Viața lui Cristos este viața înviată și ea începe de la răstignire - întâi pentru Domnul nostru și apoi pentru noi.

Am putea ilustra identitatea lumească, sau carnală pe care tocmai am descris-o, folosind diagrama 14.

Această ilustrație este similară cu cea reprezentând viața egocentrică, descrisă în capitolul 2, cu excepția faptului că este mai generică. Cei care nu au avut problemele psihologice descrise în diagrama anterioară se pot identifica mai ușor cu această diagramă. În timp ce o persoană poate fi bine echilibrată din punct de vedere psihologic, ea poate trăi o viață de înfrângere din punct de vedere spiritual. Încercarea de a trăi viața creștină prin forțele proprii este sortită eșecului, deoarece carnea este în conflict cu Duhul (Gal. 5:17). În final, o astfel de viață are ca rezultat roadele cărnii (Gal. 5:19-21).

Diagrama de mai jos este similară cu cea din capitolul 2 prin

DIAGRAMA 15

A MURI PENTRU A TRĂI

CREȘTINUL SPIRITUAL (Viața în Canaan)

Păcatul

225

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

l. i. ptul că descrie viața în centrul căreia Se află Cristos. Aici putem vedea că Duhul Sfânt, care locuiește în spiritul credinciosului, este Cel care controlează personalitatea și astfel comportamentul, producând roadele Duhului (Gal. 5:22-23). Sau am putea spune că aceasta este

identitatea de *a fi* pentru *a face*.

Poți folosi diagrama pentru a-ți evalua propria ta călătorie spirituală sau pentru a-i ajuta pe alții să facă același lucru, folosindu-te și de diagrama ce urmează.

La început vedem că o persoană trăiește experiența nașterii din nou și începe să trăiască viața creștină - sau încearcă să o facă. Unii, la care Duhul Sfânt a lucrat în profunzime, încep imediat să trăiască viața lui Cristos (A și B apar simultan), ceea ce i-ar așeza pe linia de sus, trăind pe baza identității spirituale descrisă de diagrama 16. Aceasta înseamnă că un astfel de credincios trăiește pe baza resurselor pe care le are în Cristos, după ce a înțeles și/sau a trecut prin experiența morții și învierii împreună cu Cristos, cunoscută uneori ca viața în Canaan (vezi diagrama 12).

Însă cei mai mulți vor urma modelul din partea de jos a diagramei. Acest model reprezintă identitatea carnală; adică trăind bazat pe propriile resurse (vezi diagrama 5) și invocarea

DIAGRAMA 16 LEGEA DUHULUI VIEȚII ÎN ISUS CRISTOS

1

IDENTITATEA SPIRITUALĂ

Ajungera la înțelegerea Schimbarea falsei identități cu adevăratei identități în Cristos cea adevărată

Ajungera la înțelegerea și Aducerea falsei identități la convingerea de falsă identitate cruce

IDENTITATEA CARNALĂ

A, B

T

LEGEA MORȚII ȘI A PĂCATULUI

UMBLAREA ÎN DUHUL

126

MAREA TRANZACȚIE

ajutorului lui Dumnezeu pentru trăirea unei bune vieți creștine timp de mai mulți ani înainte de a ajunge la locul unde Crucea devine o realitate revelată. Privind în felul acesta la cele două identități opuse, este posibil să vedem faptul că biruința înseamnă schimbarea la Cruce a identității carnale cu identitatea spirituală. Așa cum am spus mai înainte, de îndată ce o persoană și-a pus încrederea în Domnul Isus Cristos în privința mântuirii, Crucea Domnului Isus Cristos a devenit Crucea credinciosului. Însă majoritatea credincioșilor înțeleg doar primul aspect al Crucii, acela că Domnul Isus a murit pentru păcatele noastre, și poate că niciodată nu trăiesc adevărul eliberator că și ei au murit și au înviat împreună cu El.

Diagrama 9 din capitolul 2 arată cum se identifică credinciosul cu Domnul Isus în momentul în care este mântuit sau regenerat. Însă se poate ca el să nu-și însușească niciodată rezultatele acelei identificări aici pe pământ. Această însușire este o tranzacție a credinței similară mântuirii. Așa cum omul pierdut trebuie să recunoască și să admită că este un păcătos înainte de a vedea că are nevoie de un Mântuitor, tot așa și creștinul care trăiește după îndemnurile cărnii (așa cum vedem în partea de jos a diagramei) trebuie să perceapă marea sa nevoie. Duhul Sfânt îl aduce pe păcătos la convingerea că starea lui este păcătoasă; omul carnal (cel care trăiește **după** îndemnurile cărnii) trebuie să-și dea seama de starea nenorocită a cărnii (a eului său) sau a trăirii prin **propriile** sale puteri. Zdrobirea este o parte vitală a înțelegerii **acestui** lucru și suferința este de obicei un element vital (Filip. **1:29-30**). Când Crucea devine o realitate revelată, *este absolut uimitor câte lucruri va vindeca acea moarte!*

În general, când omul își schimbă viața cu o alta el rostește o rugăciune prin care își însușește noua viață sau prin care renunță la cea veche, moment în care Duhul Sfânt preia controlul asupra vieții. Alteori, Duhul Sfânt face o lucrare suverană, după care rugăciunea ia forma preamăririi și a bucuriei.

Când această diagramă este privită ca o călătorie, ea ajunge

227

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

să fie, în esență, călăuzirea de către Duhul de la punctul A la punctul B. Pe parcurs, cele două identități sunt tot mai mult aduse în obiectiv, astfel încât una poată fi schimbată cu cealaltă printr-o tranzacție a credinței, ce este onorată de Duhul Sfânt. Sigur că distanța cea mai scurtă dintre două puncte este linia dreaptă, dar pentru că această carne este ceea ce este, în viața reală există multe abateri de la linia dreaptă în lupta dintre carne și

Duhul Sfânt. Frecvent, odată cu apropierea sfârșitului, există o intensificare a conflictului, uneori într-o asemenea măsură, încât omul poate să ajungă la disperare, pierzând orice speranță a vieții. Desigur, tocmai aceasta se și petrece, în sensul că viața, așa cum am cunoscut-o, ajunge să se încheie - ne pierdem viața pentru a o salva, așa cum s-a descris în capitolul 5. Odată ce procesul moarte/înviere a culminat prin tranzacția credinței, începe un alt proces. Ceea ce se petrece înainte de aceasta ar putea fi considerată partea negativă a sfințirii, în care există o dezbrăcare a cărnii de puterea ei, fapt ce-l aduce pe credincios la Cruce. După aceea urmează aspectul pozitiv al sfințirii, în care credinciosul învață să umble condus de Duhul (Gal. 5:16) sau să rămână în Cristos (Ioan 15:5). Acesta este un proces ce durează toată viața, iar pe parcursul lui creștinul se confruntă cu lupte spirituale și carnea trebuie zilnic adusă la zero (Luca 9:23, 2 Cor. 4:11). Uneori carnea se ridică din nou, ceea ce înseamnă înfrângere, iar eu o voi numi „cădere”. Prin aceasta vreau să spun că credinciosul a pierdut biruința. în capitolul următor vom vedea cum să tratăm astfel de „căderi”.

128

ȘAPTE

Dinamica înfrângerii și drumul înapoi spre biruință

Până acum am accentuat calea spre crucea lui Cristos și biruința la care ajungem când ne însușim moartea și învierea noastră împreună cu Cristos. într-adevăr, acesta este scopul principal al cărții. însă, pentru că am menționat puține lucruri despre viața ce urmează după aceea, unii pot crede că Crucea este un eveniment ce are loc o dată pentru totdeauna, fără nici o înfrângere sau fără nici un păcat comis după aceea.

Până aici am pus un accent destul de mic pe redobândirea și păstrarea biruinței. Cu siguranță că o vom pierde din când în când. Deci este vital să discutăm întregul proces al pierderii, recâștigării și păstrării victoriei.

Diagrama 13 din capitolul 5 arată dealuri și văi după însușirea Crucii în viața credinciosului.

Imediat după cruce există o culme ce indică victoria, urmată de o vale ce arată înfrângerea, adică o întoarcere la viața eului sau o umblare „după îndemnul cărnii”. La o astfel de **situație ne referim** când folosim termenul „cădere”. în acel **moment** experiența credinciosului corespunde direct cu modul în care carnea lui a fost programată în anii lui de **dezvoltare** și în viața lui de dinainte de a fi creștin. Cei care au avut unele tulburări emoționale destul de grave pot suferi într-o oarecare măsură un regres în această direcție. Alții pot fi destul de bine echilibrați, și să nu perceapă decât că viața și mărturia lor și-au pierdut din putere. Iar alții pot fi prinși din nou în mrejele unui păcat chinuitor. De obicei înfrângerea nu va avea magnitudinea

129

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

de dinaintea experienței biruinței, dar unii regresează ajungând la tipare emoționale, de gândire și de comportament similare celor pe care le-au avut în viața lor carnală anterioară. Este foarte important ca noi să luăm în considerare faptul că eul (carnea) nu poate niciodată deveni mai bun - nici chiar după ce Crucea a devenit o realitate în viața credinciosului. Facem această afirmație ca să putem sublinia nevoia absolută de a umbla în Duhul, lepădându-ne de noi înșine și luându-ne crucea zilnic (Luca 9:23), ceea ce constituie subiectul acestui capitol.

DRUMUL ÎN JOS

După ce am căzut de acord că toți vom cunoaște anumite înfrângeri, trebuie să ne uităm la profilul unei astfel de înfrângeri sau „căderi” și să înțelegem dinamica pe care o implică. Scopul pentru care facem aceasta are două aspecte. în primul rând, este necesar să înțelegem ce se întâmplă pentru a recunoaște cum să prevenim reapariția înfrângerilor sau cel puțin cum să le diminuăm. în al doilea rând, trebuie să știm cum să le tratăm atunci când trecem prin ele.

în descrierea progresiei unei căderi ne-ar putea ajuta compararea ei cu un avion care zboară.

Avioanele au ceea ce se numește manșa de comandă, care de obicei seamănă cu partea de jos a volanului unei mașini. Acest sistem de pârghii de comandă controlează poziția avionului, fața și spatele, stânga și dreapta lui, precum și altitudinea de zbor. Este important să menținem avionul drept și la nivel orizontal, dar este posibil să ne prăbușim în timp ce menținem nivelul orizontal drept, dacă avionul nu are suficientă putere.

Avionul are un instrument numit altimetru, ce îi arată pilotului dacă avionul câștigă sau pierde din altitudine sau dacă zboară la o altitudine constantă. Dacă indicatoarele altimetrului încep să se deplaseze în direcția inversă acelor de **ceasornic** și pilotul nu ia nici o măsură, probabil că avionul se Vei prăbuși. Însă dacă pilotul observă altimetrul și trage înapoi **manta** de comandă, în timp ce accelerează, dându-i avionului

130

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

mai multă forță, avionul va câștiga din nou în altitudine. Cu cât pilotul va detecta mai repede pierderea de altitudine și va face corecția necesară, cu atât avionul va pierde mai puțin din altitudine. Dar el poate decide: „Vreau să mă descurc de unul singur.” În acest caz el va trage înapoi manșa de comandă și vârful avionului va răspunde comenzii lui, îndreptându-se în sus. Însă dacă pilotul nu accelerează, adică dacă nu dă mai multă putere, avionul va pierde din viteză și se va prăbuși.

În această analogie, altitudinea din diagrama 17 reprezintă nivelul biruinței spirituale pe care a câștigat-o credinciosul. Dacă ne referim la diagrama 13 dinspre finalul capitolului 5, altitudinea câștigată inițial va fi culmea ce urmează după ce crucea devine o realitate. Această altitudine, sau nivel al biruinței prin Duhul Sfânt, poate rămâne oarecum constantă o perioadă de timp, iar apoi să înceapă să scadă. Credinciosul, însă, a fost așezat în locurile cerești, cu capul în nori, și nu beneficiază de un „altimetru spiritual” care să-l prevină asupra faptului că este gata să se prăbușească și să ia foc. El poate fi atât de copleșit de bucuria victoriei pe care o are pentru prima dată în viața lui de creștin, încât poate uita de pericolele amenințătoare ale lumii, ale cărnii și ale Diavolului. Ca urmare, el se prăbușește cu zgomot pe pământ și iarăși se confruntă trist cu ceea ce acceptase întotdeauna ca realitate. Dacă nu a fost avertizat că aceasta este o parte a „cursului normal”, el poate intra într-o **criză** de autocompătimitate și se va întoarce la viața carnală **pentru un** timp. Dacă și când se întâmplă așa ceva, este nevoie **să găsim** din nou drumul spre biruință, așa cum am făcut în.iinte, fiind întotdeauna „dați la moarte din pricina lui Isus, pentru ca și viața lui Isus să Se arate în trupul nostru muritor” (2 Cor. 4:11).

Deoarece începutul unei căderi este unul dintre cele mai înșelătoare aspecte ale întregului proces, ne vom concentra mai întâi asupra lui. Cei cinci „pași” aflați în stânga diagramei 17 indică progresul căderii, a cărei primă etapă poate fi foarte subtilă. Cu cât sunt mai subtile primele etape, cu atât este mai puțin probabil să avem un „altimetru spiritual” suficient de sensibil pentru a le detecta. Dacă nu le detectăm, un pas va aduce după sine următorul,

131

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

până când ne vom întoarce înapoi la poftele și ispitele cunoscute ale cărnii, fără să avem cea mai vagă idee cum am ajuns acolo.

DIAGRAMA 17

PROFILUL UNEI CĂDERI

BIRUINȚA

I

Umblarea sau rămânerea în Duhul

Umblarea după îndemnul cărnii sau încercarea de a trăi viața creștină prin propriile puteri

În coborârea treptată (sau bruscă) înapoi spre zonele de jos ale cărnii, am luat arbitrar cinci marcate ce ar putea și ar trebui să ne alerteze cu privire la amenințarea ce ne paște. Însă noi putem fi atât de „anesteziați” de biruința câștigată, încât după Cruce intrăm într-o amețeală spirituală, un fel de euforie spirituală, așa cum unora li se întâmplă înainte de Cruce. Când citești marcatele, ce sunt destul de comune, poți alege să te angajezi într-o introspecție sănătoasă sub călăuzirea Duhului Sfânt pentru a determina unde și cum ar putea începe desfășurarea acestui proces în propria ta viață - probabil cu ceva de genul: „Mândria merge înaintea pieirii, și trufia merge înaintea căderii” (Prov. 16:18). Cu alte cuvinte, primul lucru ar putea fi ceva foarte simplu, cum este mândria. De fapt, dacă definim mândria ca independență sau nerămânere în Cristos clipă de clipă, acesta ar putea fi pentru fiecare dintre noi primul pas în procesul ce ne duce la cădere.

Ca un exemplu tipic vom considera că #1 este ceva simplu, cum sunt gândurile negative. Odată ce ai ajuns aici, #2 ar putea fi monstrul numit „îngrijorare”. După ce te-ai îngrijorat o vreme, fără să fii oprit de lucrarea Duhului Sfânt, ar putea surveni frustrarea (#3) și decizia de a lua situația în

propriile tale mâini. Când se întâmplă acest lucru, ai ajuns din nou exact

132

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

la fund. Totul pare destul de simplu, iar pentru că ai deținut întotdeauna controlul asupra lucrurilor, nu este un pas prea mare ca să le iei de unde le-ai lăsat. De asemenea, de vreme ce în trecut te-ai „descurcat” destul de bine, ai putea ajunge în această situație în foarte scurt timp, înainte de a-ți da seama că în ființa ta predomină din nou tiparul de viață carnal.

Ia în considerare acum un alt tipar, ce s-ar putea să nu fie atât de subtil, dar este tot atât de dificil de depistat la început, dacă cineva a fost dependent de acest mod anume de operare în carne. Mai întâi ar putea exista o respingere semnificativă, deși ea poate părea trivială pentru cel care o privește din afară. Apoi ar putea veni pierderea respectului de sine, din care poate rezulta frustrarea (#3). Dacă frustrarea persistă și nu se caută rezolvarea ei, va duce la ostilitate (#4). Dacă ostilitatea se interiorizează, ea poate duce la diferite grade de depresie (#5). Rezultatul va fi o criză profundă - o altă cădere. Unii pot trece peste depresie, prăbușindu-se în acel moment prin revărsarea ostilității asupra altcuiva, în mod verbal, fizic sau în ambele moduri.

Evident că există nenumărate tipare specifice de reafirmare a cărnii, caracteristice fiecărei persoane. Dar ar putea fi util să vedem că tiparul este întotdeauna progresiv, deși succesiunea etapelor ar putea fi mai greu de identificat la unii oameni decât la alții. Esențial este că înțelegerea propriei tale succesiuni unice de pași constituie un „altimetru spiritual” ce te ajută să poți evalua progresul sau regresul în călătoria ta **spirituală**. Acest altimetru poate avea marcat pe el linii de **avertizare** pentru unul sau mai multe puncte periculoase. Chiar dacă te-ai avântat pe culmile victoriei și câștigi înălțimi **spirituală**, există o mulțime de pericole. Când ești în plină victorie, te afli pe o muchie ascuțită și ai fost promovat în prima linie a frontului. Iar când te afli în primele linii este foarte probabil să primești atacuri directe din partea dușmanului sufletelor noastre, Diavolul. Necunoașterea metodelor și a șiretlicurilor Diavolului poate fi la fel de devastatoare ca și atunci când ești înșelat de carne sau atunci când nu ești conștient de atacul ei rapid și subtil.

133

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Pe de altă parte, componenta emoțională poate fi atât de nouă și de îmbătătoare în biruință, încât pe unii oameni emoțiile ce îi copleșesc îi plasează pe o orbită ce este mai mult carnală decât spirituală. În acest sens, o victorie ar putea fi tot atât de înșelătoare ca și o cădere. Deoarece o victorie de obicei nu provoacă o consternare atât de mare ca și o cădere, nu am reprezentat-o pe diagramă. Esența a ceea ce am afirmat până acum este că cu cât detectăm mai repede declinul, care este un lucru mai general decât urcușul și biruința, cu atât va fi mai mică pierderea altitudinii spirituale de care vom avea parte.

La începutul călătoriei, când învățăm să trăim în Duhul (Gal. 5:16), este ceva obișnuit ca un credincios să sufere o înfrângere înainte de a fi conștient că pierde din înălțimea spirituală. Este ceva ce ține de natura umană (de carne) ca un credincios să revină și să facă lucrurile așa cum le-a făcut întotdeauna până atunci, mai ales când a fost un adult matur înainte de a gusta biruința pentru prima dată. Deseori credinciosul poate ajunge aproape disperat atunci când crede că experiența lui cu Domnul a fost ireală sau greșită sau că el nu mai poate câștiga victoria odată ce a pierdut-o. Nu sunt puțini cei care au crezut că este imposibil să fie înfrânți din nou, iar când au fost înfrânți, acest lucru le-a provocat o mare deziluzie.

Fie că ești la prima ta cădere sau la a cincisprezecea sau la a cincizecea, te îndemn să mergi înapoi pe urmele pașilor pe care i-ai făcut și să determini care a fost primul eveniment ce a precipitat alunecarea ta în jos. Cere-I Duhului Sfânt să te ajute să determini care a fost succesiunea evenimentelor în această cădere și poate vei afla câteva indicii cu privire la tiparul caracteristic ție. Apoi vei putea folosi aceste indicii ca pe niște fanioane roșii care să te avertizeze asupra căderii tale iminente, dacă nu intervii pentru a o opri.

Ca și în analogia cu avionul, este necesar să apuci „manșa de **control**”, Crucea, și să accelerezi, folosind mai multă putere - **puterea** Duhului Sfânt - dacă vrei să recâștigi altitudinea **irituală**. Evident, cu cât faci acest lucru mai devreme, cu atât **vei pierde** mai puțin din altitudine. Dacă ne ocupăm de

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

declinul spiritual la începutul lui, vom ști numai *noi* acest lucru; dacă așteptăm să ne ocupăm de el când vom ajunge jos de tot, s-ar putea să afle *toată lumea* despre cele întâmplate. Nu este absolut necesar să ajungi la fund de fiecare dată, dar indiferent dacă te prăbușești sau ici seama la altimetrul tău spiritual și depistezi declinul în primele lui faze, răspunsul este același. Însă mulți dintre noi vor să apuce manșa de control cu propriile lor puteri și să treacă prin situație în mod mecanic (intelectual). Dacă procedăm astfel, vom descoperi că nu carnea este cea care ne va ajuta să redobândim înălțimea spirituală. Dimpotrivă, se va petrece exact invers: vom falimenta și vom cădea din nou. Doar puterea Duhului Sfânt este cea care ne va aduce victoria și doar prin puterea Duhului Sfânt vom redobândi și vom menține o umblare biruitoare: „Zic, dar, umblați cârmuiți de Duhul și nu împliniți poftele firii pământești” (Gal. 5:16).

DRUMUL ÎN SUS

Pentru a ilustra dinamica ridicării dintr-o cădere, să ne întoarcem la diagrama 9 din capitolul 2, ca să vedem două adevăruri despre răscumpărare - crucea și sângele lui Cristos. Într-un sens, cele două nu pot fi despărțite, deoarece ambele au avut loc simultan și ambele sunt vitale pentru lucrarea săvârșită la Calvar. Însă Biblia atribuie unele dintre binecuvântările noastre Crucii și altele sângelui. Din experiența mea, se pare că sângele se ocupă cu ceea ce *facem* noi, în timp ce Crucea se ocupă cu ceea ce *suntem* noi. Deși acest lucru pare să fie adevărat, mi-am dat seama când am citit versetul de mai jos, că nu am pus destul accent pe lucrarea sângelui lui Cristos în viața și slujirea mea. Cu cât mai aspră pedeapsă credeți că va lua cel ce va călca în picioare pe Fiul lui Dumnezeu, va pângări sângele legământului cu care a fost sfințit și va batjocori pe Duhul harului? (Evr. 10:29)

135

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

După ce am citit acest pasaj din Scriptură, am început să studiez Epistola către Evrei, mai ales capitolele 8 până la 10. Deși studiul meu încă nu s-a încheiat, am descoperit unele adevăruri ce m-au ajutat să înțeleg cum putem rămâne biruitori și cum putem găsi o cale de a ne ridica din „căderile” noastre.

Veți observa că diagrama 18 conține o adăugire importantă: segmentul spre dreapta ne leagă, în umblarea noastră aici pe pământ, de Domnul nostru, în care suntem așezați în „locurile cerești” (Efes. 2:6). Noi trebuie să înțelegem avantajele faptului că suntem așezați în El înainte de a umbla în biruință și de a putea să luăm atitudine împotriva viclesugurilor dușmanului.

Deoarece umblarea noastră în Duhul este o însușire clipă de clipă a puterii Duhului Sfânt prin lepădarea de noi înșine și luarea zilnică a crucii (Luca 9:23) și întrucât noi suntem sfințiți prin sângele Lui (Evr. 10:29), este vital să vedem revărsarea de putere înspre noi și prin noi pentru ca să rămânem victorioși în El. Această revărsare continuă este zugrăvită de direcția săgeților ce alcătuiesc cifra 8, ce apare înclinată pe o parte în această diagramă. După cum vedeți, crucea, sângele și Duhul lui Dumnezeu sunt cu toții agenți indispensabili atunci când viața Domnului Isus Cristos este trăită prin noi.

Cortul pe care Dumnezeu i-a poruncit lui Moise să-l construiască avea trei părți: Curtea exterioară, Locul Sfânt și Locul Preasfânt. Sângele era proeminent în toate cele trei locuri. Mulți creștini rămân în „Curtea exterioară”, știind că sângele le-a șters pedeapsa sau vinovăția păcatului. Alții intră în Locul Sfânt și se implică în închinare și slujire, considerând sângele ca baza iertării păcatelor. Există și dintre aceia care s-au lepădat de ei înșiși, și-au luat Crucea și au intrat în părtășie cu El în Locul Preasfânt, crezând că sângele Lui va birui puterea păcatului în viața lor. Deși toate aceste lucrări răscumpărătoare **ale** lui Dumnezeu pentru noi au fost făcute simultan la Calvar, **fiecare** trebuie aplicată separat în umblarea noastră continuă.

liste mult mai ușor pentru mintea noastră limită să înțeleagă funi hi sângelui „istoric” al lui Cristos, vărsat la Calvar pentru **picatele** noastre, decât să înțeleagă lucrarea sângelui Lui în

136

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

DIAGRAMA 18

Cristos, Marele nostru Preot

„a intrat în Locul Preasfânt

cu însuși sângele Său” (Evr. 9:12)

LOCUL
PREASFÂNT
(Evr. 9:8)
CRISTOS, MIJLOCITORUL NOSTRU (Evr. 8:6; 9:15)

SÂNGELE: CURĂȚĂ
De toate păcatele
(1 Ioan 1:7)
De orice nelegiuire
(1 Ioan 1:9) SFINȚEȘTE
(Evr. 10:29; 13:12) PURIFICĂ
(Evr. 9:14)
CRISTOS, JERTFA NOASTRĂ
DE ISPĂȘIRE
RĂSCUMPĂRAT
PRIN SÂNGELE LUI
(Efes. 1:7)
ÎNVIAT DIN MORȚI PRIN
SÂNGE (Evr. 13:20)
LUMEA
DIABOLUL

viața noastră astăzi, în purificarea și curățarea „cugetului [nostru] de faptele moarte" (Evr. 9:14) și stropirea inimii noastre și curățarea „de un cuget rău" (Evr. 10:22). Probabil că acesta este motivul pentru care auzim mai puține învățături despre această a doua problemă și nu suntem mai constant ridicați din căderile noastre de puterea sângelui lui Isus Cristos.

Versetele ce apar pe diagramă sunt importante și ar trebui studiate pe măsură ce vă deplasați pe diagramă urmărind fluxul de putere. Diagrama 9 din capitolul 2 arată poziția credinciosului în Cristos, așezat în locurile cerești, biruitor asupra lumii, a cărnii și a Diavolului. Pe măsură ce pătrundem în realitatea acestui adevăr vital, nu numai crucea lui Cristos este eficace în viața noastră, ci și sângele Lui. Cu toate acestea, s-ar putea să nu fim conștienți de locul sângelui lui Cristos în biruința ce vine prin Duhul Sfânt.

La Cruce, Domnul Isus Cristos a fost Mielul de jertfă al cărui sânge S-a vărsat pentru întreaga omenire. El a plătit prețul pentru vina păcatelor noastre și răscumpărarea a fost încheiată și completă. De aceea El a putut declara pe cruce: „S-a sfârșit."

137

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

În **cer** El este Marele nostru Preot, sau Pastor, al noului sanctuar, unde El a făcut tot ce trebuia pentru a ne acoperi păcatele. Aici pe pământ, El este în noi Viața noastră (Col. 3:3) și Mijlocitorul nostru (Evr. 8:6; 9:15). Ca Mijlocitor al nostru El are grijă ca noi să respectăm până la capăt legământul sau „târgul" încheiat, ca să zicem așa. De aceea putem fi tot așa de siguri că El își va face lucrarea în inima noastră, cum suntem că El deja Și-a făcut lucrarea în cer.

În calitate de credincioși noi ne-am însușit adevărul că sângele Domnului Isus S-a vărsat pentru păcatele noastre și că El „a fost îngropat și a înviat a treia zi, după Scripturi" (1 Cor. 15:4). Însă s-ar putea să nu fim tot atât de familiari cu următorul adevăr: „Dumnezeul păcii, care, prin sângele legământului celui veșnic, a sculat din morți pe Domnul nostru Isus, marele Păstor al oilor, să vă facă desăvârșiți în orice lucru bun" (Evr. 13:20-21). Cristos a fost înviat la viață prin intermediul sângelui.

Apoi „a intrat o dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt... cu însuși sângele Său, după ce a căpătat o răscumpărare veșnică" (Evr. 9:12). Tot astfel, este dreptul nostru prin naștere să „avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt" (Evr. 10:19). Însă „intrarea în Locul Preasfânt" este condiționată de răstignirea cărnii la crucea lui Cristos. Scriptura scrie: „Astfel, dar, fraților, fiindcă prin sângele Lui avem o intrare slobodă în Locul Preasfânt, pe calea cea nouă și vie pe care ne-a deschis-o El, prin perdeaua dinăuntru, adică trupul Său..." (Evr. 10:19-20). Carnea Sa fizică a trebuit să fie frântă pentru ca El să intre în Locul Preasfânt, iar „perdeaua" noastră, care este carnea sau eul, ne oprește să intrăm în părtășie intimă cu El. Deși perdeaua din Templu a fost sfâșiata de sus până jos și s-a putut astfel deschide o cale pentru o părtășie liberă și neîntreruptă, noi încă mai avem o „perdea" a alcătuirii noastre, carnea, de care trebuie mereu să se ocupe crucea și sângele lui Cristos. Odată ce Duhul Sfânt a iluminat adevărul morții și al învierii noastre împreună cu Cristos și acest adevăr este o realitate trăită, noi **l rebule** să continuăm să ne lepădăm de noi înșine și să ne luăm i i iacei zilnic.

138

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

Apoi, când „intrăm în Locul Preasfânt prin sângele lui Isus" (Evr. 10:19) și ne însușim prin credință

adevărul că noi suntem așezați în locurile cerești (Efes 2:6), putem să ne însușim și lucrarea sângelui lui Isus Cristos în viața noastră aici pe pământ. Este necesar să ne ocupăm mereu de pângărirea noastră prin păcat. Prin mărturisire, noi recunoaștem nevoia de curățare permanentă prin puterea sângelui în viața noastră clipă de clipă. Când ne mărturisim păcatele (1 Ioan 1:9) și „umblăm în lumină, după cum El însuși este în lumină, avem părtășie unii cu alții și sângele lui Isus Cristos, Fiul Lui, ne curăță de orice păcat” (1 Ioan 1:7). Însă este mai ușor să înțelegem că suntem iertați pe baza sângelui vărsat al lui Isus Cristos, decât să înțelegem cum suntem, în noi înșine, spălați de toate păcatele și de orice nelegiuire.

Dar lucrarea sângelui lui Cristos în viața noastră merge dincolo de curățarea noastră de ceea ce am făcut. Noi suntem sfințiți prin sângele Lui (Evr. 10:29; 13:12). Noi avem „inimile stropite și curățate de un cuget rău” (Evr. 10:22) și conștiința noastră poate fi „curățată de faptele moarte”, ca noi să putem sluji Dumnezeului celui viu (Evr. 9:14). Crucea lui Cristos este cea care se ocupă de ceea ce suntem noi (sau, mai bine zis, de ceea ce *am fost*), dar sângele lui Cristos este cel care se ocupă de ceea ce facem și de ceea ce ne-a determinat să facem acel lucru - puterea păcatului ce locuiește în noi. Niciodată nu vom putea atribui prea multă putere sângelui, chiar dacă mintea noastră limitată niciodată nu va înțelege tot ceea ce putem avea prin sângele lui Cristos atunci când Duhul Sfânt ni-l „administrează” în momentul în care avem cea mai mare nevoie.

După cum puteți observa în diagrama 18, săgețile arată un flux continuu de putere. De fapt v-ați putea imagina că săgețile se mișcă continuu de-a lungul cifrei 8, în direcția pe care o indică.

Deplasarea noastră prin viață aici pe pământ este un proces continuu de lepădare de sine, luare zilnică a crucii, ședere prin credință în locurile cerești, mărturisire a păcatului cunoscut, curățare de orice nelegiuire și „curățare a cugetului de faptele moarte”. Luate laolaltă acestea constituie viața

139

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

I unoscută drept „rămânerea în Duhul”, „părtășia în Duhul”, „umblarea în Duhul”.

Însă dacă noi nu reușim să ne dăm pe noi înșine „lui Dumnezeu, ca vii din morți cum [eram]” și să-I dăm lui Dumnezeu „mădularele [noastre] ca pe niște unelte ale neprihănirii”, noi, dimpotrivă, ne vom da „în stăpânirea păcatului mădularele [noastre], ca pe niște unelte ale nelegiuirii” (Rom. 6:13).

Sau cu alte cuvinte, noi fie ne predăm lucrării sângelui Său în viața noastră, fie puterii păcatului.

Așa cum am văzut, sursa noastră de biruință continuă este Duhul, care lucrează prin sângele lui Cristos. Diagrama zugrăvește această opțiune - acceptarea de a ne supune puterii păcatului sau puterii sângelui făcută posibilă în viața noastră prin Duhul Sfânt.

Dacă cedăm în fața păcatului, noi umblăm după îndemnul cărnii și ne sustragem puterii sângelui lui Cristos sau o scurt circuităm. Și aceasta nu pentru că sângele nu mai este eficace, ci pentru că noi nu reușim să contăm sau să ne bazăm pe această putere. Din ignoranță, noi putem să cedăm în fața amăgirii păcatului și să trăim după îndemnul cărnii, în timp ce încercăm cu disperare să-L slujim pe Dumnezeu. Într-o asemenea situație noi suntem înfrânți și s-ar putea ca nici măcar să nu o știm. Odată ce suntem avertizați cu privire la situația noastră de către „altimetrul nostru spiritual” unic, noi trebuie să rezolvăm nu numai problema *păcatelor*, ci și a *păcatului*. Noi trebuie să ne mărturisim păcatele, dar trebuie să ne ocupăm și de păcat, considerându-ne morți față de el (Rom. 6:11; Luca 9:23; 2 Cor. 4:11) și să ne lăsăm prin credință să fim curățați, sfințiți, purificați și stropiți de sângele lui Cristos. Când facem aceasta, descoperim că Duhul Sfânt ne aduce înapoi la locul biruinței asupra lumii, a cărnii și a Diavolului. Exprimându-ne în termenii ilustrației pe care am folosit-o, noi ne am recâștigat „altitudinea spirituală”, ajungând din nou să i.iini.iiu^m în Domnul nostru cel înviat.

CfInd prin credință rămânem în lucrarea terminată pe < i m c. în lucrarea prezentă a Duhului și în sângele lui Cristos,

140

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

atunci dreptul nostru prin naștere este „să aducem multă roadă” (Ioan 15:5). Înfrângerile vor veni și vor trece, dar sângele niciodată nu-și va pierde puterea de a curăța și restaura, pentru ca Dumnezeu să poată primi toată gloria pentru ceea ce a făcut.

141

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

SÂNGELE CEL SCUMP

*în Cuvântul lui Dumnezeu Sângele apare
De la început și până la sfârșit -
De la cel al jertfei lui Abel (Gen. 4:4)
Până la cel al Viului trimis de Dumnezeu (Rom. 5:8).
Și în cer lucrarea lui a fost făcută (Evr. 9:22)
De Isus, Marele nostru Preot;
în Apocalipsa Ioan declară Că puterea lui n-a încetat niciodată (Apoc. 12:11).
în modul nostru limitat de a gândi
Ne preocupăm foarte mult de păcate,
Și trebuie să le mărturisim pe toate (1 Ioan 1:9)
Ca să putem primi iertarea la Calvar.
Dar există o semnificație mai adâncă
Așa cum simt mulți dintre noi;
Ea merge dincolo de iertare, Ca noi să putem cunoaște și curățarea.
Răscumpărarea are multe fațete,
Dar la Calvar ea a fost încheiată (Ioan 19:30);
Deși Sângele Lui s-a vărsat o singură dată (Evr. 10:12, 14),
Puterea lui este aceeași. Prin puterea lui a fost înviat Domnul nostru (Evr. 13:20)
Și a urcat la Tatăl Său:
Trupul Său a fost frânt pe Cruce (1 Pet. 2:24)
Și perdeaua din templu s-a rupt (Matei 27:51).
Prin propriul Său Sânge El a intrat (Evr. 9:12) O dată pentru totdeauna în Locul Preasfânt,
El a deschis izvorul binecuvântărilor -Și ne invită la tronul harului (Evr. 4:16).*

142

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

*Sângele Său este singurul nostru merit (Evr. 4:16)
Când ascultăm chemarea Lui;
Ca să intrăm în Locul Preasfânt
Trebuie să dăm la o parte carnea (Luca 9:23).
în acel binecuvântat Loc Sfânt (Efes. 1:3) Viața noastră este ascunsă cu Cristos în Dumnezeu (Col. 3:3);
El poate fi Marele nostru Preot
Pentru că El a trăit ca și noi (Evr. 4:15).
Și astfel lucrarea din cer
Este încheiată și completă,
Noi trebuind doar să umblăm în credință
în temeiul biruinței câștigate de El!
Când umblăm cu El în Lumină (1 Ioan 1:7)
Sângele Lui ne curăță de orice păcat,
Și cu alții avem părtășie (1 Ioan 1:3)
Când Mântuitorul domnește în noi.
Suntem curățați de toată fărădelegea (1 Ioan 1:9)
Când rămânem în Isus Cristos (Ioan 15:5),
Iar Sângele Lui nu numai că ne curăță, Dar prin el suntem și sfințiți! (Evr. 10:29; 13:12).
Putem ști că toate păcatele s-au dus Și totuși cugetul nostru poate fi mort; Dar avem, iarăși, răspunsul
Sângelui,*

*Așa cum este scris în Carte: Cu atât mai mult Sângele lui Cristos,
Prin Duhul etern ne-a oferii
Curățarea conștiinței de faptele moarte (Evr. 9:14) -
Așa cum ni s-a promis.
Sângele a fost de ajuns în cer
Ca să rezolve problema păcatelor noastre;
Duhul Sfânt are puterea să vindece aici
Rănile lăsate de păcat.*

143

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

*Marele nostru Preot a făcut în cer
Ceea ce Mijlocitorul nostru face pe pământ (Evr. 8:6; 9:15);*

*Acolo păcatele noastre au fost în întregime acoperite -
Aici El ne asigură de valoarea noastră.
O, Sângelui scump al lui Isus Dumnezeu i-a dat putere fără seamă,
Pentru ca noi, fiii Săi, să nu lăsăm Ca domnia păcatului să ne înspăimânte.
Când Diavolul va veni Și va năvăli asupra noastră ca un râu (Is. 59:19),
Trebuie doar să-i reamintim Că el a fost învins de Sângele Lui.
Iar acum, prietene, te rog Să te gândești la cele de mai sus;
Lasă ca Duhul să te învețe
Despre Izvorul dragostei Lui.
Sângele Lui acoperă și curăță -
Curgând din coasta Lui străpunsă,
Dar e încărcat cu putere Numai când rămânem în Isus Cristos (Ioan 15:5).
Când nu reușim să-i acordăm Sângelui
Locul său în viața noastră astăzi,
Călcăm în picioare (Evr. 10:29)
Puterea ce ne poate umple viața.
Dar Dumnezeu, în harul Său suveran,
Continuă mereu să ne atragă spre El;
Viața noastră, răscumpărată de Sângele Său scump,
Nimic n-o poate despărți de El (Rom. 8:38-39)!
Pentru că răscumpărarea este deplină Noi și Domnul nostru suntem una;
în binecuvântatul Loc Preasfânt Noi putem cunoaște comuniunea cu El.*

144

DINAMICA ÎNFRÂNGERII ȘI DRUMUL ÎNAPOI SPRE BIRUINȚĂ

Când ne odihnim de lucrul nostru (Evr. 4:9-11)

în El suntem cu adevărat binecuvântați;

Și ne bucurăm când ascultăm de chemarea Lui:

„Veniți la Mine... și Eu vă voi da odihnă” (Matei 11:28).

C. R. SOLOMON

145

OPT

Mărturii de la GFI - intervenția plină de credincioșie a lui Dumnezeu

În continuare sunt redată câteva mărturii despre ceea ce a făcut Dumnezeu de-a lungul anilor prin lucrarea de la Grace Fellowship International. Cinci dintre cele opt mărturii personale sunt de la membrii care lucrează aici ca profesioniști, ale căror vieți au fost schimbate și care au integrat credința în practica lor. Nu dorim să dăm cinstă consilierului (consilierilor) implicat, ci mai degrabă să-I dăm glorie lui Dumnezeu pentru schimbările pe care le-a făcut Duhul Sfânt și pentru modul în care acești oameni au continuat să împărtășească aceste adevăruri și să vadă că Dumnezeu le folosește în același mod. Celelalte mărturii au fost sintetizate, fără a da suficiente detalii pentru a se putea identifica persoanele implicate, redând însă cazul cu fidelitate.

M-am născut în Africa de Sud, am fost educată în Anglia și am lucrat ca psiholog profesionist, conferențiar și consultant managerial în mai multe țări europene. În 15 iunie 1955, în fața unui public numeros, am mărturisit cum la vârsta de cincizeci și cinci de ani am găsit biruința în Domnul Isus Cristos, reușind să ies victorioasă din lupta de o viață cu depresia. În cea mai mare parte a anilor de până atunci, am practicat și am predat psihologia, proclamând speranța unei soluționări

247

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

permanente a depresiei prin metodele și terapiile profesiei mele. Paradoxul era că eu nu mă puteam vindeca pe mine însămi. „Soluțiile” erau doar temporare și după scurt timp simptomele mă cuprindeau din nou și mă trăgeau înapoi exact în starea din care ieșisem.

Acest ciclu al autoînfrângerii a devenit tiparul vieții mele lăuntrice, în timp ce încercam să ascund

starea mea de cei din jurul meu. Am văzut un tipar similar în frământările clienților deprimați atunci când se întorceau înapoi pe porțile clinicii.

Cu timpul am părăsit cadrul clinic și m-am specializat în psihologia educațională, iar mai târziu în „comportamentul organizațional. (Această disciplină este cunoscută în SUA ca psihologia „industrială” sau ca psihologia profesională în Marea Britanie.) Această specializare mi-a deschis ușa în lumea magnaților marilor corporații și a antreprenorilor executivi din marile organizații multinaționale. Psihologilor specialiști din acest domeniu li s-au acordat uriașe responsabilități și resurse financiare pentru a elabora strategii de resurse și programe de pregătire în conducere, crearea de echipe transculturale, gândire creativă și eficiență interpersonală.

Numeroșii ani pe care i-am petrecut în acest domeniu m-au făcut conștientă de stresul autoimpus în astfel de programe, unde caracteristicile independenței, individualității, afirmării de sine și a puterii personale erau promovate într-un mediu competitiv predominant masculin. Și aici concentrarea era asupra întăririi „eului”, ducând la preocupări de sine narcisiste care, paradoxal, dădeau naștere la și mai mult stres. Această observație a fost confirmată de popularitatea seminariilor despre stres și rezolvarea conflictelor, unde au ieșit la iveală nenumărate mărturii de înfrângere personală, disperare și depresie.

Depresia mea a devenit mai puternică decât viața și tot

148

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

mai greu de ascuns. Autoînșelarea a fost în final dată la iveală când, într-un accident de mașină, în ianuarie 1990, am fost deposedată instantaneu de toate sursele lumești care-mi dădeau semnificație: poziția mea, statutul meu, expertiza profesională și alți indicatori de succes. Leziunile cerebrale au provocat o permanentă vătămare a vorbirii, a gândirii și a funcțiilor mele motorii, lăsându-mă incapabilă să-mi continuu cariera și stilul de viață privilegiat.

Eul a fost detronat. În acea stare de „semivegetație” la secția de terapie intensivă, Domnul m-a adus la poala Crucii Sale. întreaga mea viață a trecut ca un fulger prin fața ochilor mei „lăuntrici”.

Cuvintele din Isaia 30:18-22 au pătruns în țesuturile rănite a ceea ce mai rămăsese din memoria mea și fortărețele mândriei și ale idolatriei au început să se prăbușească. Duhul lui Dumnezeu m-a împins până la marginile individualității mele. Preocuparea pe care o aveam pentru propria mea importanță a trebuit să dispară, pentru ca personalitatea mea lăuntrică să poată fi împăcată și adusă în părtășie cu Dumnezeu într-o identificare umilă cu Crucea și cu viața înviată a lui Isus Cristos din mine (Gal. 2:20). Pe parcursul unei perioade de trei ani Domnul a vindecat o parte din leziunile creierului meu, atrăgându-mă tot mai **mult** într-o relație de absolută dependență față de El. IV **măsură** ce El a devenit tot mai mult centrul vieții mele, am trăit cuvintele din Isaia 30:26 și o eliberare **totală** de depresie, în pofida invalidității fizice și **Intelectuale** cu care am rămas.

Așa că cinci ani mai târziu, când am stat în fața acelui auditoriu, m-am simțit obligată să revizuiesc psihologia depresiei cu acele experiențe ale adevărilor biblice și ale noii puteri a vieții lui Cristos în mine. A mai trecut un an până când Domnul mi-a trimis cartea dr. Charles Solomon *îndrumător spre fericire* prin soția unui pastor care lucra temporar în biserica noastră din Bruxelles,

149

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Belgia, unde locuiesc în prezent. În timp ce am citit-o pe nerăsuflăte, tot ce am trăit în viața mea de-a lungul anilor a devenit limpede ca cristalul și toate lucrurile și-au găsit locul: Țineam în mâini descrierea unui cadru conceptual în care se pot împăca temele și explicațiile psihologice majore cu soluțiile biblice! De atunci, am descoperit că o altă lucrare a dr. Solomon, *Wheel and Line in Spirituotherapy*, este o unealtă puternică, folosită cu multă putere de Duhul Sfânt nu numai în cabinetele de consiliere, ci și în sălile de curs și de seminar.

Annette Myburgh
Bruxelles, Belgia

Am fost și sunt o persoană binecuvântată. M-am născut într-o familie creștină deosebită și plină de dragoste și la vârsta de unsprezece ani am ajuns să-L cunosc pe Isus Cristos ca Mântuitor personal. La șaptesprezece ani m-am hotărât să lucrez ca slujitor al lui Dumnezeu și mi-am îndeplinit cu conștiinciozitate această hotărâre în cei zece ani de activitate ca elev și student și apoi în cei nouăsprezece ani ca pastor.

Deși am fost binecuvântat, fiind bine instruit și educat în colegiu și seminar, în viața mea spirituală personală mă luptam cu „teama de eșec”. Această teamă a dat naștere la o stare de tensiune în viața și în familia mea, stare care, la rândul ei, m-a făcut să-mi „dublez eforturile” și să „joc” și mai tare! În viața mea totul părea echilibrat, dar înăuntrul meu „bătălia era în toi”! Această luptă a continuat în timpul scurtei internări în spital (datorită oboselii și a tensiunii) și în cei zece ani pe care i-am dedicat studiului.

În acei ani dintre treizeci și patruzeci de ani, Dumnezeu m-a pregătit pentru „moartea eului meu”, și înțelegerea și trăirea adevărilor identificării aflate în Romani 6,7 și 8. Eram flămând după acea „viață lăuntrică nouă” și biruință personală despre care se vorbește în 2 Corinteni 5:17 și Galateni 2:20. Am început să studiez

250

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

scriitorii care scriau despre viața și „făptura cea nouă” și să caut adevăurile identificării, când mi-a devenit clar că lucrarea cu putere de transformare a vieții nu putea fi despărțită de poziția centrală a Crucii. Tot ce am studiat m-a ajutat să progrez, până când am găsit să citesc cartea dr. Charles Solomon *îndrumător spre fericire*. Atunci am știut că am găsit secretul vieții care îl avea în centrul ei pe Cristos și Crucea Lui. În 1980, la vârsta de patruzeci de ani, am participat la o conferință de trei zile și la un seminar de cinci zile în Denver, Colorado.

Acolo a fost locul în care lucrurile au început cu adevărat să se așeze în viața mea, în familia mea și în slujba mea de pastor. De atunci am hotărât să-i învăț și pe alții aceste adevăruri dătătoare de viață. Aceste învățături au dat sens vieții mele, au transformat lucrarea și familia mea și m-au învățat cum să răspund la cele mai profunde nevoi ale oamenilor, întărindu-i în credință pe măsură ce ei se maturizează, adică ajung să înțeleagă „plinătatea lui Cristos” în timp ce El prinde chip în ei. Aceasta este cu adevărat libertate în Cristos prin intermediul Crucii! Și este singurul răspuns real!

Rev. Stoney Shaw

St. Louis, Missouri

M-am născut în 1925, al doilea dintre trei băieți, într-o familie plină de suferință. Fratele meu mai mare avea un grav handicap fizic din cauza traumei de la naștere. Cel mai mic suferise, de asemenea, un traumatism în timpul nașterii, iar mama avea mâinile, inima și timpul ocupate cu îngrijirea celor doi copii care aveau atâta nevoie de ea. Nu după multă vreme am descoperit că eu eram foarte singur din punct de vedere emoțional. Bineînțeles că mama era devotată celor doi copii handicapați. Mă iubea și pe mine, dar avea prea puțin timp ca să-mi arate dragostea ei. Acum, privind în urmă, pot spune că ea a fost o creștină minunată. Deseori se ruga în dormitor cu

252

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

ușa deschisă și eu o puteam auzi. Când, într-o adevărată rebeliune față de ceea ce percepeam a fi neglijarea mea, viața mea a ajuns o problemă tot mai mare pentru ea, i-am auzit rugăciunile pline de ardoare.

Tatăl meu, un om drag al lui Dumnezeu, venea acasă la o soție devotată față de cei mai puțin favorizați și care de aceea avea puțină „energie” pentru el. Tata a fost motivat să se descurce bine și a devenit un om de afaceri „plin de succes”. El era un om „împlinit” și, după exemplul lui, m-a învățat și pe mine să fac la fel.

La vremea când am ajuns adolescent, deja văzusem aspectele negative ale vieții. Tata, deși era un om de succes, era foarte nefericit. Creștinismul său nu-i adusese pacea lăuntrică pe care o căuta. Eu eram dus la biserică și la Școala duminicală. Am învățat să mă descurc mai bine decât oricine altcineva; am trecut prin toate „probele”. Eram laudat, dar, în fond, eram gol, timid și retras. Însă viața trebuia să meargă mai departe.

A urmat apoi medicina (ceea ce își dorise să facă tata). La absolvirea facultății, gândul meu a fost: *Dacă eu pot face aceasta, oricine o poate face!* Dar era așa de bine să mi se spună „dr. Kaschel”! Apoi noutatea a dispărut, cum se întâmplă întotdeauna în lume. Ce puteam face pentru a o gusta din nou? Desigur, să devin specialist - în psihiatrie!

La vremea aceea eram deja căsătorit și aveam patru copii. Pentru oricine care mă privea, viața mea părea în ordine. Dar în sinea mea mă simțeam groaznic, deprimat și căutam un mod onorabil de IEȘIRE din situație! Pilonii podurilor erau ispititori, dar cu norocul pe care-l aveam, chiar dacă mă

loveam de unul la 120 de kilometri pe oră, doar m-aș fi schilodit și situația ar fi fost mai rea! Simțeam că nimănui nu-i păsa de mine. Mă îndoiam că Dumnezeu era real - că exista cu adevărat. El nu mă ajutase.

Cam în acea vreme rugăciunile mamei mele au ajuns înaintea tronului lui Dumnezeu! El m-a „dezbrăcat” de

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

toate. Viața mea era țăndări! Eram disperat. În viața mea a intrat dr. Solomon - luați seama, un doctor în educație! Ce puteam eu, medic și director al unui spital de psihiatrie, să învăț de la el? Urma să aflu că Dumnezeu lucrează în chip misterios. După ce l-am ascultat pe acest doctor Solomon, a trebuit să admit: „Tu ai *un* răspuns; eu nu am nici unul.”

Au trecut cam patru luni de stare jalnică, încercări de a mă ajuta pe mine însumi etc. până când am fost gata să discut mai departe. Atunci ne-am întâlnit în Denver. Am văzut vieți radical schimbate în timp ce am participat la ședințele de consiliere, fără a lua parte activ la ele. „Cum puteți voi să faceți așa ceva? am întrebat. Vă plătesc dacă mă învățați și pe mine această metodă.” „Trebuie să vii la Cruce!”

Era singurul răspuns pe care-l auzeam mereu, până când mi-a venit să urlu!

Dumnezeu lucra în mine. Am urlat. Am lovit cu piciorul. Am negociat. Am promis. Am plâns.

Dumnezeu *nu* m-a ascultat! În final puterea de convingere a Duhului Sfânt m-a adus la „capăt”. L-am lăsat să mă dezbrace și să-mi ia tot ce-mi construise ca apărare. Am început să mă ridic. Viața nouă în Cristos a devenit posesiunea mea, viața mea, prin Cruce - nu doar iertare, ci o viață nouă!

Mi-am schimbat întregul mod de abordare a oamenilor. Înainte practicam psihiatria, acum îl vestesc pe Cristos. Și eu văd vieți radical schimbate. Mai târziu, Domnul mi-a dat ocazia ca timp de unsprezece ani să pot merge în Europa și să le spun [^].i **altora** adevărurile pe care Dumnezeu mă învățase pe mine. Între călătoriile peste ocean, biroul meu particular de consiliere și-a continuat din plin activitatea. Mulți dintre cei care veneau pentru consiliere erau oameni care îi „văzuseră pe toți prietenii lui Iov” și nimic nu se îmbunătățise în viața lor, ci dimpotrivă. Asigurarea medicală nu le mai folosea la nimic. Astfel de situații extreme au dus adesea la

252

153

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

binecuvântarea unei vieți schimbate, a unei familii restaurate și a unei păci lăuntrice nemaicunoscute până atunci de acei oameni. Schimbarea a fost și este mai mult decât o „reînnoire”; pentru mine ea a fost și este o „viață nouă”. Dumnezeu este vrednic de toată lauda mea!

Paul Kaschel

Grand Rapids, Michigan

Am fost „salvat”, cum s-ar zice, când am avut cinci ani. Am răspuns corect la toate întrebările pastorului unei mari biserici denominaționale și m-am rugat cu voce tare rugăciunea păcătosului. Însă nu știam nimic despre lucrurile spirituale.

La douăzeci și cinci de ani, cu o soție și trei copii, consumul meu zilnic de alcool depășea măsura. Atunci m-am încrezut în Domnul Isus în calitate de Domn, Mântuitor și Viață a mea. Experiența convertirii mele a implicat o înțelegere conștientă a faptului că eul meu era oarecum dat la o parte și că Domnul Isus a devenit însăși Viața mea. Aceasta a fost prima mea experiență cu Crucea lui Cristos și identificarea cu Isus ca Viață. În acel moment din viața mea am simțit că Dumnezeu mă cheamă în lucrarea de slujire. Dar, din cauza fricii de eșec și a lipsei de credință, nu am dat ascultare acelei chemări.

Nimeni din biserică nu putea explica ce se întâmplase, în afară de o experiență dramatică de mântuire. Era evident că Isus își trăia viața prin mine. Aceasta i-a făcut pe liderii bisericii să mă încarce cu responsabilități ce depășeau maturitatea mea spirituală. Îmi însușisem filozofia denominației că trebuia într-un fel sau altul să păstrez în mine Duhul Sfânt și să încep într-adevăr să lucrez pentru Dumnezeu.

Astfel a început regresul meu tragic într-o viață trăită după îndemnurile cărnii.

După doisprezece ani de adevărat iad, Crucea a început să devină din nou o realitate în viața mea.

154

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

„Nu eu, ci Cristos" era din nou strigătul inimii mele. De data aceasta, prin scrierile dr. Solomon și ale altora, am înțeles mai bine cum trebuia trăită viața prin credință.

Înarmat doar cu o diplomă de asociat în acea vreme, eu și soția mea am răspuns chemării lui Dumnezeu în viața noastră de a începe un centru creștin de consiliere. După o pregătire în Denver, Colorado, cu dr. Solomon, ne-am întors în Texas și am început să-i consiliem pe creștini, aplicând adevărul vieții schimbate cu o altă în fiecare situație. Rezultatele au fost absolut miraculoase. Văd în mod obișnuit rezolvate cu succes probleme ca infidelitatea maritală, divorțul, molestarea copiilor (implicând atât victima, cât și pe cel care a abuzat de copil), dependența de droguri și alcool, depresia cu tendințe de sinucidere, mania, conflictul părinte-copil și stăpânirea demonică. Adevărul din Galateni 2:20, „Nu eu, ci Cristos", transformă zilnic vieți. Cartea *îndrumător spre fericire* îi este dată fiecărui client după prima ședință de consiliere.

Isus Cristos a promis că Duhul Sfânt cel veșnic al lui Dumnezeu va fi sfătuitoarea noastră dacă acceptăm să murim, să fim îngropați, să înviem și să trăim cu El.

El nu poate minți.

J. Maxwell

Tyler, Texas

La 1 ianuarie 1993 am intrat în camera de studiu ca să am „timpul meu *special* de părtășie" cu Domnul în prima zi a noului an. Spun „timpul meu *special* de părtășie" pentru că deși am obiceiul ca **întotdeauna** să petrec prima parte a zilei cu El, de Anul Nou dedic mai mult timp și mai multă atenție acestei zile de „noi începuturi". De asemenea, cu aceste ocazii scriu în jurnalul meu de rugăciune, ca să pot privi în urmă și să văd cum a lucrat Dumnezeu în viața mea și a familiei mele. În acel moment al carierei mele de geofizician la o companie

155

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

petrolieră, lucrurile erau foarte nesigure, așa cum se întâmplă adesea în această ramură de afaceri. Am simțit că Dumnezeu îmi vorbea cu privire la acest lucru. În jurnalul meu am scris: „Doamne... mi-ai atras atenția asupra textului din Efeseni 5:15: «Fiți deci foarte atenți cum trăiți - nu ca niște neînțelepți, ci ca niște înțelepți, folosind cât mai bine fiecare ocazie, pentru că zilele sunt rele»" (NIV). Sublimasem „folosind cât mai bine fiecare ocazie", știind că Dumnezeu urma să ne dea o ocazie în 1993. De asemenea, am scris în jurnal trei rugăciuni de „hotărâre", rugându-L: (1) să mă elibereze de legăturile fricii, (2) să mă elibereze de o atitudine critică ca să pot fi un încurajator și (3) să mă elibereze de „iubirea de bani". La patruzeci și trei de ani venise vremea ca Dumnezeu să facă schimbări majore și să aducă vindecare în viața mea. El nu și-a pierdut timpul. În decurs de șase săptămâni de la aceste rugăciuni, am fost concediat din slujba unde lucrasem timp de doisprezece ani - prima concediere în cei douăzeci de ani de muncă. Pentru oricine a fi concediat este o situație extrem de dificilă, dar pentru un om stăpânit de o teamă puternică a fost de-a dreptul devastator. Am fost concediat într-o zi de luni și în următoarea zi de vineri niște prieteni ne-au împrumutat cabana lor de pe malul unui lac, unde să putem petrece un timp intens în aflarea voii Domnului. Denise și cu mine ne-am luat doar câteva haine și Bibliile și timp de douăzeci și patru de ore n-am făcut nimic altceva decât am citit Cuvântul, ne-am rugat, am discutat și am dormit. A fost cel mai concentrat timp de rugăciune pe care l-am avut vreodată. Dumnezeu ne-a reamintit istorisirea relatată în 2 împărați 4:1-7 despre femeia văduvă și vasele cu untdelemn. Unul dintre adevărurile pe care El ni l-a arătat a fost că noi trebuie să fim „vase goale", pentru ca El să ne poată umple cu untdelemnul Său, Duhul Sfânt. După câteva zile discutam cu un prieten pastor despre situația mea și despre faptul că nu eram sigur dacă

256

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

trebuia să rămân în ramura petrolieră sau dacă Dumnezeu dorea să-mi schimb cariera. Ani de zile fusesem consilier laic la biserica noastră, Biserica Baptistă nr. 2, și căutam călăuzirea lui Dumnezeu în privința îndreptării mele spre o carieră de consiliere. Acest prieten al meu participase la un seminar pe tema Vieții schimbate cu o altă și mi-a sugerat să particip și eu la unul, ce urma să aibă loc peste o săptămână. M-am înscris și am participat la seminarul ce a durat patru zile. Am urmărit cu atenție prelegerile, dar până la sfârșit nu am reușit să văd cu adevărat „întregul tablou". Se presupunea că am citit *îndrumător spre fericire* înainte de conferință, dar eu nu reușisem s-o fac.

Conferința s-a terminat într-o sâmbătă la prânz și în următoarea zi de luni a trebuit să fac o călătorie de lucru în calitate de consultant timp de o zi în folosul unui prieten creștin. În avion am început să citesc cartea și cu cât citeam mai mult cu atât imaginea îmi devenea mai clară. Realitatea și adevărul nevoii de „a merge la cruce” începea să mă pătrundă cu adevărat.

În final, sentimentul a devenit atât de intens încât a trebui să închid cartea și să o pun sub scaun! Știam că Dumnezeu îmi spunea ceva foarte profund și important, iar eu nu voiam să ajung la acel moment, mai ales într-un avion plin cu oameni. Era ceva de care trebuia să mă apropii singur. În acea seară, în camera de motel, am scos din nou, cu teamă, cartea și am terminat-o de citit, ea confirmându-mi unde mă ducea Dumnezeu. În 11 martie 1993, m-am pus pe genunchi și m-am rugat rugăciunea „creștinului dominat de eu”. Nu **mult** după aceea m-am simțit ca omul dus pe culoarul spitalului spre sala de operație unde urmează să i se salveze viața, dar care se teme de „preț” durerii și al suferinței prin care trebuie să treacă. A fost un moment într-adevăr deosebit pe care mi-l voi aminti întotdeauna - iar de atunci viața mea nu mai este aceeași.

David Glenn

157

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Houston, Texas

În timp ce am fost student la seminar, am păstorit o biserică ce a crescut ca număr și slujbe în biserică în timpul celor doi ani în care am lucrat acolo. Cel care răspundea de activitatea muzicală în biserică, bine intenționat, mi-a prilejuit o revelație uimitoare în ultima mea duminică petrecută acolo. El a spus: „Vom dedica această cântare, «Ce mare ești», pastorului Larry Renetzky.” Atunci Duhul Domnului m-a muștrătat cu adevărat și m-a convins de păcat. Iată mă gândeam, Isus este înălțat și Tatăl este glorificat, dar eu m-am nimerit în cale și primesc toată cinstea.

Timp de doisprezece ani am căutat un răspuns. În cele din urmă, Dumnezeu a răspuns rugăciunilor mele. Cuvintele Lui „Căutați și veți găsi” (Matei 7:7,18) au prins viață pentru mine. Prin anul 1974, un frate scump în Cristos m-a ajutat să-l cunosc pe dr. Solomon prin cartea sa *îndrumător spre fericire*, iar în 1976 l-am cunoscut personal. Afirmația „Veți cunoaște adevărul și adevărul vă va face slobozi” (Ioan 8:32) mi-a fost revelată în contextul versetului din Galateni 2:20 și viața schimbată cu o alta a devenit o realitate pentru mine. Am fost un om bun, sincer și dedicat în lucrarea creștină, dar nu am fost un pastor și un consilier creștin cristocentric până când adevărurile din cartea dr. Solomon nu m-au eliberat de viața mea egocentrică.

Astăzi sărbătoresc a douăzeci și cincea aniversare a acestei revelații a vieții cristocentrice și îl laud pe Dumnezeu și-I mulțumesc pentru prietenul și fratele meu în Cristos, dr. Charles Solomon, și pentru cartea lui *îndrumător spre fericire*. Cărțile lui și seminarul Viața schimbată cu o alta mi-au transformat cu adevărat viața, încep fiecare zi dându-mi eul să fie răstignit din nou împreună cu Isus și mă rog să trăiesc mai mult prin credința în Fiul lui Dumnezeu, care mă iubește și S-a dat pe Sine pentru mine. Am văzut sute de persoane, cupluri

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

și familii transformate prin această viața schimbată cu o alta. Cu adevărat, viața cristocentrică îi face pe cei pe care-i consiliesc să fie alți oameni.

Speranța și rugăciunea mea sunt ca în timp ce citești această carte să-ți schimbi viața ta cu viața lui Isus și să trăiești pentru gloria și lauda lui Dumnezeu-Tatăl prin Isus Cristos. Poți trăi schimbarea pe care Isus o poate aduce în tine, în căsnicia ta și în familia ta, când Cristos este centrul vieții tale.

Larry Renetzky

Amarillo, Texas

Un pedofil a fost arestat și supus unui tratament psihiatric pentru molestarea tinerelor fete. El era, de asemenea, un obsedat sexual care întreținea relații sexuale excesive cu soția lui. Când a venit pentru consiliere el nu era creștin și nu intenționa să discute despre probleme spirituale. Dar el l-a primit pe Domnul Isus Cristos în inima lui la prima ședință de consiliere și după aceea a înțeles moartea și învierea lui împreună cu Cristos.

După trei săptămâni, la cea de-a patra ședință de consiliere, consilierul l-a întrebat:

- Care sunt acum pornirile tale cu privire la tinerele fete?
- Nu mai există, a răspuns el.
- Ce altceva s-a mai schimbat în viața ta?

- Acum nu mai văd femeile ca pe un obiect de sex. Cu o noapte înainte *soția lui* a fost cea care l-a trezit *pe*

el pentru a întreține o relație fizică, iar nevoia lui exagerată dispăruse.

După un an fratele lui ne-a sunat și ne-a întrebat ce am făcut cu fratele lui. Noi i-am răspuns că Duhul Sfânt - nu consilierul - era Cel care făcuse ceva. El ne-a mărturisit că a reușit să discute cu fratele lui pentru prima dată după mai mult de treizeci de ani.

158

159

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Un om căsătorit, având și copii, trăia și în păcatul homosexualității. Când un tânăr l-a amenințat că îl va reclama, acest om a căutat ajutor, participând la conferința pe tema Vieții schimbate cu o alta. Încă din prima zi a găsit biruință și a fost eliberat de păcatul homosexualității. Cam după un an, el și-a adus soția la o altă conferință unde a fost intervievat înaintea grupului. Când a relatat detaliile noii sale vieți, soția lui a confirmat faptul că pentru prima dată ea avea cu adevărat un soț.

Un om care suferise de depresie timp de opt ani era sub tratament medical pentru tratarea depresiei clinice și a durerilor de cap. El era, de fapt, dependent de medicația analgetică. Psihiatrul său plănuia să aplice o terapie electroconvulsivă (ECT) dacă starea pacientului său nu se îmbunătățea în interval de două săptămâni. La sfârșitul celei de-a doua ședințe de consiliere spirituală în două zile succesive, acest om și-a predat cu totul viața Domnului Isus Cristos și prin credință i-a înșușit moartea și învierea împreună cu Cristos. Când s-a întors în ziua următoare, pentru prima dată în opt ani, el nu mai era stăpânit de nici o depresie. La aproape zece ani de atunci, el încă nu a suferit nici o depresie semnificativă.

O pacientă care suferea de o boală mintală cronică fusese tratată de psihologi și psihiatri timp de douăzeci de ani, atât ambulatoriu cât și în spitale de psihiatrie, unele internări durând până la șapte luni și incluzând terapie ECT și terapie prin șocuri cu insulina. Soțul ei ne-a relatat că au cheltuit peste 50.000 de dolari (înainte de 1970) doar pe medicamente, fără a mai menționa medicii și spitalizările. La vârsta de șaisprezece ani, această femeie a găsit trupul tatălui ei care se sinucise. Ea a avut prima depresie la vârsta de optsprezece ani și o alta la treizeci de ani, când a început să urmeze diferite metode de terapie. Consilierul spiritual o întâlnise de trei ori în anul

160

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

precedent, după care ea a renunțat la ședințele de consiliere. După un an ea a vorbit la telefon cu consilierul ei, și el a confruntat-o foarte direct cu pretențiile lui Cristos asupra vieții ei. În acea vreme femeia era aproape numai „piele și os”, luând opt tranchilizante pe zi și somnifere puternice pentru a putea dormi noaptea. Atunci Duhul Sfânt a eliberat-o.

Ea a izbucnit în lacrimi și a găsit victoria în Cristos chiar în acea zi. După o lună, sub supraveghere medicală ea a ieșit de sub tratamentul cu tranchilizante și somnifere; în trei luni ea a reușit să se îngreșe aproape opt kilograme. Când oftalmologul ei a examinat-o, el a rămas uimit. Era pentru prima dată de când o trata el, că ea nu avea hipertensiune intraoculară.

Deși era creștină și urmasa diferite tipuri de terapii, inclusiv de recuperare, nu își rezolvase conflictul intern ce dura de-o viață. Trecuse prin multe avorturi, fusese căsătorită de mai multe ori și făcea accese de furie. Ea și soțul ei se temeau ca nu cumva să-i facă vreun rău copilului lor. De asemenea, ea fusese alcoolică și dependentă de droguri, dar nu le mai folosisese de câțiva ani.

Când a venit la noi pentru consiliere spirituală, la sfârșitul primei ședințe, ea a spus în mod spontan: „Hai să o terminăm cu mine!”, la care consilierul a replicat: „Bine, haide!” Ea a îngenunchat și și-a predat viața în mâna Domnului Isus și a pretins prin credință moartea și învierea ei împreună cu Cristos. Când s-a ridicat de pe genunchi s-a simțit liberă și victorioasă în Cristos. Soțul ei ne-a spus că ea era o „altă” soție și că după opt ani ea încă trăia o viață de biruință.

Inima acestui creștin bătea în mod regulat cu 100 de bătăi pe minut și când intra în panică numărul lor se ridica la 150. Într-o seară, după patru sau cinci ședințe de consiliere spirituală, el stătea întins pe pat, când deodată frecvența pulsului său a scăzut la 70. Credea că va muri!

161

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

A chemat-o pe soția lui și a rugat-o să-l ducă la spital. Dar ea i-a spus: „Ce-ai să-i spui doctorului?”

Te va trimite la un spital de boli mintale." Pe măsură ce Duhul Sfânt S-a ocupat de el în plină criză, au dispărut concomitent alte câteva simptome din cele pe care le avea.

Un întreg grup de medici au rămas în impas cu privire la modul în care să trateze bolile fizice ale unei doamne. Ea era atât de slăbită la sfârșitul fiecărei zile, încât era convinsă că va muri. Ea a citit cartea *The Ins and Out of Rejection* și mult din ceea ce reprimase în sine a început să iasă la suprafață. Atât ea, cât și soțul ei au crezut că-și va pierde mintea și atunci și-a făcut o programare telefonică pentru consiliere. Consilierul i-a explicat cum se putea elibera prin Cruce și ea s-a hotărât să-L lase pe Duhul Sfânt să intre în viața ei.

Într-o zi, când era singură, Duhul Sfânt i-a adus aminte de un eveniment dureros din trecutul ei pe care ea îl reprimase. Odată ce a putut să prelucreze acel eveniment și să-i ierte pe cei implicați, ea a fost eliberată de efectele acelui eveniment și a început să se simtă mai bine din punct de vedere fizic.

După ce Duhul Sfânt i-a adus în minte alte asemenea evenimente, El i-a amintit de cel mai grav din viața ei. Odată ce a reușit să se confrunte cu el, a fost eliberată, iar simptomele fizice au dispărut. Se părea că Duhul Sfânt îi amintea sistematic de evenimente reprimite din trecutul ei, astfel încât ea putea să le prelucreze și să-I îngăduie să o elibereze de ele. După câțiva ani, sora ei mai mare a vizitat-o și a confirmat toate evenimentele pe care Duhul Sfânt i le revelase.

Problemele emoționale ale unei misionare avuseseră un impact negativ asupra lucrării ei și a soțului ei. Cei doi au părăsit câmpul de misiune după aproape douăzeci de ani și ea ne-a solicitat ajutorul.

162

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

În elucidarea istoriei vieții ei, consilierul spiritual a descoperit că de copil ea crescuse auzindu-l pe tatăl ei spunându-i mereu că nu își merita nici pâinea pe care o mânca, prin urmare, desigur, așa se și simțea. Consilierul i-a spus: „Tatăl tău pământesc spune că nu meriți nici măcar pâinea pe care o mănânci; Tatăl tău ceresc spune că îl meriți pe Fiul Lui. Care dintre ele va fi baza identității tale de acum înainte - pâinea sau Fiul?”

Ea înțelesese din punct de vedere intelectual identificarea ei cu Cristos; acum Duhul Sfânt a făcut din acea identificare o experiență reală. Ea și-a „pierdut” viața bazată pe pâine și și-a găsit noua ei viață bazată pe faptul că se afla în Fiul lui Dumnezeu. Dumnezeu i-a transformat viața și cuplul misionar s-a reîntors pe câmpul de misiune pentru a duce la bun sfârșit lucrarea începută.

Avea în jur de douăzeci de ani și suferea de anorexie, cântărind doar aproximativ treizeci de kilograme când a venit la noi pentru consiliere. A găsit biruința încă din prima ședință de consiliere și până la a treia ședință de consiliere s-a îngrășat cinci kilograme. Când consilierul a întrebat-o ce face când se confruntă într-o situație cu iubitul ei care a împins-o spre anorexie, răspunsul ei a fost: „Privesc în sus, îl laud pe Domnul meu pentru situațiile negative și mă odihnesc în El.” Cam după un an, consilierul a participat la nunta ei.

O femeie plănuse să-și ia viața înghițind mai întâi o cantitate mare de pastile și apoi aruncându-se de pe o stâncă. Dacă nu o va omorî căzătura, o vor omorî cu siguranță pastilele!

Însă ea s-a hotărât să citească din *The Ins and Out of Rejection* înainte de a-și pune în practică planul. A citit afirmația că sinuciderea este rezumatul egocentrismului și acest lucru nu se potrivea deloc cu rațiunea ei de a-și

163

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

lua viața. Ea a coborât de pe munte și a participat la o ședință de consiliere. Și-a „pierdut” viața la Cruce și a hotărât să rezolve problemele care au adus-o în pragul sinuciderii. A vrut să scape de ea însăși, și a scăpat - în modul în care trebuia.

Următoarea scrisoare vine din partea cuiva internat într-un spital pensiune din Florida.

Mă simt obligat să vă scriu ca să vă aduc la cunoștință cât de mult m-au „eliberat” de lupta sinelui meu cartea dumneavoastră *Handbook to Happiness and You* și adevărurile cuprinse în ea. M-am „luptat” cu carnea în loc să mă „odihnesc în Cristos”. Văd cu adevărat că este absolut imposibil să trăiești o viață creștină biruitoare într-un alt mod. Am fost născut din nou în aprilie 1992, dar n-am cunoscut sau nu mi s-a arătat „Crucea” și lucrarea săvârșită deja acolo. Am făcut o „cursă pe roțile pe deal în jos”, ca să nu spun mai mult, dar acum știu că această luptă a fost câștigată deja de

Cristos. Am fost fericit că fratele Lee Lefebre, de la „Exchange Life Ministries”, mi-a trimis un exemplar al minunatei cărți spirituale scrisă de dumneavoastră. Acum mă bucur eu însumi de o viață schimbată.

Perry K. Martin
Milton, Florida

„TUNELUL” LUI DUMNEZEU: MĂRTURIA ÎN VERSURI A LUI CHARLES SOLOMON EGIPTUL

*Când pornim în călătoria vieții
încărcați cu poveri și cu griji,
Curând ne e silă de frământări și de luptă
Și încercăm să ne eliberăm din capcanele ei.
în zadar căutăm bucuria ce rămâne
Printre plăcerile și fleacurile acestui pământ,
Doar ca să găsim că cea care ne cheamă și ne ademenește
Este goală și lipsită de valoare reală.
înaintăm până când inima obosită strigă
Ca durerea nepotolită să înceteze,
Ca Cineva să ne șteargă lacrimile din ochi (Apoc. 7:17)
Și să ne copleșească ființa cu pace (Ioan 16:33).
După o vreme vedem că Cel care-a murit A cunoscut tristețea și durerea (Îs. 53:3-4)
Și atunci venim, mărturisindu-ne păcatul și mândria (Rom. 10:9-10,13) Și venind, cunoaștem eliberarea
(Ioan 5:24; 8:32).*

PUSTIUL

*în noul Prieten găsit se află tot harul
Ce umple toate nevoile noastre (2 Cor. 9:8);
Promisiunea este făcută celui care rămâne în Isus (Ioan 15:5-7),
Celui care eliberat a fost de Sine.*

164

165

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

*Dar Șinele e un monstru, dușman neînfricat,
Care insistă să ne conducă viața (Rom. 7:18-19),
Așa că în loc de pacea pe care vrem bucuroși s-o cunoaștem
întâlnim o altfel de luptă.
In iureșul luptei, când norii sunt negri
Și inima ni se frânge de durere (Rom. 7:24),
Aproape că renunțăm; gata să ne oprim; când deodată -
O promisiune: „îi voi duce pe orbi...” (Îs. 42:16).
Avem multe îndoieli când El ne conduce
Pe-o cale pe care noi n-am alege-o,
Dar agățându-ne de El, noi nu putem greși,
Căci trebuie să ne pierdem viața ca s-o câștigăm (Luca 9:23-24).
Ca într-un tunel întunecos,
Noi tânjim după lumină pe drum;
în zidul disperării căutăm o spărtură
Ca să putem umbla prin vedere - nu prin credință (2 Cor. 5:7).
Disciplinarea Duhului, ce pătrunde adânc și departe,
Neagă confortul pe care noi îl pretindem,
Dar când ne găsim locul în Cel Răstignit (Gal. 2:20),
Găsim pacea care întrece orice pricepere (Filip. 4:7).*

CANAANUL

*Acum, ca și înainte, începe o nouă bătălie
Pentru care nu suntem bine pregătiți,
Când Satan își aruncă săgețile otrăvitoare (Efes. 6:16)
Pentru a ne aduce din nou la disperare.
Când își începe atacul sălbatic (1 Pet. 5:8-9)
Pentru a câștiga din nou terenul pierdut,
Suntem tentați să renunțăm și să întoarcem spatele*

Războiului și prețului său ultim (Efes. 6:12).

166

MĂRTURII DE LA GFI - INTERVENȚIA PLINĂ DE CREDINCIOȘIE A LUI DUMNEZEU

în crâncena bătălie, lipsiți de putere,

Ne dăm seama că totul e pierdut

Și pășim înapoi la locul lăsat (1 Cor. 2:14),

Care ne duce întotdeauna la Cruce (2 Cor. 4:11).

Când carnea noastră muritoare arată unirea cu El,

Viața lui Isus se va vedea în noi

Și lucrurile acestei lumi vor păli

Când intrăm în odihna Lui (Evr. 4:3).

De-ți pare drumul fără speranță și plin de teamă Dumnezeu te călăuzește-n iubire, prieten drag

Oricât de întunecos ți se pare tunelul, îmbărbătează-te, la celălalt capăt este Lumină.

C. R. SOLOMON

267

NOUĂ

Consilierea la sfârșit de secol

În comparație cu începutul anilor '70 nu există o diferență substanțială în modul în care evanghelicii abordează astăzi consilierea. Metodele creștine de consiliere au proliferat având în fruntea mișcării oameni bine pregătiți și dedicați. Există multe cărți și seminarii, dar numitorul comun al celor care au câștigat supremația în dezvoltarea metodelor de consiliere și al celor care au scris despre ele constă în faptul că învățătura lor omite mesajul crucii lui Cristos. (Dacă ați citit capitolele anterioare, veți înțelege că prin „cruce” vreau să spun experiența morții și a învierii credinciosului împreună cu Cristos, așa cum este ea descrisă în Romani 6 și peste tot în Noul Testament.)

Ceea ce nu înseamnă că acei consilieri creștini care nu pun accentul pe acest adevăr nu au binecuvântarea lui Dumnezeu peste lucrarea lor. Însă mă rog ca Dumnezeu să-i încurajeze pe cei care dețin poziții de conducere în domeniul consilierii să poată face ultimul pas, acela de a-i învăța pe oameni despre Cruce.

Mesajul Crucii, cu accentul pe moartea față de puterea păcatului, nu este un mesaj popular astăzi; totuși, cred că experiența Crucii este singura cale biblică spre biruință, deoarece numai Crucea lui Cristos cu tot ce înseamnă ea poate să rezolve problema cărnii în viața credinciosului. Orice altă metodă ce nu include această experiență a Crucii are ca rezultat întărirea cărnii, a eului, ceea ce este un puternic obstacol în creșterea spirituală sănătoasă.

169

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

După ce am spus aceste lucruri, este evident pentru cititori că spirituoterapia are mai multe în comun cu *lucrarea de slujire spirituală* caracterizată de învățătura Crucii decât cu domeniul psihologiei și al consilierii creștine. Deși mesajul nu este nou, prezentarea lui ca metodă sistematică de consiliere este nouă. De-a lungul secolelor, învățăturile unor credincioși ca Madame Guyon, Hudson Taylor, Jessie Penn-Lewis, Hannah Whitall Smith, George Mueller, Andrew Murray, Watchman Nee și a multor alora au urmat aceeași linie de gândire.

Așa cum se poate bănuî, de-a lungul anilor oamenii au înțeles greșit și au reprezentat greșit metoda mea de abordare a consilierii și poziția mea teologică, fără să recurg la nume, aș dori să corectez unele dintre impresiile pe care poate vi le-ați făcut dacă ați citit mai mult în acest domeniu sau dacă ați participat la multe seminarii. Un scriitor proeminent a scris că eu susțin anihilarea personalității și mi s-a spus că același autor a ridicat în sus una dintre cărțile mele și a declarat: „Aceasta este o carte foarte periculoasă!”

Unii au tras concluzia greșită și au afirmat că eu susțin perfecțiunea lipsită de păcat. Un alt scriitor a afirmat în public și în scris că eu susțin, sau că nu neg, faptul că credinciosul ispășește pentru propriul său păcat. (După ce a fost confruntat asupra celor afirmate, el și-a „îndulcit” concluziile într-o ediție ulterioară a aceleiași cărți.)

Un alt scriitor susține în mod greșit că eu sunt de părere că respingerea este motivul pentru care noi trebuie să mergem la Cruce. Alții au făcut presupuneri eronate cu privire la ce facem sau nu reușim să facem în consiliere și le-au prezentat ca fapte, fără să le discute vreodată cu mine sau cu vreun

reprezentant al GFI. (O parte dintre acestea sunt de înțeles, fiindcă eu nu am scris despre acele aspecte ce sunt comune oricărei consilieri bune, ci m-am concentrat mai degrabă asupra aspectelor unice ale consilierii noastre.)

Din cauza unei înțelegeri greșite a teologiei „vieții schimbate cu o alta”, unii au spus că noi susținem sau încurajăm **pasivitatea**. Unii ne-au relatat alte afirmații făcute în diferite

170

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

întâlniri publice, dar eu cred că am răspuns la cele care ar putea slăbi încrederea celor neinformați cu privire la metoda mea de consiliere. Din acest motiv am ținut să menționez toate aceste declarații, mai degrabă decât să încerc apărarea lucrării Domnului. Aproape treizeci de ani de slujire spirituală și mâna binecuvântată a lui Dumnezeu văzută în nenumărate vieți atât în această țară, cât și în altele atestă validitatea acestei metode.

Deși nu toți creștinii din domeniul psihologiei ar opta pentru vreun gen de psihoterapie, cu siguranță că majoritatea o fac, în pofida slabelor rezultate ale unui astfel de tratament. În mod tipic, multe dintre simptomele problematice la nivelul minții și al sentimentelor sunt diagnosticate greșit ca „boli mintale” și cei care sunt afectați de acestea încep să-i consulte pe psihologi și psihiatri într-o încercare zadarnică de a-și rezolva problemele, fie fără Dumnezeu, fie ca pe o „completare” la credința lor creștină. Deoarece „toată lumea face aceasta”, îngrijirea sănătății mintale a devenit tot atât de acceptată ca și maternitatea, deși este mult mai puțin înțeleasă.

Cum problema îngrijirii sănătății mintale devine o enigmă pe care o recunoaște toată lumea și mulți vorbesc despre ea, există o activitate frenetică în acest sens - se cheltuiesc sume uriașe de bani, dar cu slabe rezultate permanente. Un tânăr pe care l-am consiliat fusese într-o instituție de îngrijire a sănătății mintale timp de doi ani, pe lângă un alt tratament **pe care-l** urma. Compania de asigurări a tatălui său **plătise** 250.000 de dolari declarați pentru servicii medicale, dar în viața tânărului nu se prea putea vedea o schimbare de durată. Un consilier GFI s-a întâlnit cu el timp de trei zile și Duhul Sfânt a făcut o lucrare majoră în viața lui. Tânărul a spus **că** după prima ședință a știut mai multe despre sine și despre cauza problemelor sale, decât după tot tratamentul său anterior.

Sindromul „ușii rotative” sau al recidivei este o realitate în eforturile de menținere a sănătății mintale, astfel că profesioniștii în boli mintale trebuie să se ocupe permanent de el. Deși ei folosesc multe tipuri de psihoterapie, există puține probe statistice care să sprijine validitatea psihoterapiei ca

171

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

modalitate de tratament. În „Ineficiența proceselor terapeutice la adulți”, un articol din *Sources of Gain in Counseling and Psychotherapy*, Hans J. Eysenck scrie:

În general, din aceste date putem trage anumite concluzii. Ele nu reușesc să dovedească faptul că psihoterapia, freudiană sau de alt gen, facilitează recuperarea pacienților bolnavi de nevroze. Ele arată că, în mare, două treimi dintr-un grup de pacienți care suferă de nevroze vor fi recuperați sau situația lor se va îmbunătăți într-o anumită măsură în aproximativ doi ani de la declanșarea bolii, indiferent dacă sunt tratați cu ajutorul psihoterapiei sau nu.

În pofida covârșitoarelor dovezi contrare și a îndoielii exprimată deschis în rândul psihoterapeuților cu privire la eficacitatea muncii lor, birourile lor sunt pline de oameni care caută „pâine”, dar căroră, după părerea mea, li se dau „pietre”.

Nu este ceva obișnuit, după cum mi-am dat seama de-a lungul anilor, să provoci psihiatria și psihoterapia tradițională cu ideea că în loc să fie o anexă, un complement sau un supliment, transformarea spirituală este singura soluție ce aduce o schimbare permanentă. Este o ironie faptul că unii pastori sunt chiar mai puțin receptivi decât psihoterapeuții în luarea în considerare a unei astfel de pretenții.

Personal, nu cred că este o coincidență faptul că Freud și Lenin au fost contemporani, de vreme ce amândoi au fost călăuziți de dumnezeul acestei lumi, de Satan. Opera lui Lenin a asigurat temelia pentru revoluțiile politice, economice și sociale la care am fost martori în acest secol. Opera lui Freud a completat alianța nelegiuită prin crearea unei metode contrafăcute de tratare a problemelor sufletești, o abordare ce cred că a jucat un rol major în subminarea moralității a milioane de oameni din întreaga lume.

Puțini au făcut legătura dintre afirmațiile lui Freud cu privire la poziția centrală a sexualității și cele

despre „sexul liber” din anii '60, '70 și cele despre „sexul sigur” din anii '80 și '90. Și mai puțini au înțeles că influența sa atee și acceptarea

272

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

comună a metodelor umaniste ale psihologiei au subminat însăși structura spirituală a țării noastre, ca să nu mai spunem nimic despre bisericele noastre. Freud este părintele recunoscut al psihologiei moderne și liberalismul a intrat în unele seminarii teologice pe „aripile” psihologiei. Multe seminarii și-au menținut o poziție teologică profund ortodoxă, și totuși, orele de psihologie vehiculează idei despre alcătuirea imaterială a omului ce sunt opuse celor predate în orele de teologie.

Eu cred că există mulți psihoterapeuți creștini care au o credință sănătoasă și o bază doctrinară solidă. Ei fac multe lucruri pentru a alina suferința oamenilor care au tulburări emoționale, redându-i pe mulți unei vieți mai depline. Dar uneori succesul aparent este înșelător. De multe ori greșim luând o bună adaptare psihică a unui creștin drept maturitate spirituală și ameliorarea simptomelor este frecvent numită vindecare. Persoana poate fi activă în lucrarea creștină și chiar în lucrarea de păstorire și totuși să nu fie stabilă și sănătoasă din punct de vedere spiritual. Psihoterapia ajută persoana să-și împlinească propriile nevoi, să învețe căi mai eficiente de gândire, simțire și comportare și să dezvolte mecanisme defensive mai adecvate. Ceea ce îi poate lipsi persoanei este adevărul pe care l-a spus Cristos: „Despărțiți de Mine nu puteți face nimic” (Ioan 15:5). Când șinele (sau eul, cum îl definește Freud) devine mai puternic, are loc o creștere a mândriei și o diminuare a umilinței și a dependenței de **Dumnezeu**.

Psihoterapia are ca scop o persoană mai puternică, dar scopul lui Dumnezeu pentru noi pare să fie dependența de El. Pavel scrie: „Când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Cor. 12:10). Atunci tot ceea ce ne învață să ne bazăm pe noi înșine vine în contradicție cu Duhul Sfânt și înlocuiește lucrarea Lui în viața noastră.

Este una să ajuți pe cineva să înțeleagă dinamica gândirii, a emoțiilor și a comportamentului său, dar este cu totul altceva să folosești exclusiv principii psihologice pentru a obține o schimbare psihologică și comportamentală. Presupunerea de

173

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

bază este că dacă funcționarea psihologică și comportamentul sunt mai acceptabile, persoana se va simți mai bine și se va schimba. Cu alte cuvinte, a schimba gândirea și comportamentul înseamnă a schimba persoana. Într-o oarecare măsură acest lucru este adevărat, altfel terapeuții n-ar mai avea clientelă. Însă Dumnezeu lucrează pe baza unui alt principiu de schimbare - transformarea - adică transformarea persoanei ca astfel să se poată schimba comportamentul. Dumnezeu lucrează prin experiența convertirii și prin transformarea ce are loc atunci când noi intrăm în unire cu Cristos. Spirituoterapia nu folosește termenul de *boală mintală*, deoarece prin definiție s-ar sugera că problema este în mintea omului. Deși există anomalii structurale sau organice, cum sunt tumorile cerebrale, anomalii cerebrale sau deficiențele biochimice, din cauză că ele sunt mai degrabă organice decât funcționale, în general noi nu le considerăm „boli mintale”.

De exemplu, cercetări temeinice au arătat că în creierul pacienților cu depresii grave există un dezechilibru biochimic. Din acest motiv, la Grace Fellowship International încercăm să lucrăm împreună cu medici profesioniști când avem a face cu astfel de depresii. Însă după câte știu eu, nimeni nu a demonstrat ce intervine mai întâi - depresia sau dezechilibrul biochimic. Întrucât noi am văzut pacienți ieșind din depresia clinică literalmente peste noapte, dezechilibrul biochimic -dacă a existat în aceste cazuri - evident a dat întâietate lucrării Duhului Sfânt.

Unii care sunt foarte respectați în domeniul sănătății mintale resping de asemenea unele dintre noțiunile despre „boli mintale”. Printre aceștia se numără William Glasser, doctor în medicină, Thomas S. Szasz, doctor în medicină, precum și dr. Garth Wood. În prefața cărții sale, *The Myth of Mental Illness* (Harper & Row), Szasz scrie: „Chiar dacă boala mintală s-ar putea să fi fost un concept util în secolul al XIX-lea, astăzi ea este lipsită de valoare din punct de vedere științific și dăunătoare din punct de vedere social.”

Dr. Garth Wood acceptă existența bolii psihice, dar consideră

174

minciună o bună parte din gândirea, sentimentele și comportamentul ce au fost în general acceptate ca domeniul psihoterapiei. Cartea sa *The Myth of Neurosis* (Harper and Row, 1986) începe astfel: în această carte am căutat să dezvălui conspirația de a extinde nedefinit limitele bolii mintale. Mult prea multă vreme oamenii au fost făcuți să creadă că persoana care suferă de un exces de probleme de viață are nevoie de un „expert” medical și de intervenția psihoterapeutului, lăsând astfel ca „pacientul” să se califice ca „bolnav” în detrimentul absolut al echilibrului său mintal și deseori la costuri financiare considerabile. O astfel de concepție este un nonsens periculos. Dacă nu suntem bolnavi, atunci suntem bine, chiar dacă s-ar putea să fim nefericiți.

Deși dr. Wood nu oferă răspunsuri spirituale la dilema pe care o prezintă, „terapia sa morală” este mai sănătoasă din punct de vedere uman decât o mare parte din ceea ce se vinde astăzi pe piață sub masca „bolii mintale”. Pe coperta din spate a cărții sale se află această afirmație:

Nevroza este un mit. Statutul ei imaginar ca „boală” stigmatizează milioane de oameni perfect normali a căror deficiență majoră este abordarea inadecvată a problemelor și așteptările lor **nerealiste** cu privire la ce ar trebui să le aducă viața. Prin **Încurajarea dezastruoasei** scuze că este o „boală”, terapeuții promovează iluzia că pacienții nu sunt responsabili de situația dificilă în **care se** <îflă și de aceea nu au putere ca să se **poată** ajut.) singuri.

Wood afirmă în continuare: „Din definiția pe care eu o dau bolii psihice, nevroza poate fi exclusă. Ceea ce rămâne sunt indivizii care sunt responsabili de situația lor dificilă, care nu sunt nici sclavii mediului și nici ai biochimiei creierului lor și care prin urmare sunt liberi ca, primind sprijin adecvat, să se schimbe spre bine.”

în cartea sa *Reality Therapy* (Harper and Row 1975),

175

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

dr. William Glasser respinge și el noțiunea de „boală mintală”. Principiul său de bază este că un comportament bizar este doar o încercare inefficientă de satisfacere a propriilor nevoi și că o persoană trebuie să-și îndeplinească nevoile prin intermediul unei alte persoane. El spune:

În viața noastră trebuie să avem tot timpul cel puțin o altă persoană care să se îngrijească de noi și de care să ne îngrijim la rândul nostru. Dacă nu avem o astfel de persoană esențială, nu ne vom putea împlini nevoile noastre fundamentale. O caracteristică esențială la cealaltă persoană este ca ea însăși să nu fie ruptă de realitate și să-și poată împlini propriile sale nevoi în lume.

Însă aici pare să existe o contradicție. Cum poate cineva să găsească o persoană care este în stare să-și îndeplinească propriile sale nevoi dacă fiecare trebuie să aibă o altă persoană ca să poată face aceasta?

Aceasta este și premisa de bază a spirituoterapiei. Marea diferență este că Persoana care ne îndeplinește nevoile este Domnul Isus Cristos - nu un terapeut uman. În cazul în care cartea lui Glasser ar fi citită cu această substituție semnificativă, ea s-ar apropia de metoda spirituoterapiei. În timp ce neagă faptul că aberațiile mintale constituie o boală mintală, atât Glasser, cât și Szasz susțin un tip de terapie umană.

Deși natura problemei este în ultimă instanță spirituală, manifestarea ei clară este prin simptome psihologice și comportamentale. În cartea sa *The Crisis in Psychiatry and Religion* (D. Van Nostrand Co., 1961), dr. O. Hobart Mowrer ia o atitudine fermă în favoarea unei accentuări spirituale în împlinirea nevoilor celor care au suferințe emoționale și mintale. El scrie: „Dacă în ultimul secol liderii religioși ar fi fost puternic implicați în îngrijirea și recuperarea persoanelor cu tulburări grave, în loc să le «recomande» sistematic să meargă la alte persoane, n-ar mai fi existat nici un Freud și n-ar mai fi fost nevoie de nici un Tillich sau Fosdick care să încerce să-i dea legitimitate.”

Chiar dacă simptomele sunt mintale și emoționale, și

276

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

clasificarea unor astfel de simptome ne poate ajuta să comunicăm despre ele, a încerca terapia psihicului sau a minții este o nebunie, deoarece aceasta este doar un tratament simptomatic. Unele simptome răspund în diferite grade la psihoterapie, deși sursa problemei nu este decât rareori, sau niciodată, atinsă în acest proces. În spirituoterapie nu este de nici un folos să oferim diferite diagnostice dintr-un punct de vedere psihologic. Aceasta este doar o metodă de clasificare a simptomelor. Întrucât sursa problemei este în ultimă instanță de natură spirituală, este infinit mai important să se determine starea spirituală a individului. Persoanei în cauză rareori îi pasă ce fel de fenomen psihologic anume prezintă situația ei atâta timp cât descoperă cum să scape de el. Unii oameni care vin la Grace Fellowship International au fost etichetați deja în vizitele lor anterioare la

psihoterapeuți. Unora li s-au dat puține speranțe de recuperare, iar altora li s-a spus direct că nu se vor face niciodată mai bine. Dar Dumnezeu nu a onorat astfel de profeții.

Am văzut cum Dumnezeu i-a eliberat pe mulți oameni de diferite suferințe simptomatice care acum trec drept boli mintale sau tulburări emoționale. Unele dintre cele mai comune sunt: depresia, anorexia pe bază nervoasă, bulimia, homosexualitatea (căreia în 1973 psihiatria i-a acordat statutul onorat de stil alternativ de viață), comportamentul obsesiv-coercitiv, gândurile obsesive, problemele comportamentale, dependența de anumite substanțe și majoritatea altor tipuri de așa numite tulburări nevrotice. În plus, mulți care au avut crize psihice au fost eliberați. Se pare că unii dintre cei care au fost diagnosticați și tratați de schizofrenie paranoică au probleme organice și trebuie să fie în continuare tratați cu medicamente dacă Dumnezeu nu alege să facă și o vindecare fizică. Concluzia la care am ajuns este că schizofrenicii cronici nu sunt buni candidați pentru consilierea spirituală în afara cadrului medical.

În spirituoterapie, consilierul nu este un terapeut, ci un îndrumător spiritual. Terapia este realizată de Marele Terapeut - Duhul Sfânt. Lucrarea Lui în spiritul uman are ca rezultat

277

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

eliberarea de simptomele psihologice cauzate de adaptarea spirituală defectuoasă. Prin aceasta nu vrem să spunem că toate dificultățile psihologice au o geneză spirituală. Multe, dacă nu cele mai multe dintre ele, își au rădăcina în mica copilărie, așa cum am văzut în capitoul 1, sau într-o traumă semnificativă. Psihologia este utilă în înțelegerea unei părți a comportamentului rezultat, dar folosirea psihologiei în tratament este deseori contraproductivă. Când o persoană nu dorește să aibă răspunsurile lui Dumnezeu sau nu este conștientă de răspunsurile lui Dumnezeu, psihoterapia este singurul refugiu pentru eliberarea simptomatică. Dar ea nu este răspunsul la problemă.

Dumnezeu nu a promis să ne îndeplinească nevoile emoționale și mintale printr-un consilier, printr-un psiholog sau printr-un psihiatru, așa cum nu a promis să ne îndeplinească nevoile interne sau fiziologice printr-un medic. El a spus [prin apostolul Pa vel]: „Și Dumnezeu meu să îngrijească de toate trebuințele voastre, după bogăția Sa, în slavă, în Isus Cristos” (Filip. 4:19). Spirituoterapia ia poziția lui Pavel literal, neechivoc și neapologetic și se încrede în Dumnezeu știind că El își va onora Cuvântul și va aduce o eliberare miraculoasă în viața fiecărei persoane care vine pentru consiliere.

Pentru ca un consilier să-i poată spune cu convingere unei persoane că Dumnezeu va împlini toate nevoile ei, consilierul trebuie să constituie un exemplu prin predarea sa completă în mâna Domnului, chiar și în problema salariului. Un consilier trebuie să fie dedicat în toate domeniile vieții lui pentru ca să poată fi un ghid și un exemplu pentru cei cărora le vorbește despre Cristos. Faptul acesta este într-un contrast direct cu situația din psihoterapia convențională. În multe forme de terapie, terapeutului nu i se cere să fi experimentat ceea ce prescrie. Și în unele metode de terapie, terapeutul nu este încurajat să stabilească o relație compatibilă cu pacientul, ci să mențină aspectul profesional al relației terapeut-client. Există nenumărate cazuri în care terapeutul nu poate să-și satisfacă propriile sale nevoi. Statisticile arată că de mai mulți ani rata

178

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

sinuciderilor în rândul psihiatrilor este cea mai mare comparativ cu toate celelalte profesii - dovadă clară a eșecului climatului terapeutic de a împlini cele mai profunde nevoi ale oamenilor - clienți sau terapeuți.

Scopul lui Dumnezeu în răscumpărare nu a fost doar să ne ierte păcatele și să ne ajute să trăim cu problemele noastre, „înghâmând” carnea să lucreze pentru El. Cristos a venit nu doar să ne împace cu El, ci și să ne salveze de noi înșine prin viața Lui (Rom. 5:10). El a venit să ne dea „viață din belșug” (Ioan 10:10). Se estimează că 90% dintre creștini n-au cunoscut niciodată viața abundentă sau victorioasă, așa că ei nu înțeleg cum pot fi rezolvate profundele probleme psihologice lăsându-L pe Domnul Isus să-Și manifeste viața în ei, în loc să recurgă la terapie umană. Același lucru este valabil pentru mulți pastori, psihologi și psihiatri creștini. Deși creștini în orientarea și concepția lor de viață, ei recurg la terapie ca un mijloc prin care să le arate oamenilor cum pot fi rezolvate nevoile lor.

Chiar și în instituțiile educaționale creștine, încredințarea tratamentului tulburărilor mintale și emoționale unor „profesioniști” a devenit un lucru comun acceptat, ceea ce înseamnă că mulți credincioși sunt îndrumați să caute în afara bisericii soluția la problemele sufletului, pe care numai Duhul Sfânt le poate rezolva, lucrând prin intermediul unor credincioși predați. Astfel este trasă o brazdă adâncă, spre satisfacția ambelor discipline. Științele comportamentale sunt mai mult decât fericite să aibă această sursă de recomandare lucrativă, iar cei pregătiți în teologie nu trebuie să se ocupe de situații critice de comportament. De fapt, mulți scapă de testul acid al eficacității poziției lor teologice particulare, acordându-le altor discipline responsabilitatea pentru tratarea oamenilor cu probleme sufletești.

UN MODEL AL DOMENIULUI CONSILIERII

Schema din diagrama 19 ar putea să-1 ajute pe cititor să compare și să contrasteze ce se întâmplă în mod tipic în

279
ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE
DIAGRAMA 19

bllice	
io 2	
as	
cipi	
ap	
Prin	

,E OM	
2 2 3	
£	
J	

Ii

as zi

ii

a: UJ

li

«O C

II

_L

r x

im
ne
ze
u
O
lui
int
ui
u

im
ne
ze
u [
a
lui
nt
ul
1
u

2 S

Jî

îl

«lî

{

LXI

o-2°

ii!

LJ

i!

j

T

i

o

L

T

J

150

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

domeniul consilierii. Deși am putea cuprinde științele comportamentale mai amănunțit referindu-ne la domeniile psihologiei și psihiatriei, Ț schema se restrânge la domeniul consilierii. Se presupune că consilierii nu se ocupă la fel de profund de problemele tratate de obicei de psihoterapie, dar linia de demarcație dintre psihoterapie și consiliere este deseori neclară.

În această schemă modulul secular include psihiatria, psihoterapia și consilierea în ce privește presuposițiile. Cele patru forțe majore enumerate sunt: psihanaliza (Freud), modificarea comportamentală sau behaviorismul (Skinner, Watson), fenomenologia (Rogers) și transpersonalitatea (Edgar Casey și alții). Există numeroase ramuri derivate din acestea, dar sunt menționate doar câteva. Cea de-a patra forță, cea transpersonală, sau forța ocultă în diferitele ei forme, proliferază în prezent cel mai rapid. După cum era de așteptat, Crucea, în toate dimensiunile ei, este *depreciată* de terapia ce este bazată pe presuposiții atee.

Am împărțit metodele creștine de consiliere în cele care sunt în primul rând psihologice și cele care sunt în primul rând teologice. Abordările psihologice își au rădăcina în metodele seculare, cu excepția celor transpersonale ce se bazează în mare parte pe forțele oculte și religiile orientale. Deși cei care practică psihologia creștină ar folosi Scriptura și principiile biblice în diferite grade, are loc un anumit tip de psihoterapie, deoarece aceasta este munca psihologului a cărui activitate este consecventă cu pregătirea și titlul său. Astfel este *negată* puterea Crucii de a-i elibera fără folosirea terapiei pe cei care suferă de tulburări mintale și emoționale.

Abordările analitice/cognitive își au originea în Freud, deși unele neagă o mare parte din teoria lui Freud. Acestea se ocupă în primul rând de procesele gândirii, cum indică și numele. Metoda gestalt este puternic încărcată cu conținut emoțional și a fost folosită mai întâi de Fritz Pearles. Albert Ellis a combinat metoda cognitivă cu cea emoțională, intitulându-și varietatea de psihoterapie „terapie emotiv-rațională”. Abordarea

181

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

comportamentală (behavioristă) își are rădăcinile în modificarea comportamentală (behaviorism) a lui Skinner, în timp ce terapiile intuitive l-au avut ca inițiator pe Carl Rogers și metoda sa orientată spre client. Abordarea eclectică este un fel de ghiveci care ia câte puțin din tot ceea ce a dat rezultate.

Deosebiriile dintre abordările teologice sunt greu de făcut cu excepția faptului că ele ar putea fi grupate în două categorii: cea a Legii și cea a harului. Metodele ce privesc la experiența crucii lui Cristos ca la o metodă și un scop sunt cuprinse în categoria harului, în timp ce acelea care pun accentul pe efortul personal al sinelui cu ajutorul Domnului ar intra în categoria Legii. Cele din categoria Legii susțin că noi trebuie *să facem* pentru *a fi*, în timp ce acelea din categoria harului susțin că noi trebuie *să fim* pentru *a face*. Deși Cuvântul lui Dumnezeu se află la temelia ambelor categorii, în cazul metodei Legii principiile biblice sunt aplicate de către consilier și cel consiliat fără ca Crucea să devină o realitate. În viața omului poate avea loc o schimbare, dar nu există *schimbarea cu o altă viață*.

Se poate ca în centrul ei consilierea să aibă Biblia, fără să îl aibă însă pe Cristos sau Crucea. Consilierea cristocentrică (harul) va fi întotdeauna biblică, dar consilierea biblică nu este întotdeauna cristocentrică așa cum am definit noi starea cristocentrică în această carte. Orice

abordare a cărei metodă sau al cărei scop nu se concentrează asupra experienței Crucii sau a vieții schimbate cu o alta poate fi inclusă în categoria numită „biblioterapie”, în timp ce toate abordările ce cuprind mesajul vieții în Cristos sunt numite aici spirituoterapie. Deși această schemă nu este exhaustivă, ea îl poate ajuta pe cititor să evalueze metodele de consiliere și să le demaște pe acelea care, deși biblice, întăresc carnea prin faptul că Crucea este *implicată* și nu *aplicată*. Cred că acestea sunt singurele două alternative: fie carnea, fie Duhul.

Dacă înțeleg corect Biblia, viața din belșug și anxietatea se exclud reciproc, așa cum spune Pavel: „Nu vă îngrijați de nimic... Și pacea lui Dumnezeu, care întrece orice pricepere, vă va păzi inimile și gândurile în Cristos Isus” (Filip. 4:6-7).

182

CONSILIEREA LA SFÂRȘIT DE SECOL

Toți creștinii se bucură de pace *cu* Dumnezeu prin intermediul răscumpărării, dar relativ puțini se bucură de pacea *lui* Dumnezeu. Aceasta este pacea pe care persoana suferindă de nevroză și psihoză caută cu disperare să o cunoască. Aceasta este pacea de care are nevoie și persoana așa-zis bine adaptată și echilibrată spiritual, chiar dacă de obicei ea nu înțelege că are o problemă până când universul ei confortabil nu începe să se năruie. În oricare dintre cazuri, disciplinarea aplicată cu credincioșie de către Domnul nostru suveran este deseori necesară înainte ca noi să începem să-L căutăm din toată inima (Ps. 119:17; Ier. 29:13).

Viața din belșug sau viața umplută de Duhul nu este darul lui Dumnezeu pentru câțiva aleși.

Dumnezeu vrea ca toți copiii Lui să meargă dincolo de cunoașterea lui Cristos ca Mântuitor și Domn și să-L cunoască pe El ca *Viața* lor. Acesta este scopul acestei cărți. Ea nu este scrisă doar pentru profesioniștii din domeniul teologic și pentru consilierii și lucrătorii sociali, ci pentru oricare suflet care caută și dorește cu sinceritate să-L cunoască pe Domnul Isus ca fiind „totul în toate” (Col. 3:11).

183

Sugestii pentru lectură suplimentară

V. Raymond Edman, *They Found the Secret*, Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1984.

Bob George, *Classic Christianity*, Eugene, Oreg.: Harvest House, 1992.

Bill Gillham, *Lifetime Guarantee*, Eugene, Oreg.: Harvest House, 1993.

Roy Hession, *Calvary Road*, Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.

F. J. Huegel, *Bone of His Bone*, Beaumont, Tex.: Seedsowers, 1997. L. E. Maxwell, *Born Crucified*, Chicago: Moody Press, 1984. Steve McVey, *Grace Walk*, Eugene, Oreg.: Harvest House, 1995.

Andrew Murray, *Abide in Christ*, Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.

Watchman Nee, *The Normal Christian Life*, Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1979.

Stephen Olford, *Not I but Christ*, Wheaton, Ill.: Crossway, 1997.

Ruth Paxson, *Life on the Highest Plane*, Grand Rapids, Mich.: Kregel, 1996.

Jessie Penn-Lewis, *The Centrality of the Cross*, Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1993.

185

ÎNDRUMĂTOR SPRE FERICIRE

Hannah W. Smith, *The Christian's Secret of a Happy Life*, Uhrichsville, Ohio: Barbour, 1996.

Miles Stanford, *The Complete Green Letters*, Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1983.

Howard Taylor, Mary G. Taylor, și Gregg Lewis, *Hudson Taylor's Spiritual Secret*, Chicago: Moody Press, 1981.

Jack Taylor, *The Key to Triumphant Living*, Beaumont, Tex.: Seedsowers, 1996.

W Ian Thomas, *The Saving Life of Christ*, Grand Rapids, Mich.: Zondervan, 1989.

A. W. Tozer, *The Best of A. W. Tozer*, Câmp Hill, Penn.: Christian Publications, Inc., 1995.

Charles Trumbull, *Victory in Christ*, Fort Washington, Penn.: Christian Literature Crusade, 1992.

Michael Wells, *Sidetracked in the Wilderness*, Grand Rapids, Mich.: Revell, 1991.

186

Despre autor

Charles Solomon s-a născut la începutul Marii Depresiuni și a suferit atât privațiuni economice, cât și emoționale. Presiunile luptei sale cu conflictul emoțional ce a rezultat, căsătoria sa timpurie și serviciul în ingineria aerospațială i-au provocat suferințe psihosomatice, aproape o prăbușire nervoasă și gânduri de sinucidere.

La vârsta de treizeci și cinci de ani, Duhul Sfânt a făcut ca textul din Galateni 2:20 să devină o realitate în viața dr. Solomon. El a continuat să creadă că moartea era singura ieșire din situație, dar acum știa că aceasta însemna moartea față de păcat care vine din identificarea cu Cristos în moartea și învierea Lui. În 1967 Dumnezeu l-a chemat pe dr. Solomon să conceapă și să inițieze o metodă de consiliere ce a ajuns să fie cunoscută drept „consilierea vieții schimbate cu o alta”. Ca răspuns la acea chemare, în 1970, la vârsta de patruzeci de ani, el s-a dedicat în întregime lucrării de consiliere pe care a început-o. El este autorul mai multor cărți printre care se numără și *Ins and Out of Rejection*, *Gems and Jargon* și *Handbook to Happiness in Verse*. El și soția sa, Sue, au trei copii și cinci nepoți și locuiesc în Pigeon Forge, Tennessee.

vă așteaptă și pe Internet la adresa

WWW.ECC.RO

unde vă sunt oferite următoarele servicii:

Istoric și prezentare a Editurii Cartea Creștină

Informații de contact

Catalogul complet al publicațiilor, cu imaginea copertilor, scurte prezentări și caseta editorială

Liste de prețuri

Posibilitatea lansării de comenzi on-line a cărților noastre Semnalarea și prezentarea noutăților editoriale.

Cărțile comandate de dumneavoastră on-line sau prin e-mail vor fi plătite la primirea acestora prin poștă.

Cheltuielile de expediere

sunt suportate de editura noastră.

Comenzile dumneavoastră vor fi onorate

în termen de maxim 72 de ore de la primire.

Pentru a primi periodic prin e-mail:

informații,

noutăți, semnalarea noutăților editoriale cu scurte prezentări

vă puteți abona gratuit la acest serviciu

în pagina noastră de Internet, sau scrieți direct la adresa de e-mail [oli\(5\)ecc.ro](mailto:oli(5)ecc.ro)

vă pune la dispoziție serviciul

CARTEA PRIN POȘTĂ

prin care cărțile comandate de dumneavoastră,

vă sunt distribuite prin poștă

în termen de maxim 72 de ore de la lansarea comenzii.

Dumneavoastră va trebui să plătiți la primirea coletului doar contravaloarea cărților.

Cheltuielile de expediere

sunt suportate exclusiv

de către Editura Cartea Creștină.

Comenzile dumneavoastră pot fi făcute

prin poștă, la adresa:

str. Cuza-Vodă nr. 85 3700 Oradea - Bihor, România

prin telefon sau fax, la numerele:

tel: 004-059-436.738 sau 430.834 fax: 004-059-436.152

prin e-mail, la adresa:

distributie(a)ecc.ro sau smr(5)ecc.ro

on-line, la adresa:

WWW.ECC.RO